C:\Users\Plazma\Desktop\309\Jack_Higgins - Cold Harbour.PDB

PDB Name: Higgins - Cold Harbour.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.2.2005
Modification Date: 24.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Copyright Jack Higgins, 1990
(c) Translation Jan Navrátil, 1997
(c) Votobia, 1997
(c) Digitalizoval Lusiko, 2003
ISBN 80-7198-213-X

jedna

Kolem dokola byla samá těla, zřetelná v měsíčním svitu, některá v záchranných vestách, některá bez nich. Moře pokryly plameny hořící nafty a pokud Martin Hare mohl vidět z hřebenu vlny, na který byl vynesen, byla příď torpédoborce již pod vodou. Po tlumené explozi se záď lodi zvedla a začala se potápět. Díky záchranné vestě, kterou měl na sobě, se Martin přehoupl na druhou stranu vlny, avšak další vlna, která následovala, ho zahltila a dusila, až začal ztrácet vědomí. V hrudi cítil ostrou bolest po zásahu šrapnelem.

Úžinou mezi ostrůvky plynulo moře velmi rychle, snad rychlostí šesti nebo sedmi uzlů. Měl pocit, že ho nese velkou rychlostí, zatímco volání o pomoc pohltila noc. Znovu ho zvedla vlna a oslepeného solí na chvíli zadržela, aby ho vzápětí nesla přímo k záchrannému člunu.

Chytil se provazových držadel na okraji člunu a nahlédl dovnitř. Tam se krčil člověk, japonský důstojník v uniformě. Hare si všiml, že je bosý. Chvíli zírali jeden na druhého, ale po delším váhání se Hare pokusil vytáhnout nahoru. Síly mu však nestačily.

Japonec se beze slov doplazil k němu, nahnul se dolů, chytil ho za záchrannou vestu a vtáhl do člunu. Ve stejné chvíli se záchranný člun začal točit ve víru a Japonec vypadl střemhlav do moře. V několika vteřinách zůstal o deset yardů za záchranným člunem, jeho obličej bylo v měsíčním svitu jasně vidět. Začal plavat zpět ke člunu, ale pěnu mezi Japoncem a člunem protnula hřbetní ploutev žraloka. Japonec nestačil ani zakřičet, jen vyhodil ruce nad hlavu a zmizel. Byl to Hare, kdo začal křičet tak, jak tomu bylo vždy, když bezmocně ležel zpocený v posteli.

Službu měla sestra McPhersonová, tvrdá žena s pochopením pro lidské slabosti, vdova s dvěma syny u námořnictva, válčícími mezi ostrovy. Přistoupila k němu s rukama vbok a dívala se na něho.

"Zase vás trápí zlé sny?"

Hare spustil nohy na podlahu a natáhl se pro župan. "Přesně tak. Který doktor má dnes v noci službu?"

"Nadporučík Lawrence, ale ten pro vás nemůže nic udělat. Jedině vám naordinuje další prášky na spaní. Budete dál tvrdě spát tak, jak jste již prospal celé odpoledne."

"Kolik je vlastně hodin?"

"Sedm. Dejte si sprchu a já vám zatím připravím vaši pěknou novou uniformu. Mohl byste přijít dolů k obědu. To vám prospěje."

"Myslím, že ne."

Podíval se na sebe do zrcadla a vjel prsty do neučesaných prošedivělých černých vlasů. Ve čtyřiceti šesti letech se to dá čekat. Jeho obličej byl pohledný, po měsících hospitalizace však pobledlý. Výraz v očích byl bez jiskry. Otevřel šuplík ve skříncе u postele, vzal si zapalovač, krabičku cigaret a jednu si zapálil. Rozkašlal se, když kráčel k otevřenému oknu, aby se přes balkon rozhlédl po zahradě.

"Úžasné," řekla, "zůstala vám jedna strana plic a nyní se snažíte dokončit to, co Japonci nestihli." U postele stála termoska s kávou. Nalila trochu do šálku a podala mu jej. "Je čas začít znovu žít, nadporučíku. Jak říkají v hollywoodských filmech, válka pro vás skončila. Neměl jste nikdy začínat v první řadě, to je pro mladé."

Srkal horkou kávu ze šálku. "Tak co bych měl dělat?"

"Vrátit se zpátky na Harvard, profesore." Smála se. "Studenti vás budou milovat. Tolik medailí. Nezapomeňte si vzít uniformu hned první den."

Proti své vůli se krátce zasmál. "Pánbůh se mnou, Maddie, nemyslím, že bych se tam měl vracet. Teď je válka, to je jasné."

"A vás to pořád drží."

"Já vím. Ta řezničina v Tulugu mě vyřídila. Myslím, že mne připravila i o něco jiného."

"Inu, jste dospělý muž. Chcete-li poposedávat v této místnosti a pozvolna hnít, je to vaše věc." Kráčela ke dveřím, otevřela a obrátila se. "Pouze bych vám radila se učesat a dát do pořádku - jde k vám návštěva."

Zamračil se. "Návštěva?"

"Čeká u nadporučíka Lawrence. Nevěděla jsem, že máte nějaké konexe v Británii."

"O čem to mluvíte?" zeptal se Hare zmateně.
"O vaší návštěvě. Je to vysoká šarže - brigadýr Munro z britské armády. Nikdo by to do něj neřekl. Dokonce nenosí ani uniformu."
Odešla a zavřela za sebou. Hare zůstal na chvíli zamračeně stát. Nakonec odběhl do koupelny a pustil sprchu.

Brigadýru Dougalu Munroovi bylo šedesát pět let. Byl to bělovlasý a neobyčejně nehezký muž ve špatně padnoucím tvídovém obleku. Na nose měl brýle s kovovými obroučkami, které se dělaly pro některé hodnosti britské armády.
"Především chci vědět, zda je fit, doktore," řekl Munro.
Lawrence nosil přes uniformu bílý plášť. "Myslíte fyzicky?" Otevřel před ním fascikl. "Je mu čtyřicet šest let, brigadýre. Do levé strany plic ho zasáhly tři šrapnelové střepiny a strávil šest dnů sám v záchranném člunu. Je to zázrak, že je tu mezi námi."
"Ano, to je mi jasné," řekl Munro.
"Máme tu co dělat s mužem, který byl profesorem na Harvardu a záložním důstojníkem u námořnictva. Byl uznávaným jachtařem s užitečnými kontakty na správných místech. Na začátku války, když mu bylo čtyřicet tři, začal sloužit na PT člunech." Listoval dál. "Nevynechal jediné námořní bojiště v Pacifiku. Povýšen na nadporučíka, četná vyznamenání." Pokrčil rameny. "Má za sebou všechno včetně dvou Námořnických křížů a nakonec ty události v Tulugu. Japonský torpédoborec zvedl jeho člun nad hladinu. Vrazil do něj a nálož vybuchla. Mohl zahynout."
"Pokud je mi známo, byl jedním z mála, kdo z toho vyvázli," podotkl Munro.
Lawrence zavřel spis. "Víte, proč nedostal čestnou medaili? Protože ho na ni navrhl generál MacArthur a námořnictvo nemá rádo intervence ze strany pozemních vojsk."
"Ale vy nejste od námořnictva. Je to tak?" otázal se Munro.
"Čerta starého!"
"Dobře. Já nejsem běžný příslušník armády, tak mluvme otevřeně. Je v pořádku?"
"Fyzicky ano. Ale, když dovolíte, myslím si, že mu to zkrátilo život přinejmenším o deset let. Lékaři mu nedoporučují další službu na moři. Vzhledem k jeho věku je zralý na vyřazení z činné služby."
"Rozumím." Munro si poklepal na čelo: "A co tady nahoře?
"V hlavě?" Lawrence pokrčil rameny. "Kdo ví? Určitě trpěl poúrazovými depresemi, ale to již přešlo. Špatně spí, zřídka opouští pokoj a vyvolává dojem, že si neví rady sám se sebou."
"Takže je natolik v pořádku, že může odejít?"
"Zajisté. Je fit již několik týdnů. S příslušným pověřením může odejít třeba hned."
"Mám něco takového s sebou." Munro vytáhl z náprsní kapsy saka dopis, otevřel jej a podal Lawrencovi, který jej přečetl a tiše hvízdl. "Ježíši, je to tak důležité?"
"Ano." Munro schoval dopis zpět do kapsy, sebral svůj plášť do deště a deštník.
Lawrence řekl: "Můj Bože, vy ho chcete poslat zpět?"
Munro se lehce zasmál a otevřel dveře. "Nyní se na něho podívám, když dovolíte, nadporučíku."

Munro se zahleděl z balkonu přes zahradu na osvětlené město. Nastával soumrak. "Washington je v tuto roční dobu neobyčejně půvabný, že?" Obrátil se a natáhl ruku. "Munro, Dougal Munro."
"Brigadýr?" otázal se Hare.
"Ano, osobně."
Hare měl na sobě domácí šaty s košilí bez límce. Jeho tvář byla ještě rozehřátá po sprchování. "Promiňte mi, brigadýre, že to říkám, ale jste nejméně vojensky vyhlížející člověk, jakého jsem vůbec kdy viděl."
"Díky Bohu za to," odpověděl Munro. "Až do roku 1939 jsem byl zaměstnán jako egyptolog, profesor univerzity v Oxfordu. Dejme tomu, že ta hodnost mi měla dodat autoritu v určitých kruzích."
Hare se zamračil. "Počkejte chvíli. Nezavání to náhodou zpravodajstvím?"
"Na to vemte jed. Už jste někdy slyšel o SOE, nadporučíku?"
"Útvar pro řízení zvláštních úkolů," řekl Hare. "Nevysílá agenty do okupované Francie nebo něco podobného?"
"Přesně tak. Byli jsme předchůdci vaší vlastní OSS, Útvaru strategických služeb, který s námi nyní těsně spolupracuje. Já zastupuji Sekci D v SOE, které se také často říká "oddělení špinavých triků".
"A co chcete od mne, ksakru?" ozval se Hare.
"Vy jste byl na Harvardu profesorem německé literatury, nemám pravdu?"
"A co má být?"
"Vaše matka byla Němka. Jako chlapec jste strávil se svými rodiči v této zemi spoustu času. Dokonce jste promoval na Drážďanské univerzitě."
"Tak?"
"Pokud vím, hovoříte plynně jejich jazykem. Námořnická zpravodajská služba mi prozradila, že i vaše francouzština je docela slušná."
Hare se zakabonil. "Má to snad znamenat, že se mne snažíte naverbovat do špionáže nebo do něčeho podobného?"
"Vůbec ne," odpověděl Munro. "Podívejte se, vy jste opravdu unikát, nadporučíku. Nejen proto, že hovoříte plynule německy. Jste námořním důstojníkem a máte bohaté zkušenosti s torpédoborci. To vše dohromady vás činí zajímavým."
"Myslím, že byste to měl lépe vysvětlit."
"Dobrá."
Munro se posadil. "Sloužil jste u člunů PT u druhé eskadry na Šalomounech, že ano?"

"Ano."
"Dobrá, chtěl bych vám povědět, že na naléhavý požadavek OSS mají být vaši muži přesunuti ke Kanálu, aby zde mohli operovat při vysazování a sbírání agentů na francouzském pobřeží."
"A k tomu potřebujete mě?" zvolal Hare překvapeně. "Vy jste se zbláznili. Prokristapána, já jsem odepsaný. Čekám na propuštění z armády."
"Vyslechněte mne," řekl Munro. "Na lamanšském kanálu prožívají vojenské čluny perné chvíle zásluhou svých německých protějšků."
"Kterým Němci říkají Schnellboot," doplnil ho Hare. "Rychlé čluny. Přiléhavý název."
"Ano, správně. My je z jistého důvodu nazýváme E-čluny. Jak jste řekl, jsou rychlé, proklatě moc rychlé. Od začátku války se snažíme nějaký ukořistit a nyní mám to potěšení vám sdělit, že se nám to konečně minulý měsíc podařilo."
"Ale neříkejte!" překvapeně řekl Hare.
"Brzy se přesvědčíte, že nemám ve zvyku si vymýšlet, nadporučíku," poznamenal Munro. "Je to jeden ze série S.80. Na hlídce podél devonského pobřeží měl nějaké problémy s motorem. Když se jeden z našich torpédoborců za úsvitu vracel, posádka E-člunu opustila loď. Pochopitelně, její kapitán umístil nálož, aby ji zničil. Na neštěstí pro něj neexplodovala. Při výslechu radisty bylo zjištěno, že v poslední zprávě na jejich základnu v Cherbourgu hlásil potopení, což znamená, že jsme dostali jejich loď a Kriegsmarine, válečné námořnictvo, o tom neví." Zasmál se.
"Chápete, kam mířím?"
"Bohužel ne."
"Nadporučíku Hare, v Cornwallu se nachází malý rybářský přístav jménem Cold Harbour. Není tam víc než pár stavení a statek. Je to obranné pásmo a lidé se odtud dávno vystěhovali. Moje oddělení jej používá, řekněme, pro zvláštní úkoly. Mám tam k dispozici pár německých letadel. Stork a noční stíhačku Ju 88S, která stále nosí výsostné státní znaky Luftwaffe. Člověk, který je pilotuje, je zdatný letec RAF, i když nosí německou uniformu."
"A ode mne chcete, abych podobně sloužil na E-člunu?" otázal se Hare.
"Přesně tak, to je místo, kam patříte, a konečně, člun Kriegsmarine potřebuje, aby i jeho posádka byla německá."
"Což odporuje válečným pravidlům a je to dostatečný důvod postavit takové mužstvo před popravčí četu, když se nechá chytit," podotkl Hare.
"Chápu vás. Jak generál Sherman jednou řekl, válka je peklo."
Munro se postavil a mnul si ruce. "Bože, možnosti jsou neomezené. Mohu vám říct, že dekódování veškerého německého válečného zpravodajství probíhá na přístroji Enigma, o kterém se Němci domnívají, že je nepřekonatelný. Na neštěstí pro ně máme projekt Ultra, kterým můžeme do jejich systému proniknout. Přemýšlejte o informacích, které dostanete od Kriegsmarine. Dozvíte se potkávací signály a denní kódy pro vstup do přístavů."
"Šílené," řekl Hare. "Budete potřebovat celé mužstvo."
"Es osmdesátky zpravidla obsluhuje šestnáct mužů. Moji přátelé na admiralitě myslí, že vám bude stačit deset, včetně vás. Protože se jedná o společnou operaci, naši i vaši lidé hledají dokonalý personál. Již jsem vám sehnal dokonalého inženýra. Je to židovský utečenec, který pracoval v továrně Daimler-Benz. Tato firma vyráběla pro E-čluny motory."
Nastalo dlouhé mlčení. Hare se otočil a zadíval se přes zahradu na město. Bylo dost šero a z nepochopitelného důvodu si vzpomněl na Tulugu. Začal se chvět, a když si bral cigaretu, jeho ruka se třásla. Obrátil se a ukázal ji Munroovi.
"Sledujte to a hádejte proč. Protože jsem vylekaný."
"To se mi stalo také, když jsem byl v břiše zatraceného bombardéru," odvětil Munro. "A bude mi zase tak, když poletíme dnes v noci zpět. Tentokrát to bude Létající pevnost. Myslím, že tam bude o něco víc místa."
"Ne," chraptivě ze sebe vyrazil Hare, "já to neudělám."
"Ale ano, uděláte, veliteli," řekl Munro, "a mám vám prozradit proč? Protože nic jiného tu nemůžete dělat. Jistě, můžete se vrátit na Harvard. Zpět za katedru po tom všem, co jste vykonal? A něco vám řeknu, oba jsme na stejné lodi. Jsme zvyklí stát v první linii. Žijeme pro to, o čem si jiní jen nechávají vyprávět. Pak přijde válka, a co se stane, milý příteli? Radujeme se z každého okamžiku!"
"Běžte k čertu," odsekl Martin Hare.
"K tomu nemám daleko."
"Co když bude moje odpověď i nadále ne?"
Munro vytáhl z kapsy dopis. "Milý kamaráde, předpokládám, že poznáte podpis na konci dopisu. Je to podpis vrchního velitele amerických ozbrojených sil."
Hare na něj zíral s úžasem. "Dobrý Bože!"
"Ano, než odejdeme, chtěl nám poslat pár slov. Také tomu můžete říkat rozkaz. Tak buďte hodný hoch a hezky si oblečte svou uniformu. Nemáme času nazbyt."

U zadního vchodu do Bílého domu, kde zastavila limuzína, ukázal Munro svůj průkaz službu konajícím příslušníkům tajné služby.
Chvíli trvalo, než byli uvedeni. Za několik minut pro ně přišel mladý důstojník námořnictva v nažehlené uniformě.
"Brigadýre," pozdravil Munroa. Obrátil se k Haremu a zasalutoval způsobem, jakého je schopen jen absolvent vojenské akademie v Annapolis. Je to pro mne velká čest, že vás poznávám, pane."
Hare odpověděl na jeho pozdrav s mírnými rozpaky.
Mládenec je vyzval: "Následujte mne, pánové. Pan prezident vás již čeká."

Oválná pracovna byla skromně osvětlena. Kromě lampy na stole pokrytém papíry zde jiné světlo nebylo. Prezident Roosevelt seděl ve svém pojízdném křesle u okna a díval se ven. V ústech se matně leskla cigareta, zasazená do

oblíbené špičky. Pohnul se v křesle: "Tak jste tady, brigadýre."
"Pane prezidente!"
"A toto je nadporučík Hare?" Podal jim ruku.
"Děláte čest své zemi, pane. Jako váš prezident vám děkuji. Ta záležitost v Tulugu, to bylo něco."
"Lepší muži než jsem já zemřeli při potopení toho torpédoborce, pane prezidente."
"Já vím, synu." Roosevelt držel Hareho ruku ve svých dlaních. "Lepší muži než jste vy nebo já umírají každý den, ale my se musíme semknout a dělat vše, jak nejlépe umíme." Sáhl po nové cigaretě a zasadil ji do špičky. "Brigadýr vás zařadil do skupiny v Cold Harbouru? Jaký je váš názor?"
Hare se podíval na Munroa, zaváhal a potom řekl: "Zajímavý návrh, pane prezidente."
Roosevelt zaklonil hlavu a rozesmál se. "Hezky jste to řekl."
Popojel s pojízdným křeslem ke stolu a otočil se. "Nošení nepřátelské uniformy zcela odporuje Ženevské konvenci, to je vám jasné, že?"
"Ano, pane prezidente."
Roosevelt zvedl oči ke stropu. "Opravte mne, když vám tu historku řeknu špatně, brigadýre, ale je to pravda, že během napoleonských válek občas útočily britské lodě pod francouzskou vlajkou?"
"Skutečně, je to tak, pane prezidente, a obvykle, když se francouzské lodě staly válečnou kořistí, byly znovu zařazeny do britského námořnictva."
"Takže máme precedens pro takovou akci jako legitimní ruse de guerre," poznamenal Roosevelt.
"Zajisté, pane prezidente."
Hare řekl: "Pozornost si zasluhuje skutečnost, že před takovou akcí bylo u Britů zvykem vyvěsit vlastní prapor dříve, než došlo k bitvě."
"To se mi líbí," přitakal Roosevelt. "Pochopil jsem. Když musí muž zemřít, mělo by to být pod jeho vlastním praporem." Vzhlédl k Haremu. "Přímý rozkaz od vašeho nejvyššího velitele. Vždy budete na svém E-člunu vozit pruhy s hvězdami a když půjdete do boje, vyvěsíte je místo znaků Kriegsmarine. Je to jasné?"
"Dokonale, pane prezidente."
Roosevelt mu znovu podal ruku. "Dobrá. Na rozloučenou vám mohu jen popřát hodně štěstí."
Oba si s ním potřásli rukou a jako zázrakem se z přítmí vynořil mladý poručík, který je doprovodil ven.
Když limuzína zatočila na Constitutional Avenue, Hare řekl: "Pozoruhodný člověk."
"Nedá se popsat, čeho spolu s Churchillem za rok dosáhli. Je to neuvěřitelné." Povzdechl: "Jsem zvědavý, jak dlouho potrvá, než někdo napíše knihu o tom, jaký byl jejich skutečný význam."
"Akademici druhé třídy, kteří si dělají reputaci." Hare dodal: "Tak jako my?"
"Přesně." Munro se podíval na osvětlené ulice. "Opustím toto město. V Londýně na vás čeká kulturní šok. Nejen kvůli zatemnění, ale hlavně proto, že Luftwaffe podniká noční nálety."
Hare se zaklonil do sedadla, zavřel oči, ne z únavy, ale s pocitem náhlé veselosti. Bylo mu, jako by se znovu probral z dlouhého spánku.

Létající pevnost byla zcela nová a na cestě se měla připojit k americké 8. Air Force v Británii. Posádka vytvořila pro Munroa a Hareho maximální pohodlí pomocí přikrývek, polštářků a termosek. Hare jednu z nich otevřel, a když letěli nad pobřežím New England, zvedl se ze sedadla.
"Kávu?"
"Ne, děkuji." Munro si upravil polštářek za hlavou a přitáhl pokrývku. "Piju spíš čaj."
"Svět je plný podivínů," poznamenal Hare.
Usrkával horkou kávu a Munro pobrukoval: "Věděl jsem, že tu pro vás ještě něco mám. Vzhledem k zvláštním okolnostem rozhodlo vaše námořnictvo o vašem povýšení."
"Jaká to bude hodnost?" otázal se překvapeně Hare.
"Fregattenkapitän," řekl Munro, přetáhl si přikrývku přes ramena a usnul.

dva
Když Craig Osbourne dosáhl okraje St. Maurice, bylo slyšet střelbu a z březového lesíku za vsí se zvedlo do tmavých oblak hejno krákajících vran. Přijel armádním terénním vozem, německou napodobeninou džípu. Byl to vůz pro všestranné použití, se kterým se dalo jezdit kdekoliv. Zaparkoval ho u brány, která tvořila okázalý vstup na hřbitov. Vystoupil v hnědé uniformě standartenführera SS.
Lehce poprchávalo, proto sebral ze zadního sedadla dlouhý černý kožený kabát, hodil si ho přes ramena a šel směrem k místu, kde bylo seřazeno četnictvo. Stála zde hrstka venkovanů, popravčí četa SS a čekající odsouzenci s rukama spoutanýma za zády. Třetí ležel na dlažebních kostkách podél zdi. Osbourne viděl staršího důstojníka, oblečeného v dlouhém, černém koženém kabátě s klopami zdobenými stříbrem a znaky generála SS. Vytáhl z pouzdra pistoli, sklonil ji dolů a střelil ležícího muže do týla.
"Generál Dietrich, nemýlím se?" otázal se Osbourne perfektní francouzštinou.
Policajt automaticky odpověděl: "Ano, vždy dává osobně ránu z milosti." Pootočil se, všiml si uniformy a v pozoru se omluvil: "Promiňte, plukovníku, nechtěl jsem se vás dotknout."
"Nic se nestalo. Koneckonců jsme spolubojovníci." Zvedl pravý rukáv, pod kterým mohl četník zahlédnout označení příslušníka SS, francouzské brigády Charlemagne. "Vezmete si cigaretu?" Nabídl mu ji ze stříbrné tabatěrky. Četník si jednu vzal. Odhadoval ho na venkovana, který slouží nepříteli, ale nedal na sobě nic znát.
"To se zde odehrává často?" zeptal se Osbourne a zapálil mu cigaretu.

Četník na chvíli zaváhal a Osbourne povzbudivě kývl hlavou: "Jen mluvte dál, co si myslíte. Asi se vám nelíbím, ale oba jsme Francouzi."
Vše vybalil najednou, hněv i rozčilení: "Dva až třikrát týdně a i na jiných místech. Je to řezník."
Jeden ze dvou mužů byl postaven ke zdi, popravčí četa zaujala palebné postavení a následovala další salva výstřelů.
"A odpírá jim právo posledního pomazání, chápete pane plukovníku, žádného kněze, a když je to hotovo, chová se jako řádný katolík, vyzpovídá se u Otce Pavla a potom zve k srdečnému obědu v kavárně na náměstí."
"Ano, slyšel jsem o tom," přisvědčil Osbourne.
Obrátil se a odešel směrem ke kostelu. Četník ho pozoroval, podivil se a dál sledoval události na návsi, kde Dietrich pokračoval ve svém díle s pistolí v ruce.
Craig Osbourne prošel chodníkem přes hřbitov, otevřel těžké dubové kostelní dveře a vešel dovnitř. Zde bylo šero, skromné světlo pronikalo starobylými okny s vitrážemi. Všude bylo cítit kadidlo a podél oltáře blikavě hořely svíčky.
Když Osbourne přistoupil, dveře zákristie se otevřely a v nich se objevil šedovlasý kněz. Měl na sobě kněžskou albu s fialovou štolou přes ramena. Zaváhal a překvapeně se zeptal: "Mohu pro vás něco udělat?"
"Možná. Pojďme zpátky do zákristie."
Starý kněz se zamračil. "Teď ne, plukovníku, musím vyslechnout zpověď."
Osbourne se rozhlédl prázdným kostelem po zpovědnicích. "Není zde moc kajícníků, Otče, a nedají se ani čekat, když má přijít řezník Dietrich." Chytil kněze pevně za zápěstí a nařídil mu: "Běžte dovnitř, prosím."
Kněz vešel zpět do zákristie a byl poplašený. "Smím vědět, kdo jste?" Osbourne ho vtlačil do dřevěné židle za stolem a vytáhl z kapsy svého kabátu provaz. "Čím méně toho budete vědět, tím lépe pro vás, Otče. Prozatím pochopte, že věci, které nastanou, nejsou tak špatné, jak vypadají. Nyní dejte ruce za záda." Pevně mu spoutal zápěstí za zády. "Zaručuji vám rozhřešení. Nemáte nic společného s tím, co se tu děje. Vyrovnávám účet s našimi německými nepřáteli."
Vytáhl kapesník. Starý kněz řekl: "Synu, neznám tvůj plán, ale toto je dům boží."
"Ano, jsem rád, že mohu konat vůli boží," řekl Craig a zacpal mu ústa kapesníkem.
Opustil starého muže, zavřel dveře zákristie a vyšel ke zpovědnicím. Rozsvítil malé světlo nad dveřmi v první z nich a vstoupil dovnitř. Vytáhl waltera z pouzdra, našrouboval na hlaveň tlumič a díval se pootevřenými dveřmi tak, aby viděl na vchod.
Zanedlouho se u vchodu objevil Dietrich s mladým kapitánem SS. Chvíli postáli, kapitán vyšel zpět před kostel a Dietrich kráčel chrámovou lodí podél lavic a rozepínal si kabát. Zastavil se, smekl čepici, vešel do zpovědnice a posadil se. Osbourne rozsvítil světlo, natočil malou lampu, která osvítila Němce na druhé straně přepážky, a sám zůstal v šeru,
"Dobrý den, Otče," pozdravil Dietrich špatnou francouzštinou.
"Požádejte Boha o smilování, jestliže jsem zhřešil."
"Určitě jsi hřešil, ty parchante," řekl mu Osbourne, strčil hlaveň s tlumičem do mříže a střelil ho mezi oči.
Osbourne vyšel ze zpovědnice. Mladý kapitán SS se ve stejný okamžik vrátil a rozhlížel se po kostele. Našel generála ležícího tváří na zemi v tratolišti krve a s kusy mozku kolem hlavy. Osbourne stál nad ním. Mladý důstojník vytáhl pistoli a dvakrát po něm střelil. Výstřely se rozlehly mezi starými stěnami kostela. Osbourne opětoval palbu, zasáhl ho do hrudi, odtáhl jeho tělo mezi lavice a utíkal ke dveřím.
Rozhlédl se a viděl Dietrichovo auto zaparkované u vrat, před jeho terénním vozem. Měl příliš málo času k tomu, aby k němu doběhl. Popravčí četa v plné pohotovosti spěchala do kostela, odkud byla slyšet střelba.
Osbourne se obrátil zpět, prchal podél lavic a vyběhl zadním vchodem vedle zákristie. Utíkal kolem náhrobních kamenů na konec hřbitova, přelezl hbitě přes nízkou kamennou zeď a vyrazil vzhůru do lesíka nad kostelem.
Když byl v půli cesty, začali po něm střílet. Kličkoval. Jedna z kulek zasáhla jeho levou paži a srazila ho na kolena. Rychle se zvedl, v několika vteřinách zdolal stráň a zmizel mezi stromy.
Běžel divoce, oběma rukama si kryl tvář před šlehajícími větvemi. Kam to běžel? Žádná cesta na rendezvous s lysanderem tudy nevedla. Dietrich byl konečné mrtev, ale jinak to byla pěkná šlamastyka, jak se v SOE říkávalo.
Dole v údolí byla cesta. Na protější straně bylo více stromů. Klouzal dolů a zastavil se v příkopu, potom se vyhrabal nahoru a chystal se přejít na druhou stranu. K jeho velkému překvapení k němu zatáčela limuzína Rolls-Royce, přibrzdila a zastavila.
Za volantem byl René Dissard s černou páskou přes oko a v šoférské uniformě. Zadní dveře se otevřely a Anne-Marie vystrčila hlavu. "Zase si hraješ na hrdinu, Craigu? Ty se nikdy nezměníš. Nastup a zmizme odtud, prokristapána!"
Když se rolls rozjel, kývla hlavou směrem k zakrvácenému rukávu.
"Je to zlé?"
"Myslím, že není." Osbourne podložil rukáv kapesníkem. "Co tu kčertu děláš?"
"Měla jsem na drátě Grand Pierra. Jako obvykle jsem slyšela pouze jeho hlas, ale nesetkala jsem se s ním."
"Já ano," podotkl Craig.
"Skutečně? Řekl, že letět lysanderem není možné. Podle meteorologů se žene od Atlantiku hustá mlha s deštěm. Předpokládala jsem, že tě potkám u farmy a řeknu ti o tom, ale měla jsem nepříjemné tušení. Rozhodla jsem se, že půjdu za tebou a budu akci sledovat. Byli jsme na druhé straně vsi, poblíž nádraží. Uslyšela jsem výstřely a viděla jsem tě utíkat do kopce."
"To mě zachránilo," odpověděl jí.
"Nemám s tím sice nic společného, ale nemohlo to jinak dopadnout, říkal René."
Zapálila si cigaretu a přehodila jednu nohu v hedvábných punčochách přes druhou. Vypadala velmi elegantně, jako vždy. Měla na sobě černý komplet, bílou hedvábnou halenku. Na krku měla diamantovou brož. Vlasy měla zastřižené do ofiny a kolem uší se jí lehce vlnily. Ze záplavy černých vlasů vynikal ostře řezaný profil tváře s jemnou bradou.
"Na co hledíš?" obrátila se na něho nedůtklivě.

"Na tebe," odpověděl. "Příliš mnoho rtěnky, ale jinak proklatě kouzelná."
"Radši si vlez pod sedadlo a sklapni!"
Natočila nohy na jednu stranu, když Craig odklopil sedadlo a vlezl do prostoru pod ním. Ona zaklapla sponu na opěradle a za několik okamžiků, když zatáčeli kolem rohu, uviděli terénní vůz, hlídaný tuctem esesáků.
"Hezky pomalu, René," řekla.
"Nějaké problémy?" zamumlal Craigův hlas.
"Je to v pohodě," řekla jemně. "Znám důstojníka. Nějakou dobu pobýval v zámku."
René zastavil rollse a mladý poručík SS k němu přistoupil s pistolí v ruce. Jeho tvář se rozjasnila a zbraň schoval.
"Slečna Trevaunce. Jak radostné setkání."
"Poručík Schultz." Otevřela dveře"a nastavila ruku, kterou galantně políbil. "Co tohle všechno znamená?"
"Nešťastný případ. Teroristi právě zastřelili generála Dietricha."
"Myslím, že jsem zaslechla nějaké výstřely. Jak je na tom pan generál?"
"Je mrtev, slečno," povzdechl Schultz, "sám jsem viděl jeho tělo. Hrozná věc. Byl zavražděn v kostele při zpovědi."
Zavrtěl hlavou: "Jak mohl někdo něco takového..."
"Je mi to líto," stiskla soucitně jeho ruku. "Musíte se u nás zase brzy ukázat. Hraběnka má pro vás slabost. Bylo nám moc líto, že jste musel odejít."
Schultz se skutečně začervenal. "Prosím, tlumočte mé přání a hodně štěstí, ale už vás nemohu déle zdržovat."
Vydal rozkaz a jeden z jeho mužů odstavil terénní vůz stranou. Schultz zasalutoval a René odjel.
"Jako obvykle má slečna z pekla štěstí."
Anne-Marie Trevaunce si zapálila další cigaretu a Craig Osbourne pronesl s lehkým sarkasmem: "Je to s námi špatné, René. Ona je vážně ďábel."
Rolls-Royce zaparkovali ve stodole farmy. René šel prozkoumat situaci. Osbourne odložil kabát a z košile odpáral rukáv nasáklý krví.
Anne-Marie prohlédla jeho zranění. "Není to nic vážného. Žádný průstřel, pouze hluboké škrábnutí. Moc hezky to ale nevypadá."
René se vrátil s náručí plátna a kusem bílého prostěradla, které roztrhal na pruhy.
"Obvažte mu tím ruku."
Anne-Marie se pustila do práce a Osbourne se zeptal: "Jak to s námi vypadá?"
"Je zde pouze Jules, ale ten si přeje, abychom rychle odešli," referoval René. "Hoďte na sebe tyto věci, on vaši uniformu okamžitě spálí. Máme vzkaz od Grand Pierra. Spojili se s Londýnem. Dnes v noci vás převezou torpédovým člunem z Leonu. Grand Pierre to provede sám, ale bude s ním jeden člověk - Blériot. Znám ho. Je to dobrý člověk."
Osbourne obešel rollse a převlékl se. Když se vrátil, měl na sobě tvídovou čepici, manšestrové sako a kalhoty. Obojí pamatovalo lepší časy, boty byly rozbité. Waltera schoval do kapsy a uniformu podal Renému, který ji odnesl.
"Je to dobré?" zeptal se Anne-Marie.
Vyprskla smíchem. "Kdyby ti zarostla brada, vypadal bys dobře, ale tak mi pořád připomínáš profesora z Yale."
"Ty vždycky člověka potěšíš."
René se vrátil za volant. "Pospěšme si, slečno. Bude to trvat nejmíň hodinu, než se tam dostaneme."
Odklopila sedadlo. "Račte dovnitř, jako poslušný chlapeček."
Craig udělal, co mu přikázala, ale věnoval jí dlouhý pohled, jako by říkal: "Jsem to já, kdo se bude smát naposled."
Mimochodem poznamenal: "Zítra večer mě čeká oběd v hotelu Savoy, hrát budou Orfeáni, zpívat bude Carroll Gibbons, tanec, děvčata."

Sklopila sedadlo, nasedla do auta a René mohl odjet.
Leon byla rybářská víska, tak malá, že neměla ani pořádné kotviště, takže většina člunů byla vytažena na pláž. Z místní hospody se ozývaly tóny harmoniky, což bylo jediným znamením života na tomto místě. Pokračovali v jízdě kolem nepoužívaného majáku k malebnému zálivu. Z moře se do něho vplížila hustá mlha a někde v dálce bylo slyšet výstražné houkání. René mířil dolů k pláži, v ruce držel signální světlo.
Craig navrhoval Anne-Marii: "Nechoď s námi dolů. Zničíš si boty. Zůstaň u auta."
Zula si boty a hodila je do rollse. "To není problém, miláčku.. Díky mým nacistickým přátelům nemám nouzi o pavučinky. Mohu si dovolit obětovat jeden pár pro svého přítele."
"Říkáš přítele? Pokud se pamatuji, za starých časů v Paříži to bylo něco víc než přátelství."
"Prastará historie, drahý. Zapomeň na to."
Chytila se pevně jeho paže a Osbournovi se na moment udělalo mdlo. Ozvala se rána. Anne-Marie k němu otočila hlavu a zeptala se: "Jsi v pořádku?"
"Proklaté zranění, začíná to bolet."
Když se blížili k okraji pláže, byly slyšet tlumené hlasy. René s někým hovořil vedle malé loďky, s motorem připevněným na zádi.
"To je Blériot," seznámil je René.
Lehkým dotekem prstů na okraj čepice pozdravil Anne-Marii.
"Předpokládám, že toto je člun," sarkasticky poznamenal Craig, "a co přesně s ním mám dělat?"
"Objeďte bóje a uvidíte světlo, pane."
"V takové mlze?"
"Je velice nízko," pokrčil rameny Blériot. "Dám vám signální světlo," sáhl do kapsy a vytáhl baterku. "SOE používá toto. Funguje velmi dobře ve vodě."

"Kde bezpochyby v tomto počasí skončím," zahučel Craig, když se vlny prudce převalily na pláž.
Blériot vyzvedl z loďky záchrannou vestu a pomohl mu ji obléknout. "Nemáte jinou možnost, pane, musíte pryč. Grand Pierre řekl, že Němci převrátí celou Bretaň naruby, aby vás našli."
Craig ho nechal uvazovat tkaničky na záchranné vestě. "Sebrali nějaká rukojmí?"
"Samozřejmě. Deset lidí ze St. Maurice, včetně starosty a Otce Paula. Dalších deset vzali z okolních farem."
"Můj bože," poznamenal Craig soucitně.
Anne-Marie zapálila gitanku a podala mu ji. "Jméno této hry oba dobře známe, můj milý. Ale to není tvoje věc."
"Rád bych tomu věřil," řekl jí, když René a Blériot spouštěli loďku do vody. Blériot skočil dovnitř, nahodil motor a zase vyskočil ven.
Anne-Marie rychle políbila Craiga. "Odejdi jako poslušný hoch a tlumoč mé sympatie Carrollu Gibbonsovi."
Craig nastoupil do loďky a chopil se kormidla. Obrátil se k Bléríotovi, který na druhém konci držel loďku. "Vezmou mne na torpédový člun?"
"Na bojový torpédový člun nebo vás najde loď britského námořnictva nebo francouzského odboje. Jedna nebo druhá. Přijedou sem, pane. Nikdy nás v tom nenechali."
"Sbohem, René, a starej se o ni," zavolal Craig, když ho odrazili od břehu a svěřili malé loďce v divokých vlnách.

Když objížděl bóje a před ním se rozprostřelo širé moře, začaly problémy. Vlny se zvedaly v bílých hřebenech, vítr byl chladný a voda stříkala přes okraje loďky, takže byl již po kotníky ve vodě. Blériot měl pravdu. Když vítr zvedl mlhu, mohl vidět světla Grosnez. Mířil rychle vpřed, když najednou motor zhasl. Chvatně se dal do práce, znovu a znovu tahal za startovací šňůru, ale bezbrannou loďku unášel proud.
Těžká vlna, dlouhá, hladká a mnohem větší než ostatní vymrštila nafukovací člun do vzduchu, zatímco přes záď zvolna vnikala do loďky voda.
Šla ke dnu jako kámen a Craig se bezmocně motal ve vlnách, nadnášen záchrannou vestou.
Byla mu hrozná zima, která mu zalézala pod kůži jako kyselina, takže zapomněl i na své poranění. Přehoupla se další vlna, která ho odnesla do klidnějšího místa.
"Tak ne, chlapče, to vůbec není dobré," mluvil sám k sobě, když vítr roztrhl mlhu a jasně viděl světla Grosnez, slyšel rachot motorů a mohl určit siluetu lodi.
Zvýšil hlas a volal ze všech sil: "Tady jsem!" Pak si vzpomněl na signální baterku v kapse, kterou mu dal Blériot, hmatal po ní zkřehlými prsty, až ji pevně držel v dlani pravé ruky.
Opona mlhy znovu spadla, světla Grosnez zmizela a rachot motorů zanikl v šumění vln.
"Tady jsem, kčertu!" křičel Osbourne, když se z mlhy jako přízrak vynořil motorový torpédový člun a dojel až k němu. Nikdy v životě nepocítil takovou úlevu jako nyní, když na něj dopadl kužel pátracího světla, který ho spojil s vidinou záchrany ze studeného objetí moře. Začal dělat tempa, aby se přiblížil, zapomněl na bolavou paži, ale náhle se zarazil. S lodí nebylo něco v pořádku. Například její nátěr, špinavě bílá barva kombinovaná s mořskou zelení, maskovací malba a konečně vlajka třepetající se ve větru s ostrým praskáním. Na ní jasně viděl svastiku německých válečných zbraní, kříž v levém horním rohu, šarlatovou a černou barvu válečného loďstva. Není to žádný torpédový člun, ale německý E-člun, a když se postavil bokem, mohl vedle čísla na přídi číst jeho jméno, Lili Marlene.
E-člun klouzal a zastavil, motory běžely naprázdno. Craig se nechal nést vodou, u srdce mu bylo těžko a díval se vzhůru na námořníky v pelerinách, kteří ho pozorovali. Potom jeden z nich vyhodil provazový žebřík přes zábradlí a zavolal na Craiga nejdokonalejší cockneyskou angličtinou: "Fajn, kámo, konečně tě máme."
Přes zábradlí mu museli pomáhat. Na palubě se mu udělalo nevolno a zvracel. Překvapeně zíral kolem sebe, když ho německý námořník povzbudivě oslovil s cockneyským přízvukem: "Major Osbourne, že jo?"
"Přesně tak."
Němec se k němu sklonil: "Ztratil jste mnoho krve po zranění na levé paži. Bude dobré se na to podívat, pane. Jsem něco jako lapiduch."
"Co se to tu děje?" zeptal se Osbourne.
"Nečekejte ode mne odpověď, pane. To je věc kapitánského sektoru, fregatního kapitána Bergera. Najdete ho na můstku."
Craig Osbourne se natolik vzpružil, že se udržel na nohou, zatápal po tkaničkách záchranné vesty, svlékl ji ze sebe, klopýtal k malému žebříku a šel nahoru. Pak šel do velitelské kabiny. Tam stál muž s označením hodnosti Obersteuermanna, velitel lodi. Jiný muž v otočné židli, skloněný nad malým stolem s mapami, měl na hlavě čepici válečného námořnictva s bílým dýnkem, což byla výsada velitelů U-člunů, ale jinak celkem běžná věc u kapitánů E-člunů, kteří se považovali za elitu válečného loďstva. Měl na sobě bílý svetr s rolákem a modré námořnické sako. Obrátil se, aby se podíval na Osbourna, jeho tvář byla klidná a bezvýrazná.
"Major Osbourne," přivítal ho dobrou americtinou. "Jsem rád, že jste už u nás na palubě. Omluvte mne na okamžik. Půjdeme jinam."
Obrátil se k veliteli člunu a promluvil na něho německy: "Vše je v pořádku, Langsdorffe. Nechejte tlumiče, dokud se nedostaneme alespoň pět mil odtud. Kurs je dva-jedna-nula. Rychlost dvacet pět uzlů, pokud to nezměním."
"Kurs dva-jedna-nula, rychlost dvacet pět uzlů, kapitáne," opakoval poslušně velitel člunu a plným plynem vyrazil vpřed.
"Hare? Profesor Martin Hare?" podivil se Craig Osbourne.
Hare si vzal cigaretu z plechovky Benson and Hedges a jednu mu nabídl. "Vy mne znáte? Setkali jsme se už někde?"
Osbourne si vzal cigaretu, prsty se mu ještě chvěly. "Po skončení Yale jsem se stal žurnalistou. Pracoval jsem mimo jiné také pro časopis Life. Paříž, Berlín. V mládí jsem strávil spoustu času v těchto městech. Můj otec byl diplomat ve

státních službách."
"Kdy jsme se ale setkali?"
"Přijel jsem domů na prázdniny. Přesněji, bylo to v Bostonu, duben 1939. Můj přítel mi řekl o vašich přednáškách, které jste měl na Harvardu. Myslím, že byly v němčině a silně antinacistické. Čtyři z nich jsem navštívil."
"Byl jste tam v době manifestace?"
"Když se nás pokoušeli rozdělit? Oh, samozřejmě, že byl. Otlouk! jsem si pěst do krve o brady těch opičáků. Byl jste vynikající." Osbourne se rozechvěl, dveře se otevřely a dovnitř vstoupil cockney.
"Co se děje, Schmidte?" otázal se Hare německy.
Schmidt donesl přikrývku. "Myslím, že by ji pan major mohl potřebovat., Rovněž bych rád panu kapitánovi oznámil, že pan major je na levé paži poraněn a potřebuje lékařské ošetření."
"Tak konejte svou práci, Schmidte," rozkázal mu Martin Hare. "Udělejte s tím něco!"
Osbourne seděl na pohodlné židli v útulné kajutě a sledoval Schmidta, jak odborně převazuje jeho poraněnou paži.
"Trochu morfia vám neuškodí, šéfe, bude to pohodlnější." Vytáhl z brašny ampuli, natáhl její obsah do stříkačky a píchl injekci do Osbournovy paže.
Craig pokračoval v hovoru: "Kdo jste? Němec určitě ne."
"Hm, to dělá ta řeč. Moji rodiče pocházejí z Německa: Jsou židé, pro které byl Londýn pohostinnější než Berlín. Já sám jsem se narodil ve Whitechapelu."
Martin Hare řekl ode dveří německy: "Schmidte, moc vám to mluví."
"Rozkaz, pane kapitáne."
Schmidt se zašklebil, odešel a lékařskou brašnu si vzal s sebou. Hare si zapálil cigaretu. "Máme smíšenou posádku. Američany, Brity, nějaké židy, ale všichni hovoří plynně německy. Ale jejich identita je pouze jedna, když slouží na této lodi."
"Na pravém E-člunu," řekl Osbourne. "Jsem překvapen. Je to nejlépe utajená věc, jakou jsem kdy viděl."
"Prozradím vám, že hrajeme naši roli do puntíku přesně. Hovoří se tu výhradně německy, nosí se uniformy Kriegsmarine, a to dokonce i na mateřské základně. Je to otázka pevného charakteru. Pravidlo řeči někteří členové posádky samozřejmě porušují. Například Schmidt,"
"A kde je mateřská základna?"
"Malé přístaviště, které se jmenuje Cold Harbour, poblíž Lizard Pointu v Cornwallu."
"Jak je to daleko?"
"Od tohoto místa? Sto mil. Budeme tam ráno. Cesta zpátky nám uběhne. Naši lidé nás každou noc informují o cestách torpédových člunů královského námořnictva. Chceme se jim vyhnout."
"Dovedu si představit, že by to bylo tragické setkání. Čí je tato operace?"
"Úředně probíhá pod SOE, sekcí D, ale je to společná akce. Pokud vím, vy jste příslušníkem OSS."
"To je pravda."
"Trochu riskantní způsob obživy."
"To mi povídejte."
Hare se pousmál. "Podíváme se, jestli už v jídelně podávají sendviče. Vypadáte, že byste něco snědl," a zavedl hovor na jinou kolej.
Těsně před svítáním Osbourne vyšel na palubu. Moře bylo neklidné a na tvář mu dopadla studená tříšť. Když vyšplhal vzhůru po žebříku a vstoupil do velitelské kabiny, našel tam Hareho na svém místě. Jeho tvář byla v pruhu světla potemnělá a zamyšlená. Osbourne se posadil vedle stolu s operační mapou a zapálil si cigaretu.
"Nemůžete spát?" zeptal se Hare.
"Nemohu si zvyknout, ale vám ta loď docela vyhovuje, že?"
"Ano, pane," odpověděl Hare. "Celý život jsem se točil kolem lodí. Bylo mi osm, když mne dědeček vzal poprvé s sebou na moře."
"Říká se, že La Manche je něco zvláštního."
"Je to zatraceně jiné než na Šalomounech, mohl bych vám vyprávět."
"Tam jste byl předtím?"
Hare přikývl. "Ano, byl."
"Slyšel jsem o tom, že ti mladí brali torpédové čluny jako jakýsi druh sportu," poznamenal Osbourne zvědavě.
"No, když potřebujete sehnat někoho, kdo má správné zkušenosti a projde prověrkou, musíte brát to, co je," zasmál se Hare.
Kolem nich bylo nyní mdlé šero, moře se uklidnilo a na obzoru se rýsovala pevnina.
"Lizard Point," konstatoval Hare.
Znovu se usmíval a Osbourne řekl, "Vám se moře prostě líbí, že mám pravdu?"
Hare pokrčil rameny: "Předpokládám, že ano."
"Ne, vy to máte opravdu rád. Nechcete se vrátit zpátky tam, kde jste byl. Myslím Harvard."
"Možná." Hare zvážněl. "Ví někdo z nás, co bude, až to skončí? Co si myslíte vy?"
"K ničemu se nechci vrátit. Víte, mám zvláštní problém," pokračoval Osbourne. "Řeklo by se, že mám pro tuto práci talent. Zabil jsem včera německého generála, v kostele. Je to jen důkaz toho, jak málo mám v sobě zábran. Byl to šéf zpravodajců SS pro celou Bretaň. Řezník, který si zasloužil smrt."
"Tak v čem je váš problém?"
"Zabil jsem ho, ale oni vybrali dvacet rukojmí a zastřelí je. Smrt mi je v patách, jestli mi rozumíte."
Hare neodpověděl, snížil rychlost, otevřel okno a pustil dovnitř poryv deště. Objeli výspu a Osbourne uviděl ústí

zálivu a lesnaté údolí.
Byl to malý přístav, přilepený jako hnízdo na úpatí kopců, dva tucty chalup kolem. Mezi stromy bylo vidět starobylý dům. Na palubu vyšla posádka.
"Cold Harbour, majore Osbourne." Lili Marlene vplula do přístavu.

tři
Posádka si pospíšila při uvazování lodi, Hare s Osbournem přešli na druhou stranu a kráčeli po dlážděném nábřeží.
"Všechny domky tu vypadají stejně hezky," poznamenal Craig.
"Vím proč," odpověděl mu Hare. "Veškerý místní život byl soustředěn zde za sira Williama Chevelyho, v polovině osmnáctého století. Vesnice, přístav, kotviště, všechno. Podle místních pověstí většina jeho příjmů pocházela z pašování. Byl znám jako ‚Černý Bill'."
"Mám tomu rozumět tak, že vybudoval model rybářské vesnice jako zástěrku pro něco jiného?" otázal se Craig.
"Přesně tak. Mimo jiné, toto je místní hospoda. Hoši ji používají jako kantýnu."
Byla to nízká hrázděná stavba s vysokými štíty a okenicemi, které jí dodávaly alžbětinského vzhledu.
Craig poznamenal: "Nic georgiánského, spíše tudorský sloh, řekl bych."
"Sklepy, to je středověk. V těchto místech je plno hospod v tomto slohu," řekl Hare a nastoupil do džípu, který stál opodál. "Pojďte, vezmu vás na statek."
Craig vzhlédl k ceduli se jménem hospody, "Oběšenec".
"Přiléhavé," poznamenal Hare, když nastartoval. "Cedule je nová. Ta stará byla nevkusná. Byl na ní jakýsi ubožák houpající se na provaze se spoutanýma rukama a s vyplazeným jazykem."
Když odjížděli, obrátil se Craig zpět, aby si nový obraz prohledí. Tvář na obraze byla klidná a kolem hlavy měl něco jako svatozář.
"Co myslíte, je to taroková figura?" řekl.
"Nepochybně tomu tak bude. Hospodská, paní Legrandová si na něco podobného potrpí."
"Legrandová? Má to snad být Julie Legrandová?" ptal se Craig.
"Je to tak." Hare se na něho zvědavě podíval. "Znáte se snad?"
"Před válkou jsem poznal jejího manžela. Byl učitelem filozofie na Sorboně. Později se zapojil do hnutí odporu v Paříži. Tak jsme se setkali v dvaačtyřicátém. Pomohl jsem jim, když po nich šlo gestapo."
"Ano, pracuje tu od začátku našeho plánu. Dělá pro SOE."
"A co její manžel, Henri?"
"Podle toho, co vím, zemřel v minulém roce v Londýně na srdeční zástavu."
"Ano, rozumím."
Míjeli poslední domky. Hare řekl: "Toto je obranné pásmo. Veškeré civilní obyvatelstvo bylo vystěhováno. Užíváme domky jako ubytovny. Kromě mé posádky je mezi námi několik leteckých mechaniků RAF, kteří se starají o mašiny."
"Máte tu i letadla? K čemu?"
"Pro běžné použití. Výsadky agentů, nebo jejich doprava zpět."
"Myslel jsem, že toto vyřizuje eskadra pro zvláštní úkoly v Tempsfordu?"
"Dělá to, alespoň v běžných případech. Naše operace jsou trochu neobvyklé. Ukážu vám, proč. Právě se blížíme k letišti."
Cesta se točila mezi stromy a na druhé straně byla rozsáhlá louka s travnatou dráhou. Na jednom konci stál hangár. Hare otočil džíp do brány, kodrcal přes trávník a zastavil. Vytáhl cigaretu a zapálil si.
"Tak co na to říkáte?"
Strakatý Fieseler Storch roloval z hangáru. Na jeho křídlech a na trupu byly výsostné znaky německé Luftwaffe. Mechanici, kteří šli podél něho, měli na sobě kombinézy Luftwaffe. Vzadu v hangáru byl noční stíhač Ju88.
"Můj bože," povzdechl tiše Craig.
"Řekl jsem, že zde máme neobvyklé věci."
Pilot vylezl ze Storchu ven, prohodil s mechaniky několik slov a zamířil k nim. Měl letecké boty, balonové pohodlné kalhoty šedomodré barvy, jaké nosí piloti stíhačů Luftwaffe, opatřené velkými našitými kapsami na mapy. Krátká letecká blůza mu dodávala šviháckého vzhledu. Letecký znak měl našitý na levé straně, nad ním měl Železný kříž první třídy a emblém Luftwaffe vpravo.
"Vše včetně proklatého rytířského kříže," pronesl Craig poznámku směrem k němu.
"Ano, máte pravdu, ten mládenec je určitým typem fanatika," řekl Hare. "A podle mého názoru i druhem psychopata, chcete-li to vědět. V bitvě o Anglii si však vysloužil dvě vyznamenání ‚Distinguished Flying Gross'."
Pilot přišel až k nim. Bylo mu dvacet pět, vlasy pod čepicí měl slámově světlé, téměř bílé. Ačkoliv se zdálo, že se neustále směje, měl kolem úst výraz krutosti a oči byly chladné.
"Poručík letectva Joe Edge - Major Craig Osbourne, OSS."
Úsměv Edge byl okouzlující. Natáhl ruku. "Speciální akce, že?"
Craigovi se to moc nezamlouvalo, ale nedal to na sobě znát. "Máte zde kompletní výbavu."
"Ano, stork může přistát i startovat kdekoliv. Podle mého názoru je lepší než lysander."
"Poněkud neobvyklá kamufláž, výsostné znaky Luftwaffe."
Edge se zasmál. "Někdy se to hodí. Onehdy jsem měl problémy s počasím a potřeboval jsem doplnit šťávu. Přistál jsem na základně stíhačů Luftwaffe v Granville. Řekl jsem jim, ať mi dotankují plnou, a šlo to bez problémů."
"Tyto zfalšované pravomoci máme od Himmlera a Vůdce je podepsal, což naznačuje, že jsme určeni pro speciální ochranu SS. Nikdo se neopováží vyptávat," řekl Hare.

"Dokonce mi dali v důstojnické jídelně oběd," pokračoval Edge. "Moje dobrá máma byla skopčák, a proto mi to slušně šprechtí, což je za určitých okolností výhoda." Obrátil se na Hareho: "Hoďte mne na statek. Že to, starouši, uděláte. Zaslechl jsem, že šéf přijede z Londýna."
"Nevím o tom. Nasedni," pokynul Hare.
Edge zaujal místo vzadu. Když vyjeli, Craig řekl: "Vaše matka je snad zde?"
"Ano. Je vdova. Žije v Hampsteadu. Jejím největším zklamáním bylo, že Hitler v roce 1940 nedorazil na promenádu před Buckinghamským palácem."
Divoce se rozesmál. Craig se odvrátil, jeho nelibost k němu vzrůstala. "Nyní mi to dochází," obrátil se k Haremu. "Řekl jste, že sekce D u Útvaru pro řízení zvláštních úkolů provozuje podivné věci. Není to ono staré dobré oddělení pro špinavé triky?"
"Uhádl jste."
"A jeho šéfem je pořád Dougal Munro?"
"Toho také znáte?"
"Jistě," řekl Craig. "Pracoval jsem původně pro SOE, než jsme vstoupili do válečného stavu. Měli jsme spolu nějaké drobné, já a Dougal. Je to pěkná sketa."
"Což znamená, že ví, jak vyhrát válku, kámo," komentoval ze zadního sedadla Edge.
"Souhlasím. Vy se v tom nějak vyznáte, nemám pravdu?" tázal se Craig.
"Každý děláme svou práci, brácho."
Na okamžik uviděl Craig před sebou vyděšený obličej generála Dietricha za mříží stěny zpovědnice. Nepohodlně se zavrtěl.
Hare řekl: "Munro se nezměnil. Ten popis sedí, ale předpokládám, že se velmi brzy přesvědčíme osobně."
Zatočil přes bránu a zabrzdil na dlážděném nádvoří. Tříposchoďový dům byl postaven ze šedé břidlice. Byl velmi starý a klidný. Jako by se jej válka nedotkla.
"Má nějaké jméno?" zeptal se Craig.
"Grancester Abbey. Vskutku vznešené, že ano," podotkl Edge.
"A jsme tady," řekl Hare a vystoupil z džípu. "Půjdeme za příšerou do doupěte, je-li tam."

Avšak přesně ve stejnou dobu byl brigadýr Dougal Munro povolán do knihovny v Hayes Lodge v Londýně. Tento dům sloužil generálu Dwightu D. Eisenhowerovi jako dočasný hlavní stan. Generál vychutnával kávu s topinkou a četl ranní vydání The Times, když mladý kapitán přivedl Dougala Munroa a zavřel za nimi dveře.
"Dobré ráno, brigadýre. Káva, čaj, cokoliv si budete přát, tu pro vás mají." Munro si poručil čaj. "Jak to vypadá s projektem Cold Harbour?"
"Doposud to jde dobře, generále."
"Víte, válka je jako kouzelník, který svou pravou rukou klame obecenstvo, zatímco jeho levá ruka pracuje." Eisenhower si dolil kávu. "Válečná lest, to je pravé jméno této hry. Ošálit nepřítele. Od zpravodajské služby mám hlášení, které mi říká, že Rommel vykonal neuvěřitelné věci od té doby, co má na starosti Atlantický val."
"Zcela správně, pane."
"Vaše E-čluny s důstojníky-inženýry vnikají v noci na francouzské pobřeží a pátrají na pláži, takže musíte mít dobrou představu o tom, kde zamýšlíme prorazit."
"Správně, generále," vyjádřil se Munro klidně, "vše naznačuje, že to bude Normandie."
"Správně. Vraťme se zpět ke klamání nepřítele," řekl Eisenhower a přistoupil k mapě. "Zde, ve východní Anglii mám Pattona, falešnou armádu, falešné ležení, falešné letectvo."
"Což by mělo Němcům dokazovat náš úmysl provést invazi nejkratší cestou v oblasti Pas de Calais," vystihl záměr Munro.
"A kde nás očekávají, poněvadž tato oblast odpovídá vojenské logice," přisvědčil Eisenhower. "Učinili jsme různé kroky, abychom tuto jejich myšlenku podpořili. Royal Air Force a 8. letecký pluk neustále tuto oblast napadají, jako předzvěst invaze, samozřejmě. Děláme to tak, jako bychom chtěli oslabit nepřítele. Hnutí odporu dělá v této oblasti sabotáže, ničí komunikační a železniční spoje a tak dál. Přirozeně, že naši agenti vysílají pro hlavní stan Abwehru, jejich zpravodajské služby, falešné informace,"
Zamyslel se nad mapou a Munro řekl: "Něco vás trápí, pane?"
Eisenhower přistoupil ke zkosenému oknu a zapálil si cigaretu. "Mnoho lidí nás žádalo, abychom spustili invazi již v minulém roce. Dovolte mi, brigadýre, abych otevřeně vysvětlil, proč se tak nestalo. SHAEF, Hlavní stan expedičního sboru spojenců byl vždy přesvědčen, že naše invaze může být úspěšná jedině tehdy, když získáme veškeré výhody. To znamená více mužů než Němci, více tanků, více letadel, více všeho. A víte proč? Protože ve všech bitvách, které v této válce svedli Rusové, Britové či Američané za rovných podmínek, jednotka proti jednotce, vyhráli Němci, kteří způsobili o padesát procent větší ztráty."
"Tohoto nešťastného faktu jsem si vědom, pane."
"Zpravodajové mi poslali detaily o Rommelově proslovu, který včera pronesl ke svým generálům. Řekl, že když nás neporazí na pláži, prohrají válku."
"Myslím si, pane, že má pravdu."
Eisenhower se otočil. "Brigadýre, vždycky jsem byl skeptický k hodnotám přesných zpráv agentů této války. Jejich materiály jsou při nejlepším neúplné. Myslím, že lepší informace získáváme prostřednictvím našeho projektu Ultra."
"Souhlasím, pane," váhavě odpověděl Munro. "Samozřejmě, jestliže hlavní informace není napřed zpracována jejich systémem Enigma, fakta nemusí být dekódována a mohou mít velkou cenu."

"Přesně tak." Eisenhower se naklonil dopředu. "Minulý týden jste mi zaslal zprávu, které sotva mohu věřit. Napsal jste, že se má brzy konat štábní konference řízená samotným Rommelem. Tato konference se má zabývat výhradně otázkou obranného Atlantického valu."
"To je pravda, generále, má se konat v zámku Voincourt v Bretani."
"Dále jste uvedl, že máte agenta, který by se mohl na konferenci dostat."
"Správně, generále," přikývl Munro.
Eisenhower řekl: "Bože, kéž bych byl v té době mouchou na stěně té konferenční místnosti a poznal Rommelův plán, jeho záměry." Položil Munroovi ruku na rameno. "Dovedete si představit, jak nesmírně důležité by to mohlo být? Tři miliony mužů, tisíce lodí, ale správná informace by mohla znamenat rozhodující výhody. Rozumíte mi?
"Přesně, generále."
"Nezklamejte mě, brigadýre."
Otočil se a hleděl do mapy. Munro v tichosti opustil jeho pracovnu, sešel po schodech dolů, sebral kabát a klobouk, rozloučil se se službou a zamířil ke svému vozu. Jeho pomocník, kapitán Jack Carter seděl vzadu, s rukama položenýma na hůl. Byl invalidní, měl umělou nohu, památku na zranění z bitvy u Dunkirku.
"Vše v pořádku, pane?" zeptal se, když se rozjížděli. Munro zatáhl skleněnou přepážku, která je dělila od řidiče.
"Konference ve Voincourt bude mít velký význam. Chci po vás, abyste se spojili s Anne-Marií Trevaunce. Může se vypravit na další výlet do Paříže. Zařiďte pro tento účel lysandera. Potřebuji s ní hovořit mezi čtyřma očima. Řekněme do tří dnů."
"To bude v pořádku, pane."
"Je ještě něco nového?"
"Přišla zpráva týkající se Cold Harbouru, pane. Zdá se, že hoši od Útvaru strategických služeb měli včera problémy. Jeden z jejich agentů včera zabil generála Dietricha, šéfa Sicherheitsdienstu v Bretani. Vzhledem k nepříznivému počasí nemohl jejich lysander startovat, takže nás požádali o pomoc."
"Víte Jacku, že to nemám rád."
"Ano, pane, ale nadporučík Hare dostal zprávu přímo, vyrazil do Grosnez a tam převzal dotyčného agenta, majora Osbourna."
Nastala pauza a Munro se překvapeně otočil. "Craiga Osbourna?"
"Vypadá to tak, pane."
"Můj bože, on to dokázal? Štěstěna musí stát při něm. Je to nejlepší muž, kterého v SOE mám."
"A co Harry Martineau, pane?"
"To je docela jiný případ. Je Osbourne nyní v Cold Harbouru?"
"Ano, pane."
"Výborně. Zastavte u nejbližšího telefonu. Volejte na velitelství RAF, Croydon. Řekněte, že na příští hodinu potřebuji lysandera. Priorita číslo jedna. Zůstaňte, Jacku, laskavě tady a vybavte tu záležitost s Anne-Marií Trevaunce. Já poletím do Cold Harbouru navštívit Craiga Osbourna."
"Myslíte, že bude užitečný, pane?"
"Určitě, Jacku," odpověděl Munro, vyklonil se z okna a usmíval se.

Craig Osbourne seděl na židli vedle umývadla ve velké staromódní koupelně a svlékal si blůzu. Schmidt, ještě oblečený do uniformy Kriegsmarine, s otevřenou lékařskou brašnou na zemi seděl vedle něho a pracoval na jeho poraněné ruce. Julie Legrandová nahlížela do dveří. Bylo jí kolem třiceti. Měla na sobě volnou sukni a hnědý svetr, světlé vlasy měla přísně sčesané a svázané vzadu, což kontrastovalo s klidným milým obličejem.
"Jak to vypadá?" otázala se.
"Tak tak." Schmidt pokrčil rameny. "U střelné rány se to nepozná. Mám u sebe nějaký penicilin. Prý dělá u zanícených poranění s infekcí zázraky." Naplnil injekční stříkačku z malé lahvičky. Julie řekla: "Doufejme, že ano. Přinesu kávu." Odešla, když Schmidt píchal injekci. Osbourne mírně ucuknul a Schmidt přiložil na vpich tampon. Paži zručně ovázal obinadlem.
"Myslím, že budete potřebovat doktora, šéfe."
"Uvidíme," odpověděl Craig.
Vstal a Schmidt mu pomohl do čisté khaki košile, kterou přinesla Julie. Sám si ji zapnul a odešel do druhé místnosti, zatímco Schmidt si balil svoje lékařské náčiní.
Ložnice byla vcelku příjemná, ale poněkud omšelá a potřebovala vymalovat. Byla tu postel, mahagonový nábytek, stůl a dvě lehké židle u okna. Craig vyhlédl ven. Byla tam terasa se sloupkovým zábradlím a pod ní neudržovaná zahrada, břízy a malé jezírko v prohlubni. Vše vypadalo velmi pokojně.
Schmidt vyšel z koupelny, s lékařskou brašnou v ruce. "Později vám to převážu. Nyní je doba na mou slaninu s vejci." Zašklebil se s rukou na klice. "Nevadí mi to, když mi připomínají, že jsem žid. Již dávno jsem se nechal zkorumpovat bohatými anglickými snídaněmi."
Když otevřel, vešla dovnitř Julie Legrandová s kávou, topinkami, marmeládou a čerstvými houskami na podnose. Schmidt odešel a ona položila podnos na stolek u okna. Seděli proti sobě.
Julie nalévala kávu a povídala: "Ani nevíte, jak jsem ráda, že vás opět vidím, Craigu."
"Zdá se, že od Paříže uběhlo hodně času," odpověděl, když si od ní bral kávu, kterou mu podávala.
"Tisíc let."
"Je mi to líto, co se stalo s Henrim," pokračoval, "byl to srdeční záchvat, jak jsem slyšel."
Přikývla. "Nic necítil. Zemřel ve spánku. Posledních osmnáct měsíců byl v Londýně. Jsme vám za to vděční."

"Nesmysl." Cítil rozpaky.
"Je to čirá pravda. Vezmete si topinku nebo rohlík?"
"Ne, děkuji. Nemám hlad. Ještě jeden šálek kávy by byl fajn."
Přidávala mu kávu a pokračovala: "Bez vás bychom nikdy neunikli gestapu. Byl jste tenkrát nemocný, Craigu. Zapomněl jste snad, co vám ta zvířata udělala? A přesto jste se vrátil vozem zpět pro Henriho, když ho všichni opustili." Náhle jí selhal hlas a vytryskly slzy. "Zachránil jste mu život, Craigu, velký dar pro těch několik měsíců v Anglii. Zůstanu vám za to navždy dlužná."
Zapálil si cigaretu, vstal a hleděl z okna. "Po této události jsem z SOE odešel. Naši lidé začali pracovat na OSS. Potřebovali znát určité skutečnosti, které jsem získal od Dougala Munroa.
"Pracuji zde pro něho již čtyři měsíce. Je to pro nás něco jako odrazový můstek, bezpečný dům a běžné zabezpečení," řekla.
"Vycházíte spolu dobře?"
"Tvrdý člověk," pokrčila rameny, "tvrdá je ale tahle válka."
Souhlasně přikývl. "Podivné zařízení a dokonce i podivní lidé. Pilot Edge se například naparuje v uniformě Luftwaffe a hraje si na Adolfa Gallanda."
"Ano, Joe je praštěný, chová se tak pořád," řekla. "Někdy mi připadá, jako by si myslel, že je od Luftwaffe. Někdy nám nad ním zůstává rozum stát, ale to víte, Munro je vždy ochoten přivírat oči, když někdo dělá svou práci opravdu skvěle. A jeho výsledky jsou mimořádné."
"A co Hare?"
"Martin?" Zasmála se a postavila šálky zpět na podnos. "Martin, to je úplně něco jiného. Myslím, že jsem do něho trochu zamilovaná."
Dveře se otevřely a bez zaklepání vešel dovnitř Edge. "Tak tady jsme a vedeme diskrétní řeči."
Opřel se o stěnu a zastrčil si cigaretu do koutku úst. Julie řekla znechuceně: "Jste malá krysa, Joe, nemyslíte?"
"Jdu vám na nervy, zlato? Nevadí." Obrátil se na Osbourna: "Šéf právě dorazil z Croydonu."
"Munro?"
"Nevidím to dobře, kámo. Čeká v knihovně. Ukážu vám cestu."
Vyšli ven. Osbourne s úsměvem poděkoval Julii za pohostinnost: "Na shledanou," řekl a následoval Edge.

Knihovna byla imponující. Okolo stěn bylo plno knih od podlahy až ke stropu. Na stropě byly štukované reliéfy. V otevřeném krbu hořela polena a kolem něj byla rozestavena kožená křesla a pohovky. Munro stál před krbem a pečlivě si čistil brýle, když Craig Osbourne vstoupil. Edge se opíral o stěnu vedle dveří. Munro si nasadil brýle a klidně se podíval na Osbourna.
"Můžete počkat venku, Joe."
"Ach, pánové, přijdu o potěšení pobýt s vámi," ale provedl to, oč byl požádán.
"Jsem rád, že vás vidím, Craigu," řekl Munro.
"Nemohu říci, že by ta radost byla vzájemná," odpověděl na přivítání Craig, pohnul se směrem k jedné ze židlí a zapaloval si cigaretu. "Vracíme se k dávné minulosti."
"Nebuďte tak zatrpklý, to se nehodí."
"Dobrá, dobrá, vždy jsem pro vás byl jen nástrojem."
"Květnaté, ale výstižné. A co vaše ruka? Vím o tom, že Schmidt vám ji odborně ošetřil."
"Podle něho bych měl jít k lékaři, aby bylo jasno."
"Žádný problém. Postaráme se o to. Ten Dietrich, to bylo něco, Craigu. Předvedl jste svůj nedostižný instinkt, pokud k tomu smím něco dodat. Himmler a Sicherheitsdienst budou mít vážné problémy."
"Kolik rukojmí padlo za oběť jejich represáliím?"
Munro pokrčil rameny: "To je válka. To není vaše věc."
Craig řekl: "Anne-Marie používá stejnou frázi. Naprosto přesně stejnou."
"O, ano, byl jsem mile překvapen, že vám při tom asistovala. Pracuje pro mne, jestli to nevíte."
"To ji tedy Bůh ochraňuj," řekl Craig pohoršeně.
"A vás také, chlapče. Abyste věděl, jste momentálně na koni."
Craig se naklonil, aby si mohl zapálit cigaretu. "To si pište! Jsem americký důstojník, major sloužící u Útvaru strategických služeb OSS. Nemáte na mě žádné právo."
"Ale mám. Pracuji přímo pod samotným Eisenhowerem. Projekt Cold Harbour je společná akce. Hare a čtyři jeho muži jsou američtí občané. Přidejte se ke mně, Craigu, ze tří důvodů. Zaprvé, hodně toho o projektu Cold Harbour víte, zadruhé vás potřebuji, protože v souvislosti s blížící se invazí se koná řada příprav, ke kterým můžete přispět."
"A ten třetí důvod?" otázal se Craig.
"Je prostý. Jste důstojníkem ozbrojených sil vaší vlasti jako já a musíte poslouchat rozkazy právě tak jako já." Munro se zvedl.
"Žádné hlouposti, Craigu. Nyní zajdeme dolů, do hospody, navštívíme Hareho a řekneme jemu a jeho chlapcům, že jste od této chvíle členem klubu."
Otočil se a šel ke dveřím. Craig ho následoval, v hlavě mu hučelo a cítil se zoufale.

Oběšenec bylo přesně to, co očekával. Typická anglická venkovská hospoda. Na zemi byla kamenná dlažba, nacházel se zde dlouhý otevřený krb, železné stoly používané po mnoho desítiletí a dřevěné lavice s vysokými opěradly. Strop byl klenutý, u zdi byl mahagonový bar s policemi plnými lahví. Jediná nestylová věc byla Julie, která nalévala za barem,

a uniformy Kriegsmarine, které se nad ním skláněly.
Když vstoupil brigadýr následovaný Osbournem a Edgem, seděl Hare u krbu, popíjel kávu a četl noviny. Postavil se a německy zavelel: "Pozor! Přišel generál."
Vojáci srazili podpatky, brigadýr Munro pokynul rukou a slušnou němčinou řekl. "Pohov. Klidně dál pijte." Napřáhl ruku a řekl Haremu, "Nechejme běžných formalit, Martine. Mluvme anglicky. Blahopřeji. Minulou noc jste odvedl dobrou práci."
Edge řekl Haremu, "Poznámka, starouši. Měl byste vědět, že nóbl major bude na odstřel."
V očích Hareho se objevil záblesk a vykročil směrem k Edgemu, který se smíchem uskočil. "Klid, kámo, žádné násilí, prosím." Obrátil se k baru: "Julie, zlato, velký gin s tonikem, prosím vás."
"Uklidni se, Martine," řekl Munro. "Je to nezbedný chlapec, ale geniální letec. Napijme se." Obrátil se na Craiga. "Nemyslete si, že tu podporujeme alkoholismus, ale když chlapci dělají v noci, dají si pití ráno." Zvýšil hlas. "Všichni poslouchejte. Vezměte na vědomí, že tento muž je major Craig Osbourne z Útvaru strategických služeb (OSS). Co asi nevíte je skutečnost, že ode dneška bude jedním z nás, zde v Cold Harbouru."
V tu chvíli bylo ve výčepu ticho. Julie u baru přestala s vážnou tváří točit, Schmidt pozvedl sklenici piva a řekl: "Zdařbůh, šéfe."
Následoval všeobecný smích a Munro řekl Haremu: "Představte je, Martine." Otočil se k Osbournovi. "Samozřejmě jmény, která teď nosí."
Hlavní námořní důstojník Langsdorff, Američan, byl na řadě první, pak následovali Hardt, Wagner a Bauer. Schneider, technik, byl jasně Němec, a jak se později ukázalo, Wittig a Brauch, podobně jako Schmidt, byli angličtí židé.
Craigovi z toho šla hlava kolem. Potil se a uvědomoval si, že mu je horko. "Je tady horko. Zatracený hic", řekl.
Hare se na něho zkoumavě podíval: "Zdálo se mi, že je dnes spíš chladno. Jste v pořádku?"
Přišel Edge se dvěma sklenicemi. Jednu dal Munroovi, druhou Craigovi. "Vypadáte jako duch, majore. Hoďte to do sebe. To vám zrychlí puls. Julii se to bude líbit."
"Běž do háje!" odpověděl Craig, ale vzal skleničku a vypil ji.
"To není správný přístup, kámo, ale běžte k ní." Edge se vtlačil na lavici. "Myslím, že to potřebuje."
"Joe, ty jsi ale bestie, co?" řekl mu na to Hare.
Edge zůstal sedět a vypadal uraženě. "Neohrožený muž na křídlech, kámo, to jsem já. Elegantní rytíř vzdušného prostoru."
"Takový byl Hermann Göring," zareagoval Craig.
"Zcela správně. Brilantní pilot. Převzal Létající cirkus poté, co byl von Richthofen zabit."
Craigův hlas zněl, jako by přicházel od někoho jiného. "Zajímavý nápad, válečný hrdina jako psychopat. Musíte se cítit jako doma v tom Ju88, který jste dostal nahoru."
"Buďte přesný, kamaráde, Ju88S. Jeho motory to vytáhnou klidně na čtyři stovky."
"Nechce vám prozradit, že jeho pomocný systém závisí na třech nádržích s oxidem dusíku. Stačí jediný zásah do některé z těchto nádrží a letadlo se rozprskne na kousíčky," řekl Martin Hare.
"Nebuďte tak nepřístupný," poposedl Edge blíž ke Craigovi. "Ten stroj, to je lahůdka. Posádku obvykle tvoří tři muži. Pilot, navigátor a střelec vzadu. Provedli jsme na něm několik vylepšení, takže mohu řídit podle sebe. Tak například radarová souprava Lichtenstein umožňuje vidět ve tmě. Tu mi přemístili do kokpitu, takže ji mohu používat sám a..."
Zmlkl, když se Craig Osbourne zhroutil na podlahu. Schmidt přiběhl od baru a sklonil se nad ním. Sál ztichl. Vzhlédl k Munroovi.
"Prokristapána, dostal horečku. Jde to zpropadeně rychle. Sotva před hodinou jsem ho ošetřil."
"Správně," řekl Munro nepříjemně a otočil se k Haremu. "Vezmu ho zpátky do Londýna lysandrem. Musí do nemocnice."
Hare přikývl. "Souhlas, pane." Ustoupil zpět, Schmidt a další muži zvedli Craiga a odnesli ho.
Munro se obrátil k Edgemu: "Joe, běžte přímo k Jacku Carterovi do mé kanceláře. Vzkažte mu, aby zařídil okamžitý převoz do soukromého sanatoria v Hampsteadu, jak nejrychleji to půjde." Otočil se a odešel s ostatními.

Craig Osbourne se probral z hlubokého spánku a cítil se čerstvý a čilý. Po horečce nebylo ani stopy. Zvedl se na jeden loket a zjistil, že se nachází v nemocničním pokoji s bíle vymalovanými stěnami. Spustil nohy na podlahu a na moment se posadil. Dveře se otevřely a vešla mladá sestra.
"Neměl byste vstávat, pane."
Zahnala ho zpět do postele a Craig se jí zeptal: "Kde to jsem?"
Odešla a za chvíli se vrátila. Dveře se otevřely znovu a tentokrát do pokoje vstoupil lékař v bílém plášti a se stetoskopem kolem krku.
Usmíval se. "Tak jak je vám, majore?" zeptal se a měřil mu puls. Mluvil s německým přízvukem.
"Kdo jste?"
"Jmenuji se doktor Baum."
"A kde to jsem?"
"V malém soukromém sanatoriu v severní části Londýna. Přesněji v Hampsteadu." Vložil Craigovi do úst teploměr a pak řekl: "Velmi dobře, velmi dobře. Vůbec žádná teplota. Penicilin dělá zázraky. Samozřejmě, že chlapík, který vás ošetřoval, to střelil od pasu, ale já jsem vám jej dal víc. Mnohem víc. V tom to je."
"Jak dlouho jsem tady?"
"Dnes je to třetí den. Byl jste na tom dost špatně. Upřímně řečeno, bez toho léku, kdo ví..." pokrčil dr. Baum rameny. "Ještě se napijte čaje, já musím volat brigadýru Munroovi a sdělit mu, že jste v pořádku."

Vyšel ven. Craig chvíli ležel, potom vstal, vzal na sebe plášť a šel se posadit k oknu. Viděl z něj zahradu s vysokou zdí. Sestra přišla zpět s čajem na podnosu.
"Doufám, že proti tomu nic nemáte, majore. Žádnou kávu nemáme."
"To je v pořádku", řekl jí. "Nemáte cigaretu?"
"Opravdu byste neměl kouřit, pane," řekla váhavě, ale pak vytáhla z kapsy balíček playerek a zápalky. "Prosím vás, neříkejte doktoru Baumovi, odkud je máte."
"Vy jste zlato," políbil jí ruku. "Až vypadnu, vezmu vás hned první noc do Rainbow Corner v Piccadilly na šálek nejlepší kávy v Londýně a zatančíme si swing."
Začervenala se a odcházela se smíchem. On seděl, kouřil a díval se do zahrady. Po chvíli někdo zaklepal na dveře a dovnitř se vbelhal Jack Carter, v jedné ruce hůl, ve druhé aktovku.
"Ahoj, Craigu."
Craig opravdu překvapen, že ho vidí, povstal. "Jacku, je prima tě vidět po tak dlouhé době. Ještě pořád pracuješ s tím starým paprikou?"
"Ovšem." Carter se posadil a otevřel aktovku. "Doktor Baum mi řekl, že už je to s tebou mnohem lepší."
"Ano, slyšel jsem."
"Bože, brigadýr by chtěl, abys pro něho něco udělal, jestli na to už stačíš."
"Určitě stačím. Co to zase na mě zkouší? Chce mě zničit?"
Carter zvedl ruku. "Prosím.Craigu, vyslechni mne. Tentokrát to není dobré. Jde o tvou přítelkyni, Anne-Marii Trevaunce."
Craig mlčel a bral si cigaretu. "Co je s ní?"
"Brigadýr s ní potřeboval hovořit mezi čtyřma očima. Jde o něco velikého. Ohromnou věc."
Craig si zapálil. "Bylo to někdy jiné?"
"Ne, ale tentokrát se jedná o věc nejvyšší důležitosti, Craigu. Byl pro ni připraven lysander, aby ji dopravil na místo určení, ale obávám se, že to špatně dopadlo." Podal mu fascikl. "Přesvědč se sám."
Craig se posadil u okna, otevřel spisy a začal číst. Po chvíli je zavřel s bolestným výrazem ve tváři.
Carter řekl: "Je to hrozné. Je mi to líto."
"Horší to ani být nemůže. Je to děsné."
Posadil se a myslel na Anne-Marii. Nalíčenou, s pěknýma nohama ve tmavých punčochách a s nepostradatelnou cigaretou. Tak dráždivá a tak moc okouzlující, a teď...?
Carter se zeptal: "Věděl jsi o existenci její sestry, dvojčete, Genevieve Trevaunce v Anglii?"
"Ne." Craig mu vrátil fascikl. "Nikdy o ní nepadla žádná zmínka, co jsem Anne-Marii znal, ani za starých časů. Věděl jsem pouze, že má v Anglii otce. Jednou mi řekla, že Trevaunce je cornwallské jméno, ale vždy jsem myslel, že už nežije."
"Není tomu tak. Je lékařem. Žije v Cornwallu, v severním Cornwallu. Ve vesnici, která se jmenuje St. Martin."
"A dcera Genevieve?"
"Je pomocnou ošetřovatelkou zde v Londýně, v nemocnici St. Bartholomew. Nedávno vážně onemocněla chřipkou. Zotavuje se u svého otce v St. Martin."
"Ano?" řekl Craig.
"Brigadýr Munro si přeje, abys ji jel navštívit." Carter vytáhl z aktovky velkou obálku a podal mu ji. "Toto vysvětlí důležitost úkolu, se kterým nám musíš pomoci."
Craig otevřel obálku, vytáhl z ní dopis psaný na stroji a pomalu začal číst.

čtyři

Hned za vsí St. Martin byl kopec, podivný útvar beze jména, který byl na mapě označen jako zbytek římsko-britského opevnění ze starobylých časů. Bylo to oblíbené místo Genevieve Trevaunce. Z jeho hřebene mohla vidět na příboj omývající záludné útesy. Jejími jedinými společníky byli mořští ptáci.
Vyšplhala se sem po snídani a mělo to být naposledy. Předchozího dne večer se podle hlášení BBC dozvěděla, že nálety na Londýn zesílily. Na ambulanční ošetřovně v nemocnici bude potřeba každého zdravotníka. V těchto dnech se již cítila zdráva.
Byl pěkný, příjemný den, příznačný pro Cornwall. Nebe bylo modré a bílé vlny se převalovaly přes skaliska. Po několika měsících se cítila zotavená a šťastná. Sledovala vesnici pod sebou a tatínka, pracujícího na zahradě farnosti. Pak nedaleko odtud postřehla automobil. Za současného válečného stavu, kdy příděly benzinu byly přísně hlídané, to mohla být jedině policie nebo lékař, ale když se přiblížil, poznala podle zelené barvy, že je to auto používané armádou. Zastavilo před bránou farnosti a z auta vystoupil muž ve vojenské uniformě. Genevieve začala sestupovat dolů z kopce. Viděla otce, jak se napřímil, odložil rýč a šel k bráně. Vyměnil si několik slov s neznámým mužem a pak vešli do domu.
Pod kopec jí to netrvalo déle než několik minut. Když tam došla, otevřely se přední dveře, otec vyšel ven a hleděl dolů k pěšině. Potkali se u brány.
Jeho tvář prozrazovala bolest, oči se mu leskly. Položil jí ruku na rameno. "Co to znamená? Co se vlastně stalo?"
Upřel na ni na moment oči a pak se odvrátil, jako by se bránil hrůze. "Anne-Marie," řekl přiškrceně, "je mrtvá. Anne-Marie je mrtvá."
Prošel kolem ní ke kostelu. Proběhl hřbitovem a v groteskním belhavém poklusu vstoupil do sloupoví před vchodem. Těžké dubové dveře se za ním zavřely s dutým bouchnutím.
Nebe bylo stále modré a havrani na stromech za kostelní věží se hlasitě hašteřili. Nic se nezměnilo, ale přece bylo

všechno jiné. Zůstala stát, ledově klidná. Žádné pohnutí, pouze prázdnota.
Přiblížily se k ní kroky. "Slečna Trevaunce?"
Zvolna se otočila. Uniforma byla americká, plášť do deště byl shora rozepnutý a bylo vidět šedohnědý battledress. Byl to major s několika stužkami za válečné medaile, na jeho věk jich byl úctyhodný počet. Vojenská čapka chránila zlaté vlasy, ve kterých se odráželo slunce. Hladká, čistá tvář nic neprozrazovala, oči byly šedé jak Atlantik v zimě. Mírně otevřel ústa, ale zase je zavřel, nebyl schopen promluvit.
Začala sama: "Přinesl jste nám špatné zprávy, majore?"
"Osbourne," řekl chraptivě, "Craig Osbourne. Milý bože, slečno Trevaunce, právě jsem měl pocit, jako bych viděl zjevení."
Vzala jeho plášť, odložila jej ve vstupní hale a otevřela dveře do pokoje pro hosty. "Pojďte dál, požádám hospodyni, aby připravila šálek čaje. Bohužel, kávu nemáme."
"Jste velmi laskavá."
Strčila hlavu do kuchyňských dveří: "Mohli bychom dostat trochu čaje, paní Trembathová? Mám návštěvu. Otec je v kostele. Obávám se, že se dozvíme špatné zprávy."
Hospodyně se otočila od dřezu, otírala si vlhké ruce do zástěry. Byla to vysoká vychrtlá žena s hrubým cornwallským obličejem, velmi klidná, s pozornýma modrýma očima. "Jde o Anne-Marii, že ano?"
"Je mrtvá," řekla Genevieve prostě a zavřela dveře. Když vešla do pokoje, stál Craig u krbu a prohlížel si staré fotografie z doby, kdy ještě byla dítě.
"Nezměnila se příliš," poznamenal. "Je to pozoruhodné."
"Vy jste se s mou sestrou znal, nemám pravdu?"
"Ano. Seznámili jsme se v Paříži v roce 1940. Tenkrát jsem byl novinářem. Stali jsme se přáteli. Věděl jsem, že má anglického otce, ale abych vám řekl pravdu, nikdy o vás nemluvila. Ani zmínka o vaší existenci."
Genevieve k tomu neměla co dodat. Posadila se ke krbu do jednoho z křesel s širokými opěradly a řekla klidně:
"Přicházíte zdaleka, majore?"
"Z Londýna."
"Dlouhá cesta autem."
"Celkem snadná. V těchto dnech není na cestách téměř žádný provoz."
Nastala trapná pauza, ale netrvala dlouho. "Jak vlastně zemřela moje sestra?"
"Při letecké havárii," odpověděl Craig.
"Ve Francii?"
"Ano, tam."
"Jak jste se to dozvěděl?" tázala se Genevieve. "Francie je okupované území."
"Mezi lidmi, pro které pracuji, máme spolehlivé informační zdroje."
"A kdo by to měl být?"
Otevřely se dveře a paní Trembathová přinesla podnos, který opatrně položila vedle stolu. Krátce změřila zrakem Osbourna a odešla. Genevieve nalévala čaj.
"Musím přiznat, že vám to sluší," řekl.
"Vy jste se vyhnul odpovědi na mou otázku, ale nevadí." Podala mu šálek čaje. "Má sestra a já jsme nikdy nebyly spolu."
"Není to u dvojčat neobvyklé?"
"Ona odešla do Francie, když matka zemřela, roku 1935. Já jsem zůstala s otcem. Bylo to jednoduché. Ale nyní mi dovolte, abych se vás zeptala znovu. Pro koho pracujete?"
"Pracuji pro Útvar strategických služeb - OSS", řekl. "Je to značně specializovaná organizace."
Povšimla si zvláštního označení na jeho uniformě. Na pravém rukávu nosil křídla, která měla uprostřed písmena SF, jak si později přečetla, znamenalo Speciál Forces, ale pod nimi měl i označení britských výsadkářů.
"Komandos?"
"Ne tak docela. Naši lidé většinou vůbec nechodí v uniformě."
Vyptávala se dál: "Chcete mi snad říci, že má sestra pro něco takového pracovala?"
Otevřel krabičku cigaret a nabídl jí. Ale ona odmítavě zavrtěla hlavou: "Nekouřím."
"Nebude vám vadit, když si zapálím?"
"Naprosto ne."
Potáhl z cigarety a přešel k oknu. "Bylo to roku 1940, když jsem poznal vaši sestru. Pracoval jsem pro časopis Life. Ona v pařížské společnosti něco znamenala, ale to snad víte."
"Ano."
Zahleděl se do zahrady. "Dělal jsem článek o rodu de Voincourt, který z různých důvodů nikdy nebyl publikován, a dělal jsem interview s hraběnkou..."
"Hortensií?"
Otočil se a ironicky se pousmál: "Byla to opravdu dáma. Právě ztratila svého čtvrtého muže, když jsem ji poznal. Byl to plukovník pěchoty, který padl na frontě."
"Ano. A co má sestra?"
Craig se odmlčel a řekl: "Stali jsme se dobrými přáteli." Šel zpět ke krbu a posadil se. "Potom Němci obsadili Paříž. Zprvu jsem byl neutrální a dali mi pokoj, ale později jsem se zapletl s lidmi, kteří byli pro Němce nepřijatelní, takže mi nezbývalo nic jiného, než rychle zmizet. Odjel jsem do Anglie."
"To bylo v době, kdy jste se dal k Útvaru strategických služeb?"

"Ne. Amerika v té době ještě nebyla s Německem ve válečném stavu. Pracoval jsem ve prospěch Britů - v Útvaru pro řízení zvláštních úkolů, SOE. Řekl bych, že to byla stejná práce. Později jsem přešel k našim lidem."
"A jak k tomu přišla moje sestra?"
"Nejvyšší německé velení začalo užívat zámku vaší tety. Generálové a lidé podobného postavení zde trávili dny odpočinku a uspořádali zde jednu nebo dvě konference."
"A co Anne-Marie a moje teta?"
"Nechaly je užívat rezidenci podle libosti, a to bylo dobře. Hraběnka Hortensie a její pěkná neteř jim dělaly něco jako hostitelky."
To Genevieve rozzlobilo. "Mám snad věřit tomu, že se nechaly takovým způsobem využívat?"
"Vydržte minutku a dovolte, abych vše vysvětlil," požádal ji Craig. "Vaší sestře bylo dovoleno cestovat do Paříže a kamkoliv tak, jak si přála. Tak se dostala do spojení s lidmi z odboje. Nabídli jí spolupráci a měla pro to jedinečné podmínky."
"Takže se stala agentkou?" otázala se tiše.
"Moc vás to nepřekvapuje."
"Ne. Asi jí ta vaše práce připadala romantická."
"Válka," poznamenal Craig klidně, "není ani v nejmenším romantická. Stačilo, aby si vaše sestra uvědomila, co by se s ní stalo, kdyby ji chytili při činu."
"Měla bych vám, myslím, povědět, že dělám pomocnou sestru v nemocnici u svatého Bartoloměje v Londýně, majore," řekla Genevieve. "Vojenský pavilón 10. Měli jsme u nás jednoho z vašich chlapců, v posledním týdnu mé služby. Byl to střelec z létající pevnosti a museli jsme mu amputovat to, co zůstalo z jeho rukou. Nemusíte mi o romantice války říkat vůbec nic. Myslela jsem na něco jiného. Jestliže jste poznal mou sestru tak dobře, jak říkáte, potom jsem si jista, že mi rozumíte."
Neodpověděl, jen vstal a neklidně chodil po pokoji. "Dostali jsme informace o zvláštní konferenci, kterou pořádají nacisté. Něco velmi důležitého. Je to tak důležité, že naši lidé chtěli hovořit s Anne-Marií z očí do očí. Zařídila si dovolenou v Paříži a náš lysander ji měl vyzvednout. Měli jsme v úmyslu ji nejdříve pozvat do Anglie na poradu a pak ji vrátit zpět."
"Je to obvyklý postup?"
"Je to docela běžné. Pravidelná kyvadlová doprava. Sám jsem to dělal. Předpokládali jsme, že pojede do St. Maurice, aby chytla vlak do Paříže. Naše auto ji hledalo, ale ji vzal nákladák na místo, odkud ji měl převzít lysander."
"Kde se stala chyba?"
"Podle našich informací od příslušníků odboje byli zasaženi německým nočním stíhačem, když startovali. Zdá se, že letadlo okamžitě explodovalo."
"Rozumím," řekla Genevieve.
Nazlobeně se jí zeptal, "Vás to nedojímá? Sotva se vás to dotklo!"
"Když mi bylo třináct, majore Osbourne, zlomila mi Anne-Marie pravý palec na dvou místech." Ukázala jej a pokračovala: "Podívejte se, dodnes je pokřivený. Jen se chtěla přesvědčit, kolik bolesti vydržím. Použila na to jeden z těch louskáčků na ořechy, které můžete sevřít velmi těsně. Řekla mi, že nesmím křičet, i když to bude hodně bolet, protože jsem Voincourt."
"Proboha," zašeptal.
"A já ani nešpitla, jen jsem jednoduše omdlela, když bolest byla nesnesitelná. Ale palec byl zlomený."
"Co bylo dál?"
"Nic. Prostě jsme si hrály a trochu se to zvrtlo. Podle mého otce se ničeho špatného nedopustila." Nalila si další šálek čaje. "Co všechno jste mu vlastně řekl?"
"Prostě jsem mu oznámil, že naše zpravodajská služba nám sdělila, že vaše sestra zahynula při nešťastné dopravní nehodě v autě."
"A proč o tom hovoříte se mnou a ne s ním?"
"Protože se zdálo, že to nepřijmete tak těžce jako on."
Věděla, že lže, ale její otec právě šel kolem oken. Vstala. "Musím se podívat, jak na tom je."
Když pootevřela dveře, Craig řekl: "Nic mi po tom není, ale myslím si, že jste ta poslední osoba, kterou chce dnes vidět." To se jí dotklo, opravdu ji to zasáhlo, protože sama cítila, že je to pravda. "Snad mu to nechcete dělat ještě těžší," jemně poznamenal. "Kdykoliv vidí vás, tak myslí na ni, stačí zlomek vteřiny."
"Dejme tomu, majore, ale co navrhujete?"
"Nyní pojedu zpět do Londýna, chcete-li to vědět."
A teprve v tuto chvíli jí vše došlo, bez jakýchkoliv pochyb.
"Proto jste tady, jestli se nemýlím, přijel jste kvůli mně, že ano?"
"Je to tak, slečno Trevaunce."
Otočila se, zavřela za sebou dveře, odešla a nechala ho stát u krbu.

Její otec pokračoval v práci na zahradě. Trhal plevel a házel ho do sudu. Slunce svítilo, nebe bylo modré. Byl klidný, příjemný den, jako by se vůbec nic nestalo.
Narovnal se a řekl: "Půjdeš na odpolední vlak z Padstow?"
"Myslela jsem, že mne budeš potřebovat. Mohla bych zavolat do nemocnice a vysvětlit jim, proč chci ještě zůstat."
"Změnilo by se snad něco?" Zapálil si dýmku a mírně se mu chvěly ruce.
"Ne," odpověděla Genevieve unaveně. "Předpokládám, že ne."

"Proč se tedy zdržovat?" dodal a pokračoval v pletí záhonu.

Prošla svým útulným pokojíčkem, aby se ujistila, že na nic nezapomněla. Na okamžik se zastavila u okna a pozorovala otce, jak pracuje na zahradě. Miloval snad Anne-Marii víc, protože s nimi nebydlela? Bylo to tím? Nikdy neviděla žádnou podobnost mezi ní a zbytkem rodiny. A přece zde byla teta Hortensie. Mezi sestrou a jí bylo silné citové pouto, to bylo ovšem dáno tetinou výjimečností.
Otevřela okno a zavolala na otce: "Major Osbourne jede zpátky do Londýna a chce mne vzít s sebou."
Vzhlédl od práce a odpověděl: "To je od něho velmi laskavé. Na tvém místě bych jeho nabídku přijal."
Vrátil se k práci a vypadal nejméně o dvacet let starší než před hodinou. Jako by již mířil do hrobu za svou milovanou Anne-Marií. Genevieve zavřela okno, naposledy se rozhlédla po pokoji, vzala své zavazadlo a vyšla ven. Craig Osbourne seděl na židli u dveří. Vstal a beze slov jí vzal z ruky kufr. Paní Trembathová přišla z kuchyně a utírala si ruce do zástěry.
"Já už jedu," řekla Genevieve. "Postarej se o něho."
"Copak jsem tě někdy zklamala?" Políbila Genevieve na tváře. "Šťastnou cestu, děvče. Toto není místo pro tebe a ani nikdy nebylo."
Craig přistoupil k autu a položil její kufr na zadní sedadlo. S hlubokým povzdechem přistoupila k otci. Vzhlédl. Políbila ho na tvář. "Nevím, kdy se přesně vrátím. Napíšu ti."
Pevně ji sevřel v objetí, ale rychle se odvrátil. "Běž zpátky do nemocnice, Genevieve. Dělej něco pro ty, kterým můžeš ještě pomoci."
Pak bez jediného slova přistoupila k autu. Uvědomovala si zvláštní pocit úlevy, když ji od sebe odstrčil. Craig jí podal ruku, aby jí pomohl dovnitř, zavřel dveře, sedl za volant a odjeli.

Za chvíli se jí zeptal: "Jste v pořádku?"
"Snad si budete myslet, že jsem se zbláznila, když vám řeknu, že je to poprvé v tomto roce, kdy se cítím volná."
"Podle toho, jak jsem poznal vaši sestru a čeho jsem byl svědkem dnes ráno, si nic takového nemyslím. Vzbudilo to ve mně neklid, řekl bych."
"A jak dobře jste mou sestru znal?" zeptala se Genevieve. "Byli jste milenci?"
Craig se usmál. "Čekáte, že vám na to odpovím?"
"A proč ne?"
"Já ani nevím. Milenci, to není to správné slovo. Ona nikdy nemilovala nikoho jiného než sama sebe."
"Pravda, ale o tom teď nemluvíme. Bavíme se o těle, majore."
Na chvíli pocítil vztek a svaly v obličeji mu zacukaly. "Dobrá, vážená dámo, spal jsem s vaší sestrou jednou nebo dvakrát. Stačí vám to?"
Seděla s odvrácenou tváří a dobrých deset mil mezi nimi nepadlo jediné slovo. Konečně vytáhl jednou rukou krabičku cigaret. "Někdy cigareta uleví."
"Ne, děkuji."
Jednu si zapálil a trochu stáhl okno. "Váš otec je chlapík. Venkovský lékař, ale podle tabulky na bráně je členem Královské lékařské společnosti."
"Chcete mi snad povídat, že jste to nevěděl, než jste k nám přišel?"
"Jen něco, ale ne všechno. Když jsem Anne-Marii poznal, moc toho ani o vás ani o něm nenamluvila."
Opřela se se založenýma rukama. "Trevauncové žijí v této části Cornwallu odedávna. Otec porušil rodinnou tradici, místo na moře šel studovat na univerzitu do Edinburgu. Skončil roku 1914 a měl pro chirurgii talent, který mohl dobře uplatnit v polních nemocnicích na západní frontě ve Francii."
"Dovedu si představit, že to muselo být peklo," řekl Craig.
"Na jaře roku 1918 byl raněn. Zasáhl ho šrapnel do pravé nohy. Možná jste si všiml, že stále kulhá. Zámek de Voincourt byl používán jako zotavovna pro důstojníky. Chápete, dnes to všechno zní jako legenda."
"Mohla byste mi něco o tom povědět," řekl. "Pokračujte, zajímá mne to."
"Moje babička nosila jméno jednoho z nejstarších šlechtických rodů ve Francii a byla pyšná jako sám ďábel. Starší dcera Hortensie byla sardonická, vtipná a vždy sebejistá. Helena bylá mladá, svéhlavá a velmi, velmi krásná."
"A zamilovala se do doktora z Cornwallu? Nedovedu si představit, že té starší sestře by se to líbilo."
"Nelíbilo. Milenci se museli scházet v noci. Otce pak poslali do Londýna a veškeré spojení s Francií bylo přerušeno."
"A krásné Heleně se pak narodila dvojčata."
"Přesně," kývla Genevieve, "a krev není voda."
"A začaly jste navštěvovat starý domov?"
"Moje matka, Anne-Marie a já. Docela dobře jsme si tam zvykly. S matkou jsme hovořily pouze francouzsky, rozumíte?"
"A co váš otec?"
"Ach, toho nikdy nevzali na milost. V Londýně se mu ale vedlo velmi dobře. Stal se primářem na chirurgii v Guy's Hospital. na Harley Street."
"Pak vaše matka zemřela?"
"Ano. Na zápal plic roku 1935. Bylo nám třináct let, já tomu roku říkám rok zmrzačeného palce."
"A Anne-Marie si zvolila Francii, zatímco vy jste zůstala zde s vaším otcem. Jak to tenkrát bylo?"
"Jednoduše." Genevieve pokrčila rameny a najednou vypadala jako typická Francouzka. "Babička byla mrtvá a Hortensie se stala novou hraběnkou de Voincourt. Jednou z věcí, které byly Hortensii po několika manželstvích jasné,

bylo to, že nemůže mít děti."
"A Anně - Marie byla tedy následnicí?" zeptal se Craig.
"O jedenáct minut. Ach, Hortensie neměla žádné právní nároky, ale otec dal v této věci Anne-Marie úplnou volnost rozhodování, přestože jí bylo teprve třináct let."
"Doufal, že dá přednost jemu, říkám to správně?"
"Ubohý otec," přisvědčila Genevieve. "Anne-Marie přesně věděla, co chce. Pro něho to bylo poslední stéblo. Prodal dům v Londýně, přestěhoval se zpět do St. Martin a koupil starou faru."
"To by byl dobrý příběh pro nějaký film," poznamenal Craig. "Bette Davisová by hrála Anne-Marii."
"A kdo mě?" dožadovala se Genevieve.
"Co? Samozřejmě, že taky Bette Davisová," rozesmál se. "Kdo jiný?"
"Kdy jste naposledy viděla Anne-Marii?"
"O Velikonocích roku 1940. Společně s otcem jsme navštívili Voincourt. Těsně před Dunkirkem. Snažil se ji přesvědčit, aby se s námi vrátila zpět do Anglie, Myslela si o něm, že se docela zbláznil. Rychle ho zbavila iluzí."
"Ano, umím si to představit." Craig stáhl okno a vyhodil nedopalek cigarety. "Takže jste se stala novou dědičkou?"
Genevieve se k němu prudce otočila, její obličej zrudl. "Bože, to mne vůbec nenapadlo, ani na okamžik."
Objal ji jednou paží kolem ramen. "Ale no tak, vždyť já to chápu." Najednou vypadala velice unaveně. "Kdy se dostaneme do Londýna?"
"Když budeme mít štěstí, tak brzy před setměním."
"A potom mi řeknete pravdu. Celou pravdu."
Ani se na ni nepodíval a plně se věnoval řízení. "Ano," zněla stručná odpověď. "Myslím, že vám to mohu slíbit."
"Dobrá."
Začalo poprchávat. Zavřela oči a když spustil stěrače, za chvíli usnula. Schoulila se v sedadle, ruce měla složené na prsou, hlava jí klesla na rameno.
Vůně parfému byla jiná. Byla to Anne-Marie, a přitom to nebyla Anne-Marie. Craig Osbourne se ještě nikdy v životě necítil tak zmatený. Mrzutě pokračoval v jízdě do Londýna.

Když se blížili k Londýnu, bylo šero. Na horizontu se objevily první záblesky. Německá letadla Ju88S, operující ze základen v Chartres a Rennes ve Francii, zakládala u cílů signální ohně, aby se na ně vzápětí vrhly těžké bombardéry. Při vjezdu do města projížděli kolem trosek způsobených bombami svrženými při náletu minulé noci. Craig byl nucen používat zpátečku tam, kde ulice byly zcela zataraseny. Když Genevieve stáhla okno, vnikl dovnitř kouř z vlhkého ovzduší. Viděla lidi řadící se do fronty u stanic metra. Stály zde celé rodiny s přikrývkami, kufříky a osobními věcmi, všichni připravení strávit další noc v prostorách podzemní dráhy.
"Myslela jsem si, že toto všechno již skončilo," řekla hořce. "Myslela jsem, že RAF to zařídí."
"Asi to ale zapomněli vzkázat Luftwaffe," odpověděl na to Craig. "Říkají tomu malý Blitzkrieg a není o nic horší než ty první nálety."
"Ukryjme se, než spadnou další pumy," odpověděla.
Po jejich pravé straně šlehaly plameny a bomby se zavrtávaly blízko nich. Craig kličkoval z jedné strany ulice na druhou. Narazil do obrubníku a z temnoty se vynořil policista.
"Musíte zde zaparkovat a ukrýt se v podzemní dráze na druhém konci ulice," nařídil jim.
"Mám vojenský úkol," protestoval Craig.
"Kdybyste byl samotný Churchill, musíte se okamžitě schovat do úkrytu," neústupně naléhal strážník.
"V pořádku, vzdávám se," řekl mu Craig.
Vystoupili, Craig zamknul auto a následovali tlačící se dav do metra. Zařadili se do fronty a nastoupili na eskalátory. Nakonec kráčeli chodbou, až zůstali v samotném tunelu vedle kolejí.
Nástupiště byla plná, lidé seděli všude, zabalení do přikrývek, s osobními potřebami kolem sebe. Dobrovolné pomocnice rozdělovaly občerstvení. Craig se postavil do fronty a podařilo se mu obstarat šálky čaje a sendvič s nakládaným hovězím, o který se podělil s Genevieve.
"Ti lidé jsou skvělí," řekla, "podívejte se na ně. Kdyby to právě teď mohl Hitler vidět, tak by válku zastavil."
"Bezpochyb," přisvědčil Craig.
Právě v tu chvíli se ve vchodu objevil člověk v dlouhém ochranném plášti, s helmou na hlavě a s tváří pokrytou prachem. "Potřebuji tak půl tuctu dobrovolníků. Našli jsme lidi zasypané ve sklepě."
Nastalo váhavé ticho, ale pak se přihlásila dvojice občanů středního věku, sedících blízko schodiště. "My půjdeme."
Craig zaváhal, sáhl si na zraněnou paži a přihlásil se. "Počítejte i se mnou."
Genevieve šla s ním, ale hlídka protivzdušné obrany ji zastavila: Vy ne, slečno."
"Jsem zdravotní sestra," vysvětlovala Genevieve. "Můžete mne potřebovat víc než kohokoliv jiného."
Neochotně přikývl, otočil se a vedl celou skupinu zpět k eskalátoru. Venku padaly bomby, ale tentokrát to nebylo tak blízko. Plameny šlehaly po levé straně a ve vzduchu bylo cítit zápach štiplavého kouře.
Řada obchodů, asi padesát metrů od vchodu do metra, byla rozmetána v trosky. Muž z hlídky vysvětloval: "Měli bychom počkat na odklízeči četu, ale slyšel jsem tady někoho křičet. Bývala to kavárna U Sama. Myslím, že je někdo ve sklepě."
Šli dál a pozorně naslouchali. Na zavolání se téměř vzápětí ozval slabý výkřik.
"Výborně, vyčistěte toto místo od trosek," zněl pokyn hlídky.
Začali rozebírat hromadu cihel holýma rukama, dobývali se stále hlouběji, až se po dvaceti minutách objevil vrchol schodiště. Bylo zde sotva místo pro jednoho muže, aby tam mohl vlézt hlavou napřed. Zatímco se krčili, aby prostor

prozkoumali, někdo varovně vykřikl. Rozprchli se právě v okamžiku, když se zdivo sesulo na ulici.
Kouř se rozptýlil a oni se mohli postavit. Jít dolů je šílenství," řekl jeden z mužů.
Všichni mlčeli, ale Craig dal čepici do kapsy pláště, vysvlékl jej a podal Genevieve. "Ježíši, teprve před dvěma dny jsem tuto zatracenou uniformu dostal," postěžoval si, lehl si na břicho a vplížil se do otvoru nad schodištěm.
Všichni čekali. Za chvíli uslyšeli dětský pláč. Objevila se Craigova ruka držící dítě. Genevieve vyběhla, aby ho převzala a ošetřila. Za malou chvíli se z otvoru vydrápal umouněný kluk, kterému mohlo být asi pět let. Zůstal stát v rozpacích.
Craig k němu přistoupil. Vzal chlapce za ruku, přešel ulici a přidal se k hlídce a k Genevieve. Někdo varovně zakřičel a další zeď se zřítila a zcela zasypala východ.
"Je to štěstí, šéfe, měl jste kliku," řekl muž z hlídky a klekl na kolena, aby utišil chlapce, který se rozplakal. "Je tam ještě někdo?"
"Nějaká žena. Bohužel je mrtvá." Craig se pokoušel najít cigaretu. Zapálil si a unaveně se na Genevieve zašklebil. "Takhle vypadá válka. Vždycky jsem to tvrdil, slečno Trevaunce. Co vy na to?"
Pevně držela dítě. "Ta uniforma," řekla, "není tak špatná. Dá se dobře vyčistit."
"Už vám někdo řekl, že umíte člověka potěšit?" zeptal se jí.

Později, když pokračoval v jízdě, únava ji opět přemohla. Bombardování bylo hodně daleko, ale i tato oblast zkusila svoje. Pod koly křupaly střepy rozbitého skla. Když uviděla na ulici nápis Haston Place, zastavil Craig u domu číslo deset. Byl to pěkný georgiánský domek.
"Kde to jsme?" otázala se.
"Asi pět minut pěšky od sídla Útvaru pro řízení zvláštních úkolů v Baker Street. Můj šéf má kancelář tam nahoře. Myslí si, že tam má větší soukromí."
"A jak se ten váš šéf jmenuje?"
"Brigadýr Dougal Munro."
"To nezní moc americky," poznamenala.
Otevřel jí dveře, aby mohla vejít. "Bereme všechno, co se hodí, slečno Trevaunce. Nyní, když dovolíte, pojďte za mnou."
Šel nahoru po schodech a stiskl jeden ze zvonků u dveří.

pět
Když vystoupili po schodech, Jack Carter je už čekal na odpočívadle. Podal jim ruku. "Slečna Trevaunce. Těší mne. Jmenuji se Carter. Brigadýr Munro vás očekává."
Dveře zůstaly otevřené. Když vešla dovnitř, Carter se zeptal Craiga: "Je všechno v pořádku?"
"Nejsem si tím jist," řekl mu Craig. "Nečekal jsem toho tak moc najednou v tomto stadiu."
Přijímací pokoj byl velmi příjemný. V georgiánském krbu hořel oheň, kolem bylo vystaveno mnoho starožitností, které prozrazovaly Munroovu egyptologickou kariéru. V místnosti bylo pološero, světlo vydávala mosazná stolní lampa na stole u okna. Za stolem seděl Munro a prohlížel nějaké spisy. Nyní vstal a obešel stůl.
"Slečna Trevaunce." Pokynul hlavou. "Velmi pozoruhodné. Nemohu tomu uvěřit, dokud se na vlastní oči nepřesvědčím. Jmenuji se Munro, Dougal Munro."
"Brigadýr," kývla na srozuměnou.
Otočil se ke Craigovi, "Dobrý bože, jak to vypadáte? Co jste to prováděl?"
"Dostat se přes město za nočního bombardování není tak jednoduché," odpověděl Craig.
Genevieve ho doplnila: "Zachránil život dvěma dětem zasypaným ve sklepě. Vplazil se dovnitř a sám je vynesl ven."
"Vážený pane, nepřeji si, abyste dělal hrdinu. Jste velmi důležitá osoba a nesmíme vás v této době ztratit. Prosím, posaďte se, slečno Trevaunce, nebo smím vám říkat Genevieve? Vaše sestra pro mne byla vždy Anne-Marie."
"Když se vám to líbí, proč ne."
"Něco k pití? Máme omezený přísun, ale skotská nám ještě nedošla."
"Ne, díky. Byl to velmi dlouhý den. Myslím, že bychom mohli přejít k věci."
"Nevím, z které strany začít." Posadil se za stůl a Genevieve se zvedla.
"Snad někdy jindy, až si to všechno srovnáte."
"Genevieve, prosím." Zvedl ruku. "Alespoň mne vyslechněte."
"Když vás vyslechnu, tak mě nakonec třeba přesvědčíte." Ale znovu se posadila. "Dobrá, poslouchám."
Jack Carter a Craig se posadili k ohni proti sobě. Munro řekl: "Domnívám se, že major Osbourne vám vysvětlil situaci, která nastala po smrti vaší sestry?"
"Ano."
Otevřel stříbrnou kazetu a nabídl jí přes stůl cigarety: "Kouříte?"
"Ne, děkuji, nekouřím."
"Vaše sestra kouřila. Jednu za druhou a tuto značku. Gitanes. Zkuste jednu." Vytrvale opakoval nabídku, i když nechtěla. Reagovala netrpělivě: "Ne, proč bych měla?"
"Protože bychom chtěli, abyste zaujala její místo," řekl prostě.
Držel otevřenou kazetu a ona na něho zírala. Když to najednou prasklo, cítila v sobě prázdno. "Vy jste blázen," řekla.
"Úplný blázen. Muselo vám přeskočit."
"Nemusíte to opakovat." Zavřel víko kazety s hlasitým klapnutím.
"Vy chcete, abych jela do Francie namísto mé sestry? To jste mi chtěli povědět?"
"Ano. Tento čtvrtek." Obrátil se ke Craigovi. "Jak to vypadá tento týden s měsícem? Jsme schopni tam poslat

lysandera?"
"Ano. Když bude pravda, co meteorologové předpovídají," řekl Craig.
Obrátila se k němu. Uvelebil se v křesle, kouřil cigaretu a jako vždy byl jeho obličej klidný. Z jeho strany žádná pomoc nepřicházela, obrátila se tedy zpět k Munroovi. "To je přece nesmysl. Musíte mít jakékoliv množství vycvičených agentů, kvalifikovanějších než jsem já."
"Nikdo z nich nemůže být Anne-Marií Trevaunce, neteří hraběnky de Voincourt na jejím zámku. O tomto víkendu se sejdou významní členové nejvyššího velení německé armády, aby zde na konferenci projednávali systém obrany Atlantického valu proti blížící se invazi spojenců. Chtěli bychom vědět, o čem budou mluvit. Mohlo by to zachránit tisíce životů."
"Zklamala jsem se ve vás, brigadýre. Nezdá se vám, že na to už je trochu pozdě?"
Zaklonil se do opěradla židle, prsty obou rukou tlačil proti sobě, zakabonil se a přemýšlel. "Zdá se mi, že zřejmě nemáte jinou možnost."
"Co tím myslíte?"
"Vaši tetu a vás. Máte se moc rády, správně?"
"Na tuto otázku jste si již odpověděl."
"Dostane se do nepříjemné situace, když se tam Anne-Marie neobjeví po svém pátečním výletu do Paříže," pokrčil rameny, "německá zpravodajská služba nemá nejmenší tušení, kdo byl v tom lysanderu, rozumíte?"
Nyní ji to začalo mrzet. "Věděla teta o činnosti Anne-Marie?"
"Ne, ale kdyby naprosto zmizela z povrchu zemského, začali by Němci hledat. Jsou velmi důslední a byla by to pouze otázka času, než by zjistili, co byla zač. V tom případě by se obrátili na vaši tetičku a nevím, patří-li k těm, kdo by vydrželi jejich nátlak."
"O čem to mluvíte? Je snad nemocná?"
"Domnívám se, že její srdce již dlouho není v pořádku. I ona je smrtelná. To je vše."
Genevieve se zhluboka nadechla a napřímila ramena. "Ne," řekla, "myslím, že nemáte pravdu. Major Osbourne mi řekl, že je pro Němce důležitá z propagačních důvodů. Nemohou se dotknout jí, Hortensie de Voincourt."
"Měla byste vzít na vědomí, že se leccos změnilo od té doby, co jste byla ve Francii naposledy," pokračoval, "nikdo si nemůže být dnes jistý, to mi věřte."
"Co by jí mohli udělat?"
Na to odpověděl Craig: "Pro lidi jejího druhu mají tábory. Jsou to ošklivá místa."
"Major Osbourne má v těchto věcech bohaté osobní zkušenosti," doplnil ho Munro. "Ví, o čem mluví." Posadila se a hleděla na něho s vyschlým hrdlem. "Jak jsem vám řekl, dopraví vás lysanderem," jemně jí vysvětloval. "Nepotřebujete žádný paradesantní výcvik. Máme jen tři dny na to, abychom vás připravili."
"To je směšné," pociťovala vzrůstající paniku. "Nemohu si přece hrát na Anne-Marii. Je to už dávno, co jsme byly spolu. Víte toho o ní víc než já."
"Byla to vaše sestra a dvojče," zněla jeho nemilosrdná odpověď. "Stejná tvář, stejný hlas. Nic z toho se nezměnilo. Ostatní nechtě na nás, účes, vkus, make-up, parfém. Ukážeme vám fotografie, poučíme vás o jejím vystupování na zámku. My to zařídíme."
"Ale to nestačí, chápete to?" opakovala.
"S výjimkou několika známých tváří tam nikoho vlastně neznám. Nové služebnictvo, plus Němci. Nevím, kdo je kdo."
Najednou jí celá tato nesmyslná situace přišla k smíchu. "Potřebovala bych nápovědu, která by mi na každém kroku šeptala do ucha, jak si mám počínat. A to není možné."
"Myslíte si, že není?" Vytáhl šuplík, vzal si doutník a kleštičkami přesně ucvakl jeho špičku. "Vaše tetička má šoféra jménem Dissard."
"René Dissard," řekla pro sebe, "jistě. Celý svůj život té rodině sloužil."
"Pracoval s Anne-Marií. Byl její pravá ruka. Je ve vedlejší místnosti."
Překvapeně zůstala hledět. "René? Zde? Ale to nechápu,"
"Předpokládali jsme, že odveze vaši sestru do St. Maurice a potom ji bude doprovázet vlakem do Paříže. Měl se stáhnout k místní jednotce odboje po dobu jejího odletu a návratu. Když dostal vysílačkou zprávu, co se jí přihodilo, poslali jsme pro něho následující noci jiné letadlo."
"Mohu ho vidět?"
"Samozřejmě."
Craig Osbourne otevřel vzdálenější dveře, zatímco ona vstala a vešla do místnosti. Byla to malá studovna, obložená knihami, se staženými závěsy na oknech. Byla tady dvě křesla na každé straně plynového krbu, a pak už jen René Dissard.
René, který se vůbec nezměnil, zvolna vstal. Jedna z postav . jejího dětství, která se zjevila, jako by tu byla stále. Malý, ramenatý, šedovlasý s bradkou, oblečený do kordové bundy. Na pravé tváři měl jizvu, která byla schovaná pod černou páskou přes oko, o které přišel v bitvě u Verdunu.
"René? Jste to vy?"
Podobně jako její otec se na moment zarazil, že vidí přicházet mrtvou, ale rychle se vzpamatoval.
"Slečno Genevieve, je to tak úžasné, že vás zas vidím."
Jeho ruce se třásly a ona je pevně držela. "Moje tetička je v pořádku?"
"Tak jak to je za daných okolností možné." Pokrčil rameny. "Ti bosové. Musíte pochopit, že situace na zámku je dnes jiná." Zaváhal a pokračoval: "To, co se stalo, je strašné."
Tato realita, vyvolaná jeho přítomností, způsobila, že se jí v hlavě rozbřesklo. "René, víte o tom, co po mně žádají?"

"Ano, slečno."
"Myslíte, že bych to měla udělat?"
"Dokončila byste to, co ona začala," řekl vážně. "Ztráty by byly menší."
Kývla hlavou, otočila se, prošla kolem Osbourna a odešla do vedlejší místnosti.
"Všechno v pořádku?" zeptal se Munro.
Vzápětí nastal obrat. Ne proto, že by měla strach, jednoduše se v ní zvedla vlna odporu proti tomu, že je s ní takovým způsobem manipulováno.
"Ne, to nepůjde," řekla. "Já mám svou práci a pěkně vám děkuji, brigadýre. Starám se o záchranu životů jak umím"
"Připadá mi to trochu divné, ale jak myslíte."
Pokrčil rameny a obrátil se na Osbourna. "Nejlépe bude, když ji vezmete do Hampsteadu a tam to všechno ukončíte."
Zeptala se: "Hampstead? Co je to za nesmysl odvézt mne do Hampsteadu?"
Vzhlédl s výrazem mírného překvapení ve tváři. "Po vaší sestře zůstaly nějaké věci. Některé z nich tam jsou uloženy a budou vám předány. Je třeba podepsat jeden nebo dva dokumenty, pro evidenci. Pak můžete na celou tuto politováníhodnou záležitost zapomenout. Samozřejmě se na vás vztahuje zákon o utajení, takže o našem jednání dnes večer nikdo nic neví."
Otevřel spis, vzal pero a propustil ji. Nazlobeně vyšla kolem Osbourna ven.

Dům v Hampsteadu byl postaven v pozdně georgiánském slohu, s vysokými zdmi a kovovou bránou, kterou otevřel muž v brigadýrce a v modré uniformě. Na vratech byl nápis Rosedene Nursing Home. Na zahradě toho již nebylo moc vidět, protože byla tma. Craig je vedl k hlavním dveřím s baterkou v ruce. Tam zatáhl za staromódní klepadlo a čekal. Bylo slyšet blížící se kroky, harašení řetězem. Dveře se otevřely a v nich se objevil mladý světlovlasý muž v bílém plášti. Ustoupil a Craig je vedl beze slova dovnitř.
Přijímací hala byla mdle osvětlená. Stěny měly krémovou barvu, na podlaze byly položeny leštěné parkety. Vzduch byl nasycen pachem dezinfekce, který Genevieve připomínal nemocnici. Mladý muž zamknul dveře a pečlivě je zajistil řetízkem. Když promluvil, byl jeho hlas stejně bezbarvý jako jeho vzhled.
"Doktor Baum přijde za chvíli. Prosím, pojďte sem."
Otevřel dveře na konci haly, beze slov je nechal projít a hned je za nimi zavřel. Místnost připomínala čekárnu u zubaře s opryskanými židlemi a s několika časopisy. Přestože bylo puštěné elektrické topení, nebylo zde teplo. Cítila, že se v chování Craiga něco změnilo. Byl napjatý a neklidný, Šel k oknu a zatáhl závěsy, které byly mírně rozevřené.
"Herr Baum," zeptala se, "je Němec?"
"Ne, Rakušan."
Muž, který vešel, byl malý, plešatý, v bílém lékařském oblečení a se stetoskopem kolem krku. Oblečení na něm viselo, jako by výrazně zhubnul.
"Zdravím vás, Baume. Toto je slečna Trevaunce."
Měl malé úzkostné oči, ve kterých postřehla stejnou změnu jako u Reného a u svého otce. Navlhčil si rty a pokusil se o úsměv, ale velikou úzkost nezakryl.
"Slečno," uklonil se a podal jí vlhkou dlaň.
"Skočím si zatelefonovat," řekl Craig, "za chvíli budu zpátky."
Dveře se za ním zavřely. Nastalo dlouhé ticho. Baum se nezvykle potil, vytáhl kapesník a osušil si čelo.
"Major Osbourne mi řekl, že máte pro mne nějaké věci, které patřily mé sestře."
"Ano, je to tak." Jeho úsměv byl ještě nejistější než před chvílí. "Než se vrátí, dáte si něco? Snad skleničku sherry?"
Byl u vitríny v rohu místnosti, odkud nesl láhev v jedné ruce a skleničku v druhé. "Bohužel, není nejlepší, jako všechno ostatní v dnešní době."
Na prádelníku byla v černém rámečku fotografie mladé šestnácti až sedmnáctileté dívky, která se jemně usmívala. Její tvář byla až nadpozemsky krásná.
Genevieve se instinktivně zeptala: "Vaše dcera?"
"Ano."
"Ještě chodí do školy, že?"
"Ne, slečno Trevaunce. Zemřela." Jeho smutný hlas jí zněl v uších. Nyní byla místnost opravdu studená.
"Udělalo to gestapo, ve Vídni v roce 1939, slečno Trevaunce. Jsem rakouský žid. Jeden ze šťastlivců, kterým se podařilo uprchnout."
"A co nyní?"
"Dělám všechno, abych se pomstil jejím vrahům."
Jeho hlas byl slabý a na jeho oči, které prozrazovaly bolest, byl strašný pohled. My všichni jsme oběti. Někde to četla a vzpomněla si na mladého pilota stíhačky Luftwaffe, kterého jednoho dne přinesli na ambulanci v Bartolomějské nemocnici s těžkými popáleninami a rozstříleného jak řešeto. Jeho tvář však byla nedotknuta, vlasy měl světlé. Vypadal přesně tak jako student, do kterého se zamilovala, když jí bylo šestnáct a chodila do školy, Byl to obyčejný pěkný chlapec, který ji držel za ruku a usmíval se, dokud ve velkých bolestech nezemřel.
Dveře se otevřely a vešel Craig. "Tak je to zařízeno. Můžeme začít. Já tu na vás počkám."
"Nerozumím," pobouřeně řekl Baum. "Myslel jsem, že jste to vyřídil."
Craigův obličej vypadal otráveně a opovržlivě. Rukou udělal gesto, kterým odmítl jakoukoliv další diskusi. "Tak dobře, Baume, dobře."
Otevřel dveře a ustoupil stranou. Počkal na ni.
"Co to na mne zase hrajete?" domáhala se vysvětlení.

"Měla byste vědět všechno."
"Co?"
"Tudy, prosím," nařizoval vážný hlas. "Pojďte za mnou."
Vyšel ven a ona ho neochotně následovala.

Otevřel dveře na konci vstupní haly a sestupovali tmavým schodištěm. Na jeho konci byla dlouhá chodba, cihlové zdivo bylo opatřené bílým nátěrem, po obou stranách chodby byly dveře. Když chodba zatáčela za roh, uviděli muže sedícího na židli, s knihou v ruce. Bylo mu asi padesát, měl statnou postavu, přeražený nos, šedivé vlasy a dlouhý bílý plášť, stejný jako doktor, který je přijal. Bylo slyšet pravidelné bušení, a když přicházeli ke konci chodby, bylo to téměř nesnesitelné. Člověk na židli se na ně podíval, ale hned se vrátil k čtení.
"Je úplně hluchý," řekl Craig, "a to je dobře."
Zastavili u kovových dveří. Bušení ustalo a zavládlo ticho. Otevřel malé panelové dveře, podíval se dovnitř a ustoupil stranou. Neřekl ani slovo. Genevieve vkročila dovnitř jako hypnotizovaná. Nikdy necítila nic tak odporného jako puch v místnosti, do které hleděla přes mříž. Od stropu se šířilo mdlé světlo. Sotva mohla rozeznat malou postel bez přikrývek, smaltovanou nádobu na odpad, a to bylo vše. Potom zachytila pohyb.
Ve vzdáleném rohu místnosti se něco krčilo v roztrhaných hadrech. Sotva bylo možné rozeznat, je-li to žena, nebo muž. Ta bytost začala hlasitě naříkat a škrábat po zdi. Genevieve stála jako přikovaná a jímala ji hrůza. Zubožená postava, jakoby si uvědomila, že ji někdo pozoruje, pomalu zvedla obličej. Genevieve náhle hleděla se zděšením do své vlastní tváře, zkroucené a znetvořené, jako by se viděla v křivém zrcadle.
Nebyla schopna zakřičet, uvnitř cítila smrtelnou hrůzu. Zdálo se, že tato troska a Genevieve na sebe hledí celou věčnost. Pak její ruce pronikly přes mříž a jako spár dravce po ní sahaly. Nebyla schopna pohybu, až ji Craig strhnul zpět, přirazil panelové dveře a nechal za nimi zvířecí skřeky.
Vrhla se na něho a zasypala ho políčky zleva i zprava. Jeho ruce ji pevně sevřely, dokud se neuklidnila.
"To je v pořádku," řekl klidně. "Už půjdeme."
Muž na židli vzhlédl, zasmál se a zavrtěl hlavou. Bušení za dveřmi vrcholilo v záchvat zuřivosti. Když odcházeli chodbou, Craigovy paže ji držely, aby se nezhroutila.

Sedla si k elektrickému krbu a třásla se jako osika. Dali jí brandy, která ji udržovala při vědomí, zatímco Baum byl ve střehu.
Craig začal vyprávět: "Jak bylo domluveno, Anne-Marie vystoupila z auta a odešla se převléknout," řekl. "René šel pryč, aby se kontaktoval s buňkou místního hnutí odboje. Když se vaše sestra převlékla, vydala se pěšky na cestu k domluvenému místu."
"Co se stalo?" zašeptala Genevieve.
"Zastavila ji patrola esesáků, která hledala partyzány. Její papíry, samozřejmě padělané, nevzbudily žádné podezření. Pro ně byla venkovskou krasavicí. Zatáhli ji do nejbližší stodoly."
"Kolik jich bylo?"
"Záleží na tom? René a pár jeho společníků z odboje našli to, co z ní zbylo, jak se potácí venku. Z tohoto důvodu přiletěl lysander o dva dny později."
"Všichni jste mi lhali," řekla, "dokonce i René."
"Abychom vás ušetřili, ale vy jste nám velkou šanci nedala, nemyslíte?"
"Nedá se opravdu nic dělat? Musí zůstat v té špinavé kobce?"
Doktor Baum odpověděl: "Ne, v tuto dobu je pod vlivem utišujících léků, které zmírní její agresivitu, ale to potrvá ještě nejméně dva týdny, než zaberou. Potom samozřejmě zařídíme její přemístění na vhodné místo."
"Má nějakou naději?"
Osušil si zpocené čelo a utřel vlhké ruce do kapesníku. Byl viditelně rozrušen. "Slečno, prosím, co byste ode mne chtěla slyšet?"
Zhluboka se nadechla. "Náš otec se o tom nesmí dozvědět. Rozumíte? To by ho zabilo."
"Samozřejmě," přikývl Craig. Hleděla na dno sklenky. "Od začátku jsem neměla žádnou šanci odmítnout, že ano? A vy jste to dobře věděli."
"Ano," řekl vážně.
"Tak dobrá." Spolkla poslední hlt, který ji hřál v hrdle a pečlivě položila sklenici. "A co dál?"
"Jdeme zpátky k Munroovi, bohužel."
"Tak ať to máme za sebou," obrátila se a vyšla první.

Carterův obličej byl vážný, když je vedl do přijímacího pokoje k Munroovi. Stále seděl za stolem a když přišli, vstal a šel jim vstříc.
"Tak, teď už víte vše?"
"Ano," a bez protestů se posadila.
"Má drahá, je mi to velmi líto."
"Ušetřete si to, brigadýre," pozvedla ruku a pokračovala: "Nemám ráda vás ani způsob, jakým jednáte. Co bude dál?"
"V přízemí je pokoj pro hosty. Můžete tam přenocovat." Kývl hlavou ke Craigovi. "Vy zůstanete s Jackem v suterénu."
"A co zítra?" otázala se Genevieve.
"Odletíte z Croydonu do Cold Harbouru. Je to v Cornwallu. Lysanderem to netrvá déle než hodinu. Máme tam dům v grancesterském opatství. Na tom místě připravujeme lidi pro naši práci. Major Osbourne a já poletíme s vámi." Obrátil

se na Cartera. "Pohlídej čas, Jacku."
"V kolik hodin vyrazíme, pane?" zeptal se Carter.
"Kolem půl dvanácté z Croydonu, vzhledem k setkání, kterého se pan major musí zúčastnit."
"Co by to mělo být?" chtěl vědět Craig.
"Zdá se, že vás někdo navrhl na Válečný kříž, milý hochu. Asi za některé vaše skopičiny, které jste v SOE nadělal, než jste přešel ke svým lidem. Jeho Veličenstvo si zakládá na tom, že tyto věci osobně předává. Budete vyznamenán v Buckinghamském paláci přesně v deset hodin dopoledne."
"Proboha," zasténal Craig.
"Dobrou noc." Chystali se k odchodu, když Munro poznamenal:
"Ještě maličkost, Craigu."
"Ano, pane?"
"Uniforma, milý chlapče. Musíte s ní něco udělat."
Vyšli na odpočívadlo. Jack Carter řekl: "Dveře jsou otevřeny a najdete tam vše, co potřebujete, slečno Trevaunce. Na shledanou zítra ráno."
Sestupovali dolů po schodech. Vedl je do přízemí. Na okamžik se zastavili před dveřmi jejího bytu.
"Suterén pro vás. To zní drsně," řekla Genevieve.
"Docela pěkné, skutečně. Bydlel jsem zde již dříve."
"Buckinghamský palác. To je něco."
"Žádné velké pocty. Jsem jedním z mnoha." Odvrátil se a chvíli mlčel. "Obvykle se na takovou událost zvou hosté. Nebudu mít nikoho. Velmi rád bych..."
Zasmála se. "Ještě nikdy jsem krále neviděla. A koneckonců to máme na cestě."
"Nebudete přece čekat v autě," řekl.
Prstem mu přejela po blůze. "Něco vám řeknu. Běžte a převlečte se, pak to nechte u mne. Jsem si jista, že to vlhká houba a žehlička spraví."
"Ano, madam." Zasalutoval a pospíchal dolů.
Vešla do svého pokoje, zavřela dveře a opřela se o ně. Přestala se smát. Nemohla si nepřiznat, že Craig se jí líbí. Alespoň trocha útěchy v tom zoufalství. Musí něčím zahladit myšlenky na zpustošený obličej své sestry.
Hustě pršelo, prodírali se mlhou a limuzína zatočila vzhůru k Buckinghamskému paláci. Dougal Munro a Genevieve seděli vzadu. Proti zvyklostem neměla na hlavě klobouk. Mezi svými věcmi našla sametový baret, který si vzala k plášti do deště s opaskem. Vytáhla i poslední pár zachovalých punčoch.
"Necítím se dobře v tom, co mám na sobě," pronesla nervózně.
"Nesmysl, vypadáte kouzelně," ujistil ji Munro.
Craig Osbourne seděl na sedadle proti nim, lodičku měl nasazenou do správného úhlu. Genevieve udělala s jeho uniformou pravý zázrak. Nohavice měl přitažené do vyleštěných kanad a místo kravaty si uvázal na krk bílý šátek, což byla výsada některých důstojníků OSS a mužstva.
"Náš chlapec je fešák, nemám pravdu?" poznamenal Munro vesele.
"Jsem rád, že si to myslíte. Osobně se cítím hrozně," odpověděl Craig, když jeli kolem Památníku vítězství. Na chvíli se zdrželi u brány, kde byli kontrolováni, než vjeli do dvora.
Byl tam již dav lidí, kteří se tlačili do hlavních dveří paláce. Hýřilo to tam uniformami všech zbraní, ale pochopitelně nejvíce bylo rodinných příslušníků. Každý pospíchal, aby nezmokl.
Bylo to ojedinělá událost. Očekávání ve tvářích a chvíle napětí. Vyšli na schody obrazové galerie, kde řady židlí čekaly na prominentní osobnosti. Na druhé straně vyhrávala kapela královského letectva.
Napjaté očekávání nyní vrcholilo, kapela začala hrát "God Save the King". Za malou chvíli vstoupil král Jiří s královnou Alžbětou a všichni povstali. Královská dvojice se posadila do křesel na vyvýšených stupních. Po nich všichni zaujali svá místa
Dekorovaní byli vyvoláváni podle abecedy. Craig byl překvapen, jak je nervózní. Poslouchal čtená jména, jedno za druhým. Zhluboka dýchal, aby nabyl rovnováhy, a byl si vědom toho, že ruka Genevieve v rukavičce mu jemně hladí paži. Otočil se k ní a ona se na něho povzbudivě usmála. Na druhé straně se na něho usmíval Munro. Pak vyvolali jeho jméno.
"Major Craig Osbourne, důstojník Útvaru strategických služeb."
Ani se nenadal a vystupoval na stupně, kde mu král připjal na uniformu stříbrný kříž s bílou a fialovou stuhou. Královna se usmívala.
"Jsme vám velmi vděční, majore."
"Děkuji vám, Vaše Veličenstvo."
Obrátil se a odešel, aby mohl přijít další vyznamenaný.
Dole pod schody pršelo. Lidé vytahovali fotoaparáty, smáli se a všude vládlo nadšení a veselí.
Když kráčeli k autu, zeptala se Genevieve: "Co vám říkal?"
"Řekl jen, že je vděčen."
"Vypadal jste kouzelně." Zvedla ruce a upravila mu poněkud vlastnicky šátek. "Co tomu říkáte, brigadýre?"
"Ó, ano, je to tak. Velmi pěkně," zabručel.
Když přišli k autu, podívala se Genevieve zpět na dav. "Všichni jsou tak šťastní. Neřekli byste, že je válka."
"Jenže je," odpověděl Munro, otevřel dveře a zavelel: "Pojedeme!"

šest

V Croydonu byla hustá mlha a pršelo. Přesto zde vládl čilý ruch, protože byl používán jako letecká základna pro stíhače při obraně Londýna. Když se Genevieve dívala z okna nevlídného domku, ve kterém po příjezdu do objektu čekala, na letištní ploše nic nepřistávalo a nic nestanovalo. Lysander, jednomotorový hornoplošník stál opodál a kolem něho se točilo několik mechaniků RAF.
René seděl u topení a srkal čaj. Déšť monotónně bubnoval do okna. Munro přešel místností k Genevieve a poznamenal: "Zatracené počasí."
"Nevypadá to dobře," řekla.
"Tahle věc může letět kdykoliv," pokynul hlavou směrem k lysanderovi. "Původně byl projektován pro pilota a dva spolucestující, ale může nás pobrat všechny, když se smáčkneme."
René si naléval čaj ze smaltované konvičky. Ohříval si na ní zkřehlé ruce. Dveře se otevřely a vstoupil Craig s pilotem. Byl to docela mladý muž se světlým knírkem, oblečený do modrého stejnokroje RAF a v kanadách. V ruce měl kufřík s mapami, který položil na stůl.
"Poručík letectva Grant," řekl Craig Genevieve.
Mladý muž se usmál a srdečně jí stiskl ruku. Munro se zeptal nedůtklivě: "Máme zpoždění, Grante?"
"Počasí nám problémy nedělá, brigadýre. Můžeme startovat třeba v hrachové polévce, když je jasno nahoře. Podmínky pro přistání však nejsou dobré, viditelnost je omezená. Cold Harbour nám dá vědět, jakmile to bude možné."
"Zatraceně," komentoval mrzutě Munro. Otevřel dveře a vyšel ven.
"Asi ho dnes ráno zlobila játra," řekl Grant, šel ke kamnům a nalil si šálek čaje.
Craig řekl Genevieve: "Dnes v noci s námi poletí Grant. Jste v dobrých rukou. Už tam byl dříve. Než vyřídím formality, vezměte si koláč." Strčil si cigaretu do koutku úst, ale nezapálil ji. "Už jste někdy letěla?"
"Ano, před válkou do Paříže."
"Dnes je to trochu jiné, milá slečno, věřte mi."
"Skutečně bychom se mohli držet letového řádu na čtvrteční noc. Myslím, že plán cesty máte již hotový."
"Je to tak," řekl Grant. "Z Cold Harbouru odletíme v půl dvanácté. Plánovaná doba příletu jsou dvě hodiny. Vysvětlím vám trasu." Otevřel mapu a tužkou projížděl vzdušnou cestu z Cornwallu do Bretaně přes kanál La Manche.
"Major Osbourne nás povede. V těchto mašinách není moc místa, ale jsou to dobří malí draci. Nikdy nespadnou."
"V jaké výšce poletíme přes kanál?" otázal se Craig.
"Dobrá otázka. Někdo se chce vyhnout radaru a letí nízko. Ale já létám pravidelně v osmi tisících. I tak budeme hodně pod výškou bombardérových formací. Právě po nich v noci slídí skopčáci ve svých stíhačkách."
Byl tak klidný a tak přímočarý, až se zachvěla.
"Přistaneme na poli asi patnáct mil od St. Maurice. Na místě přistání pro nás připraví světelné signály. Lampy z bicyklů úplně stačí, když vydrží počasí. Dohodnutý kód Sugar Nan v morseovce. Jestli nám jej nepotvrdí, nepřistaneme. Buď budou, nebo nebudou souhlasit."
Otočil se ke Craigovi, který kývl na souhlas. "Vy jste šéf.
V uplynulých šesti týdnech jsme ztratili dva lysandery a jeden liberátor, protože piloti přistáli v místech, kde na ně čekali skopčáci. Máme takové zkušenosti, že chtějí dostat do rukou všechny živé. Palbu spustí až když stroj znovu vzlétne. Máme pokyn k okamžitému návratu. Nebudeme se vracet zpět v plném počtu, takže ve chvíli, kdy se budu blížit ke konci pole, musíte dostat slečnu Trevaunce rychle ven a my ihned odstartujeme, přímo z rozjezdu." Složil mapu. "Je mi to líto, ale nikdo nemůže vědět, kdo na nás v té tmě číhá."
Šel ke kamnům a přidal si čaj. "Genevieve," řekl Craig, "člověk, který na vás bude čekat, se jmenuje Grand Pierre. Je to jeho krycí jméno a je to Angličan. Ve skutečnosti se nikdy s Anne-Marií nesetkal. Hovořili spolu pouze telefonem. O tom, co se stalo, neví nic. Takže pro něho budete tím, koho očekává."
"A přednosta stanice v St. Maurice?"
"Henri Dubois. S ním je to stejné. O celém případu ví jen René a dva další lidé, kteří byli s ním, když ji našel. Jsou to řadoví partyzáni, kteří jsou v tuto dobu v horách. Grand Pierre vás odveze k Henrimu Dubois před svítáním. Nosí Anně-Marii zavazadla. Než René přistaví auto, budete mít dost času se převléknout. Noční vlak z Paříže přijíždí v půl osmé. V tuto roční dobu bude ještě šero. Vlak se zdrží ve stanici tři minuty. Nikomu to nebude nápadné, když vás neuvidí vystupovat z vlaku. Tato oblast je ohniskem odboje."
Mluvil, aniž se na Genevieve přímo podíval. Zdánlivě byl velmi klidný, ale svaly na pravé straně obličeje mu škubaly.
"Hej, přiznejte se, nezačínáte mít o mne strach?" položila mu ruku na paži.
Než stačil odpovědět, dveře se prudce otevřely a dovnitř se vřítil Munro. "Navštívil jsem velitele letiště. Máme povolení k okamžitému startu," vyhrkl ze sebe. "Když nám nebude povoleno přistání, musíme ihned zpátky. Máte dost benzínu?" zeptal se Granta.
"Jistě, pane," řekl Grant.
"Takže letíme."
Vše se seběhlo tak rychle, že Genevieve sotva vnímala, jak nastupuje do lysandera. Craig ji uložil na zadní sedadlo kabiny a spolu s Reném se k ní přitiskli. Po nich nastoupil Munro, který zaujal místo za Grantem. Byla k sedadlu tak přitisknuta, že ani nepostřehla, že startují. Pouze podle změny zvuku motoru a nakláněni letadla poznala, že letí.
Všechno bylo uspěchané a zmatené. Rachot motoru znemožňoval jakýkoliv hovor. Zvenku padaly na kabinu šedé přívaly deště. Zdálo se jí, že se letadlo neustále třese a co chvíli se propadá do vzduchových děr.
Po určité době ji stihla nevolnost a zanedlouho se totéž přihodilo i Renému. Oba použili k tomu určených sáčků.
Musela si zdřímnout. Zjistila, že se jí třesou ruce, potřebovala odpočinek. Přes nohy jí dali přikrývku.
Craig ji s termoskou v ruce pobídl: "Kávu? Pravou americkou kávu?"
Bylo jí velmi chladno a nohy vůbec necítila. "Jak dlouho to ještě bude trvat?"

"Patnáct minut, když vše půjde dobře."
Káva jí pomohla. Potřebovala ji, horkou, silnou a hodně sladkou. Podle vůně a chuti v ní bylo ještě něco silnějšího.
Když dopila, vrátila šálek Craigovi, který ho naplnil a podal Renému.
Grant zapnul rádio. Mohla slyšet praskání a hlas, který říkal: "Lysander Sugar Nan Tara. Strop šest set. Neměly by být problémy."
Munro se otočil a vesele řekl: "Jste všichni v pořádku?"
"Jsme v pořádku."
Ležela, protože začali prudce klesat. Třásla se jako list. Najednou se ozvala velká rána, když lysander prudce vrazil do prostoru s nižším odporem vzduchu. Vytvořil se velkým černým letounem, který kolem nich proletěl tak těsně, že mohli rozeznat svastiku na jeho kormidle.
"Bac, bac, je po tobě, kámo!" zaskřehotal hlas v rádiu a junkers zmizel tak rychle, jak se objevil.
Grant se otočil a mračil se: "Je mi to líto. Joe Edge blbne víc než jindy."
"Je to zelenáč a idiot," řekl Munro. Než se Genevieve stačila zeptat, co to bylo, proletěli mračny ve výšce šest set stop. Dole pod nimi bylo cornwallské pobřeží a zátoka Cold Harbouru, domky roztroušené kolem a čluny seřazené v přístavišti. Ju88 pikoval nad opatstvím s jezírkem, až se posadil na travnatou dráhu s meteorologickým vakem na konci.
"Jsme u cíle," zavolal Grant přes rameno, naletěl nad řadu borovic, přistál a vedl stroj k hangárům. Ju88 zastavil tam, kde na něho čekali mechanici s Martinem Harem. Joe Edge se vysoukal z kabiny a přidal se k nim.
"Proboha, uniforma," vykřikla Genevieve a chytila se Craigova rukávu.
"To je v pořádku," řekl jí, "nepřistáli jsme na špatné straně Kanálu. Dovolte, abych vám to vysvětlil."
Genevieve se posadila za pult u okna hospody "U oběšence" spolu s brigadýrem, Craigem a Martinem Harem. Pustili se do anglické slaniny s vejci, kterou jim vzadu v kuchyňce připravila Julie Legrandová a servíroval ji Schmidt.
Osazenstvo Lili Marlene besedovalo kolem krbu, hovořilo tlumeným hlasem a někteří hráli karty.
Munro poznamenal: "Dnes dopoledne se chovají mimořádně slušně."
"Víte, pane, je to dobrá parta," řekl Schmidt a položil jídlo na stůl. "Když dovolíte, prozradím vám, pane, že slečna Trevaunce působí jako polibek jara."
"Zpropadený drzý rošťáku, dělejte a vypadněte," řekl Munro.
Schmidt se vytratil a Martin Hare naléval Genevieve další šálek čaje. "Jste z toho asi trochu zmatená."
"Musíte mi to ještě jednou vysvětlit." Oblíbila si ho hned po prvním setkání na letišti. Naopak Edge se jí hnusil.
"Musíte se cítit divně, když se podíváte do zrcadla a uvidíte tuhle uniformu."
"Ona má pravdu, Martine," řekl Munro. "Nejste z toho někdy sám popletený?"
"Abych řekl pravdu, někdy ano." Hare si zapálil cigaretu. "Ale pouze tehdy, když musím jednat s Joe Edgem. Je to potupa uniformy."
"Jakékoliv uniformy," dodal Craig. "Podle mého názoru je naprosto šílený. Grant mi o něm vyprávěl nepěkný příběh, který říká vše. Během bitvy o Anglii ztratil nepřátelský Ju88 jeden motor a vzdal se dvěma spitfirům, kteří ho vzali mezi sebe a vedli k přistání na nejbližším letišti. Mělo to být gesto z milosti."
"A co se stalo?" otázala se Genevieve.
"Náhle se za ním vynořil Edge, smál se jak šílený do rádia a ve vzduchu ho rozstřílel."
"To je strašné, doufám, že ho jeho nadřízený předal polnímu soudu."
"Pokusil se o to, ale nikomu na tom nezáleželo. Edge byl v bitvě o Anglii vyznamenán dvěma leteckými Válečnými kříži. V jeho dokladech by to nevypadalo dobře." Craig se otočil k Haremu: "Jak jsem řekl, psychopat válečným hrdinou."
"Slyšel jsem ten příběh také," odpověděl mu Hare, "a na něco jste zapomněl. Jeho velitelem byl Američan z eskadry Eagle. Edge mu to nikdy neodpustil a od té doby Američany nenávidí."
"Ale prozatím je to zatraceně nejlepší letec, jakého jsem poznal," řekl Munro.
"Jestli je tomu tak, proč neprovede tu akci ve čtvrtek místo Granta?" zeptala se Genevieve.
"Protože s lysanderem nelétá. Pilotuje fieseler-storcha a to jen při velmi výjimečných příležitostech," vysvětloval Munro. "Čtvrteční let je celkem běžný."
Dveře se otevřely a vstoupil Edge, s nezapálenou cigaretou v ústech. "Všichni spokojení?" Najednou bylo ticho a on přešel ke stolu. "Grant odletěl v pořádku, pane," řekl Munroovi. "Vrátí se zpět ve čtvrtek v poledne."
"Díky a dobře se bavte," řekl Munro.
Edge se naklonil k Genevieve tak těsně, že cítila jeho dech. "Všechno je v pořádku, zlato? Kdybyste potřebovala poradit, strýček Joe je stále k dispozici."
Prudce se odvrátila, a rozzlobená vstala. "Půjdu se podívat do kuchyně, nepotřebuje-li tam paní Legrandová pomoc."
Když odcházela, Edge se rozesmál. Hare mrknul na Craiga se zdviženým obočím. "Měli bychom ho vyrazit ven, co myslíte"
Julie myla nádobí, ruce měla po lokty ponořené do dřezu, když Genevieve vstoupila. "Paní Legrandová, snídaně byla výborná." Vzala si utěrku: "Dovolte mi, abych vám pomohla."
"Julie, chérie," odpověděla s vřelým úsměvem.
Genevieve si náhle vzpomněla, že Hortensie jí tak říkala. Nikdy ne Anne-Marii, pouze jí. Zvedla talíř a usmála se.
"Genevieve."
"Je všechno v pořádku?"
"Myslím, že ano. Líbí se mi Martin Hare. Pozoruhodný člověk."
"A Craig?"
"Genevieve pokrčila rameny: "Ano, je fajn."
"Což znamená, že ho máš hodně ráda?" Julie povzdechla. "Je to snadné se zamilovat, chérie, ale přísloví, tak dlouho se

chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne, platí i na něho."
"A co Edge?" zeptala se Genevieve.
"Je padlý na hlavu. Vyhýbej se mu."
Genevieve pokračovala v utírání nádobí. "A jak do toho všeho zapadáš ty?"
"Starám se o dům a o všechno kolem. Později tě tam zavedu. Zabydlíš se."
Dveře se otevřely a dovnitř nahlédl brigadýr. "Craig a já jdeme na barák. Máme moc práce."
Julie řekla: "Přivedu Genevieve později."
"Dobrá." Vytáhl z kapsy dopis a podal ho Genevieve. "To je pro vás. Poslal jsem Cartera do nemocnice u svatého Bartoloměje, aby vysvětlil vrchní sestře, že váš pobyt se kvůli smutku v rodině prodlouží. Proto vám nedoručila poštu, myslela, že se brzy vrátíte."
Dopis byl otevřený, jemně rozříznutý podél obálky. "Vy jste jej četl?" zeptala se Genevieve.
"Samozřejmě." Vyšel ven a zavřel za sebou dveře.
"Není božský?" poznamenala Julie sarkasticky.
Genevieve zastrčila dopis do kapsy a dále se věnovala nádobí. "A co bylo před tím? Co jsi dělala před tím?"
"Byla jsem ve Francii. Manžel byl profesorem filozofie na Sorboně."
"A nyní?"
"Je mrtvý. Jednou v noci pro nás přišli gestapáci. On je zdržoval tak dlouho, než jsem já s ostatními prchla." Na moment zaváhala a hleděla do prázdna. "Ale Craig se pro něho vrátil a zachránil mu život. Pomohl nám do Anglie." Znovu povzdechla. "Minulý rok manžel zemřel na zástavu srdce."
"Říkáš, že Craig Osbourne mu zachránil život?"
"Ano."
"Vyprávěj mi o něm všechno, co víš."
"Proč ne?" pokrčila rameny. "Jeho otec byl americký diplomat, matka Francouzka. Jako dítě strávil čtyři roky v Berlíně a v Paříži, což vysvětluje jeho znalost jazyků. Když Němci v roce 1940 obsadili Paříž, pracoval pro časopis Life."
"Tam poznal mou sestru. Potkala jsi ji někdy?"
"Ne. Zapojil se do podzemního hnutí, které převádělo Židy do Španělska, a jen o vlas unikl Němcům, když zjistili, co je zač. Když přišel do Anglie, dal se k tajné zpravodajské službě, která se jmenuje Útvar pro řízení zvláštních úkolů, SOE. Později se přidal ke svým, když se k této službě připojili Američané. Jejich organizace se jmenuje Útvar pro strategické služby, OSS." Udělala nerozhodné gesto. Jsou to jen jména. Všichni dělají totéž. Bojují ve stejné válce."
"Odjel zpět do Francie?"
"Dvakrát tam byl vysazen jako parašutista. Potřetí použili lysandera. Několik měsíců řídil sabotážní akce maquistů v údolí Loiry, než byla celá skupina vyzrazena."
"Kam šel pak?"
"Do Paříže, do kavárny na Montmartru. Tam byla základna pro ilegální cesty do Španělska," odmlčela se.
"A potom?"
"Gestapo číhalo. Odvezli ho do svého sídla na Rue de Saussaies v zadním traktu Ministerstva vnitra."
Genevieve zbledla: "Pokračuj."
"Udělali snímky a otisky, všechny obvyklé procedury včetně výslechů. Trvalo to tři dny, včetně mučení. Někdy si všimni jeho rukou. Má zdeformovány nehty, protože mu je tenkrát vytrhali."
Genevieve cítila lehkou nevolnost. "Ale on jim utekl?"
"Ano. Měl štěstí. Auto, ve kterém ho převáželi, se srazilo s nákladákem. V tom zmatku se mu podařilo uprchnout a schovat se v kostele. Kněz, který ho našel, se spojil s mým manželem, který vedl odboj v této části Paříže."
"A který zadržel gestapo, když jste s Craigem prchali...?"
"Dovol, abych ti to vysvětlila, drahá," pokračovala trpělivě. "Craig nemohl dobře chodit, protože mu poranili i nohy." V tuto chvíli držela Genevieve pevně za pravou ruku. "To nebyl Hollywood, film na sobotní večer s Errolem Flynnem v hlavní roli. To byla skutečnost. Tak, jak je tomu i zde. A takové věci se mohou stát i tobě. Musíš si to uvědomit hned. Po čtvrtku už bude pozdě."
Genevieve se posadila a hleděla na ni. Julie pokračovala. "Byli jsme převezeni do Amiensu v autě z trhu. Za tři dny pro nás poslali lysandera."
"Co se potom s Craigem stalo?"
"Dostal řád Čestné legie. Převeleli ho k Útvaru pro strategické služby a vyznamenali Válečným křížem. Ironií osudu se stalo, že se nyní dostal zpět do pazourů Dougala Munroa."
"A co je na něm špatného?" zeptala se Genevieve.
"Je to člověk, který hledá smrt," řekla Julie. "Někdy mám dojem, že neví, co sám se sebou udělá, přežije-li válku."
"To je přece nesmysl," řekla na to Genevieve, ale tušila totéž.
"Snad," zapochybovala Julie, "ale co ten dopis? Ještě jsi ho neotevřela."
Samozřejmě, že měla pravdu, a Genevieve to ihned napravila. Když ho dočetla, zmuchlala papír do kuličky.
"Špatné zprávy?" zeptala se Julie.
"Pozvání na večírek o tomto víkendu. V každém případě tam nemohu jít. Je to od pilota bombardéru RAF, se kterým jsem se seznámila minulý rok."
"Zamilovala ses?"
"Ne doopravdy. Nejsem si tím jistá. Rozhodně to není natrvalo. Připadám si jako věčný poutník."
Zasmála se: "V tvém věku, drahá?"
"Byli jsme spolu jen chvíli. To je vše, co k tomu mohu říci. Dva osamělí. Víc než cokoliv jiného, podle mého názoru."

"A co potom?"
"Potom mne požádal, abychom se vzali. Těsně předtím, než ho odveleli na Střední východ."
"A ty bys nechtěla?"
"Právě se vrátil zpět. Přijel na dovolenku ke svým rodičům do Surrey."
"A stále doufá."
Genevieve přikývla. "Nedovedu si to vysvětlit. Není snadné to skončit."
"Myslím, že tě to ale moc netrápí."
"Možná, že ještě včera ráno. Ale nyní?" Genevieve byla zjevně na rozpacích. "Přišla jsem na věci, o kterých jsem neměla ani tušení. Najednou je všechno zase otevřené."
"Takže jsi zachráněna před tím, co by se mohlo stát velkým omylem. Podívej, všechno zlé je k něčemu dobré. A snad budeš lépe chápat Craiga, doufám."
Dveře se otevřely dřív, než Genevieve stačila odpovědět, a dovnitř vešel Edge. "Ženy v kuchyni u nádobí. Jak milý pohled."
"Proč nejdeš ke svým hračkám, Joe? K ničemu jinému se nehodíš," odsekla mu Julie.
"Ale já bych si rád pohrál právě zde, miláčku." Postavil se za Genevieve a objal ji zezadu kolem pasu. Mohla cítit jeho vzrušení, když se jí dotýkal svými rty krku a rukama jí hladil ňadra..
"Dej mi pokoj!" varovala ho.
"Hleďme, jí se to líbí."
"Líbí? Vždyť mi naskakuje husí kůže."
"Skutečně? To je ono, zlato. Já chci, abys měla husí kůži." Bránila se mu, když v tom Edge zařval bolestí. Byl to Martin Hare, který ho chytil za paži a kroutil mu ji dozadu, až Genevieve pustil. "Jsi darebák, Joe. Nech toho a vypadni."
Odněkud se vynořil Schmidt, rozhlédl se kolem a nechal dveře otevřené. Hare Edge vyhodil za ně, ten ztratil rovnováhu a spadl na kolena. Zvedl se, obrátil se a se zkřivenou tváří procedil skrze zuby: "To vás přijde draho, Hare, a tobě taky, ty děvko."
Utekl pryč. Schmidt dveře zavřel s poznámkou: "Je to křivák, ten kluk, pane."
"Máte pravdu. Běžte do člunu a najděte pro slečnu Trevaunce pár pořádných bot."
"Zu befehl, Herr Kapitän," odpověděl břitce a odešel.
"Pořádných bot?" překvapeně se ptala Genevieve a ještě se jí zlostí chvěl hlas. "K čemu mi budou?"
"Půjdeme se projít," usmál se. "Slaný vzduch a pláž. Jedině krásy přírody mohou všechno urovnat a uklidnit."

A měl samozřejmě pravdu. Šli úzkou pláží za přístavištěm, kde se ústí do moře rozšiřovalo. Tříšť perlivé vody tryskala vzhůru nad skalní útesy.
Genevieve nadšeně řekla, "Bože, to je krásné. Každé nadechnutí v Londýně je dnes zamořeno kouřem. Celé město čpí válkou. Všude je jen smrt a zkáza."
"Moře všechno spláchne. Odjakživa jsem jako chlapec trávil prázdniny u Cape Codu a plavil se po moři," vysvětloval jí Hare. "Může být jakákoliv mizérie, všechno zůstane za vámi od okamžiku, kdy odrazíte od břehu."
"A co vaše žena? Uvažuje také tak?" zeptala se Genevieve.
"Bývávalo," odpověděl Martin. "Zemřela na leukemii v roce 1938."
"To je mi líto." Otočila se a strčila ruce do kapes námořnické bundy, kterou jí půjčil Schmidt. "Máte děti?"
"Nebylo to možné. Byla příliš křehká. Bojovala s nemocí od jedenadvaceti let." Usmál se. "Nechala mi pár nejkrásnějších akvarelů, jaké jsem kdy viděl. Byla to výborná umělkyně."
Instinktivně se zavěsila do jeho paže. Obešli zúžené místo a za útesy se otevírala širší pláž. "Myslím, že to pro vás musí být dlouhá válka."
Zavrtěl hlavou: "Ne tak docela. Žiju ze dne na den, to je vše." Rozesmál se a byl okouzlující. "Z noci na noc, to je pravdivější, protože většinu operací provádíme v noci."
"A co potom, až to všechno skončí?"
"Na to nemyslím, už jsem vám to řekl. Důležité je to, co je dnes."
"A Craig? Myslíte si, že uvažuje stejným způsobem?"
"Vy ho máte ráda, že ano?" Přitiskl její paži k sobě. "Pro lidi jako jsem já a Craig neexistuje budoucí čas. A pro vás také ne."
"Je to hrozné pomyšlení." Obrátila tvář proti němu a on jí položil ruce na ramena.
"Poslouchejte mne, Genevieve Trevaunce. Válka zatáhla do své hry lidi jako je Craig a jejím hráčem jsem i já. Je to totéž jako strávit týden v monackých hernách. Musíte si vždy uvědomovat, že kostky jsou proti vám. Kasino vyhrává, vy prohráváte."
Odtrhla se od něho. "S tím se nemohu smířit."
V tuto chvíli jí nevěnoval plnou pozornost, díval se za ni a mračil se. Obrátila se a viděla muže v plovací vestě několik yardů od nich. Zmítal se v příboji. Hare proběhl kolem ní, a ona se k němu přidala. Zastavila se na okraji příboje, zatímco on pokračoval dál, po pás ve vodě. Uchopil muže za plovací vestu a táhl ho za sebou na břeh.
"Je mrtvý?" zeptala se.
Kývl na souhlas a položil tělo na pláž.
Byl to mladý muž v černém plášti s německou orlicí na pravé straně hrudi. Jeho nohy byly bosé. Vlasy měl světlé a na bradě řídké vousy. Oči měl zavřené jako ve spánku. Vypadal klidně. Hare prohledával jeho šaty, až našel náprsní tašku, nasáklou vodou. Vytáhl z ní identifikační kartu. Ta byla ták promočená, že se okamžitě rozpadla.
Prohlížel si ji a vstal. "Je to německý námořník z U-člunu. Jeho jméno je Altrogge. Bylo mu dvacet tři let."

Nad nimi přelétl racek, zaskřehotal a zmizel. Příboj se utišil. Genevieve řekla: "Dokonce i zde, na tomto místě se válka všeho dotýká."
"Vyhrává kasino, pamatujte si to." Položil paži kolem jejích ramen. "Pojďme zpátky, musím zařídit, aby ho moji lidé odnesli dovnitř."
Pokoj, který jí poskytla Julie Legrandová, byl velmi příjemný. Kromě veliké postele zde byly koberce a z arkýřového okna překrásný výhled na zahradu za domem.
Stála u okna a dívala se ven. Julie k ní přistoupila a objala jí ramena tak, jak to udělal Hare. "Jsi smutná, drahá?"
"Nemohu zapomenout na toho chlapce na pláži."
"Já vím." Julie šla k posteli. "Ta válka trvá již moc dlouho. Nemáme jinou možnost. Pro tebe to byl jen chlapec, ale pro lidi jako jsem já..." Pokrčila rameny. "Kdybys viděla, co dělají bosové v naší zemi. Věř mi, nacismus musí být poražen. Jiná možnost není."
Otevřely se dveře a dovnitř vešel Craig. "Tak, tady jste."
"To neumíte zaklepat?" řekla Genevieve. "Copak zde nebudu mít žádné soukromí?"
"Myslím, že ne," řekl klidně. "Utekly nám již dva celé dny, takže byste mohla slyšet, co vás čeká." Posadil se k oknu a zapálil si cigaretu. "Úkol číslo jedna. Od této chvíle budeme hovořit pouze francouzsky, abyste si zvykla. To platí i o mně."
Zdál se být jiný. Na její vkus byl příliš tvrdý, a to ji znechutilo. "Jste si tak jistý, že na to budete stačit?"
"Jestli já budu stačit nebo ne, na tom tak nezáleží, ale vy prostě musíte," řekl jí.
Julie Legrandová jí položila ruku na rameno a mírně stiskla. Genevieve řekla francouzsky: "V pořádku. Je to už všechno, co jste mi chtěl říct? Ještě něco?"
"Jak Munro poznamenal, nemáme v úmyslu z vás udělat profesionála, na to již není čas. Musíte však splnit tři úkoly a máme na to jen tři dny. Zaprvé se musíte seznámit se současnou situací v zámku, s personálem francouzským i německým, a tak dále. To zvládnete spolu s Reném. Dodáme vám k tomu spoustu fotografií."
"A pak?"
"Musíte se dokonale obeznámit s vaším posláním a jeho pozadím. Znamená to rozlišovat, co je v tomto ohledu důležité a co ne."
"Zní to složitě."
"Nebude to tak hrozné. Postarám se o to a Munro nám pomůže."
Chystal se k odchodu. Ale ona ho zadržela: "Zmínil jste se o třech úkolech, ale slyšela jsem pouze o dvou."
"Správně. Ten třetí je více méně praktické povahy. Nemusíte se starat o vysílačku a spojení, protože René a jeho parta se o to postarají, ale jsou zde dvě věci, na kterých může záviset vaše přežití. Umíte střílet?" Zůstala na něho hledět.
"Mluvím o pistoli," řekl klidně, "už jste někdy střílela z pistole?"
"Ne."
"Nic si z toho nedělejte. Je to velmi snadné, když víte jak. Musíte si být jista, že jste dost blízko a pak stačí jen zmáčknout spoušť. Ale k tomu se dostaneme později." Podíval se na hodinky. "Bude lepší, když se do toho pustíme ihned. Začneme v knihovně, v osm hodin."
Odešel. Julie se zamračila. "Už to začíná, chérie."
"Vypadá to tak," odpověděla Genevieve, otočila se a hleděla z okna ven.

sedm
Munro seděl v knihovně u krbu a zabořen do ušáku se probíral svazkem spisů, který měl na kolenou. Stůl uprostřed místnosti byl pokryt mapami, fotografiemi a řadou dokumentů. René seděl na druhé straně, kouřil jeden ze svých malých doutníků a neříkal nic, dokud nebyl tázán. Craig s Genevieve seděli spolu naproti němu.
Craig se ozval: "Nejdůležitější je, abyste si zapamatovala, že v zámku jste Anne-Marie Trevaunce. Podle samotného vzhledu nikdo nebude váhat, že je to pravda. Můžete je obalamutit tak, že to projde bez problémů."
"Ano, to je možné," řekla, "ale chtěla bych poznamenat, že německy neznám ani tolik, co by se za nehet vešlo."
"To by nemuselo vadit. Všichni důstojníci hovoří více nebo méně francouzsky. Nyní se podívejme na některé věci, které byly Anne-Marii povědomé. Například německé uniformy." Otevřel knihu. "Ilustrace v této knize jsou docela povedené."
Zalistovala několika stránkami. "Bože, to všechno se musím naučit?"
"Jenom několik. Válečné loďstvo to má jednoduché a uniformu Luftwaffe jste viděla u Edge. Šedomodrá a žluté výložky."
Na jedné stránce se zastavila. Byl to obraz útočícího vojáka zahaleného kouřovou clonou z dýmovnice. "Kdo je to? Vůbec nevypadá jako Němec. Přilba je jiná."
"To je výsadkář. Příslušníci této zbraně nosí zvláštní přilby bez obruby, ale s tím si nemusíte dělat starosti. Většina uniforem armády vypadá tak, jak jste je viděla ve filmu. Tato je na příklad velmi důležitá."
"Vojenská policie. Hoši, kteří zastaví vaše auto na silnici nebo na kontrolním stanovišti u zámecké brány. Mohou být od armády nebo od SS, ale kovová placka vždy znamená policii."
"A vždy k nim musím být milá?"
"Lehké poodhalení pěkných nohou, nenápadně vysunutých z auta, to by nemuselo být na škodu." Craig se ani neusmál. "Další oddíly, které budou pro vás velmi důležité, jsou vojáci SS, kterých je v zámku hodně. Mají jasně zelené uniformy jako armáda, ale límce jsou modrozelené. Znaky hodnosti nosí na límci. Až po majora jsou emblémy SS na jedné straně límce. Od této hodnosti výše se to mění. Ale nemusíte si s tím zatěžovat hlavu. Nikdo nebude předpokládat, že se zabýváte hodnostmi. Snadno poznáte každého z SS až po Himmlera podle stříbrné lebky a

zkřížených hnátů na čepici. Rozumíte?"
Genevieve přisvědčila. "Ano, myslím, že rozumím. Luftwaffe vypadá jako Edge, pak tu máme policii s kovovými plackami, armádu a esesáky s umrlčími hlavami."
"A nyní se podívejme na zámek," řekl Craig.
Měli podrobnou mapu okolí a plán samotného domu, zámku Voincourt, se všemi detaily. Když se na něj Genevieve blíže zadívala, vše se jí vracelo. Každé schodiště a chodba, každý koutek a skulinka, kterou prohledávala, když tam byla jako malé dítě. Cítila najednou vzrušení z návratu. Zapomněla úplně, jak moc to místo milovala.
"Neprovedli tam žádné velké změny, kromě kulometných stanovišť." René se sklonil, aby tam černou tužkou vyznačil stanoviště. "Obvodní zdivo bylo po celé délce obehnáno drátem, který spojuje poplašné zařízení. Brána je neustále střežena a byl zde instalován běžný systém zábran. Zbytek zajišťuje takzvaná protizáškodnická ostraha. Vykonává ji vojenský oddíl SS a jsou dobří, slečno. Nesmíte udělat chybu. Rozumí dokonale své práci. Nedejte jim žádnou šanci."
"Tím se vám snaží naznačit, že jsou to nejlepší vojáci na světě, aniž by urazil můj jemný americký cit," řekl Craig Osbourne. "V tomto směru má pravdu. Na mnoha místech mají ke střežení ještě vlčáky nebo ostré dobrmany."
"Vždy jsem milovala zvířata," řekla mu.
"V pořádku," řekl. "Nyní přejděme k důležitým detailům." Podíval se na hodinky. "Mnoho časů nám nezbývá. Brzy přijde kadeřník."
"Kadeřník?"
"Ano, účes, který nosíte, sluší vám, ale nehodí se pro Anne-Marii. Podívejte se sama. Tento záběr byl pořízen před měsícem."
Genevieve nosila vlasy až na ramena. Anne-Marie je měla mnohem kratší. Tmavá ofina jí přesahovala přes obočí, přesně nad očima. Opět to byly oči Genevieve, ale jiné Genevieve, s arogantním úsměvem kolem úst, jako by posílala celý tento proklatý svět do horoucích pekel. Genevieve zcela nevědomě kopírovala tento výraz, a když se přišla ukázat Craigovi, smála se ze zrcadla nad krbem Anne-Marie stejně arogantně a stejně tvrdě.
Nelíbilo se mu to. Poprvé si uvědomila, že ho nějakým podivným způsobem zasáhla. Na okamžik se mu v očích objevil záblesk nelibosti nad tím, co právě viděl. Rychle jí vzal fotografii z ruky.
"Můžeme pokračovat." Položil před ni další fotografii. "Znáte tuto ženu?"
"Ano, je to Chantal Chevalierová, komorná mé tetičky."
Stará dobrá Chantal s nevymáchanou pusou a tvrdýma rukama sloužila Hortensii v dobrém i zlém bezmála třicet let.
"Nebude mne mít ráda, pokud se nezměnila," řekla Genevieve.
René přikývl. "Je taková, jaká vždy byla. Nikdy se o Anne-Marii nestarala. Nepatří k ženám, které by skrývaly, co cítí." Obrátil se k Genevieve a řekl: "Ale s vámi, madam, to bylo jiné."
V této chvíli se nehodlala touto záležitostí zabývat. "Kdo je další?"
"Šéf, Maurice Hugo, pamatujete si na něho?"
"Ano."
"Ti další jsou jiní, a pokud jsou to služebné a sluhové z nižších vrstev, naduté stvoření jako vy by si jich nemělo vůbec všímat. Vaše služebná by mohla dělat problémy. Tady je." ,
Byla to malá tmavovláska s nedůtklivými ústy, svým způsobem docela hezká. "Kurvička," podotkl René pohotově.
"Maresa Ducrayová. Pochází z farmy asi deset mil vzdálené. Pěkné šaty, chlapi a peníze, v jakémkoliv pořadí, to je smyslem jejího života. Napsal jsem pro vás několik poznámek o jejím rodinném pozadí."
"Přečteme si to později," řekl Craig. "Pojďme dál. Toto je současný velitel zámku, generálmajor Carl Ziemke."
Byla to výseč ze skupinové fotografie a vzadu byly napsány poznámky o jeho osobní charakteristice až do současné doby.
Bylo mu přes padesát, sloužil v armádě, nikoli u SS. Vlasy šedivé a pečlivě udržovaný knír. Měl hezké oči, které se usmívaly, ale na rtech nebylo po úsměvu ani stopy. Vypadal unaveně.
"Kdysi býval dobrý," poznamenal Craig, "ale v současné době ho odsunuli. Je to milenec vaší tetičky."
"Docela tomu věřím," řekla Genevieve klidně a vrátila mu fotografii zpět. "Chcete-li mne šokovat, pak mrháte časem. Moje tetička vždy musela mít kolem sebe mužské a Ziemke nevypadá špatně."
"Je voják," řekl René nevrle, "to pro mne znamená, že je to parchant."
Podal jí další fotografii. Musela se na chvilku sklonit nad stůl. Tak velké bylo její překvapení nad tím, co viděla. Nikdy toho muže neviděla, ale měla pocit, jako by ho znala celý život. Měl na sobě uniformu podobnou jako Edge, s výjimkou symbolů SS, železného kříže na krku, černých nakrátko zastřižených vlasů. Jeho tvář byla jako z kamene a oči se dívaly pronikavě. Nebyl to pěkný obličej, ale nikdo neodolal, aby se na něj znovu nepodíval.
"Sturmbannführer Max Priem," řekl Craig Osbourne, "to znamená pro vás totéž jako major. Nosí vyznamenání Železného kříže, je to prvotřídní voják a dokonale nebezpečný muž. Ručí v zámku za bezpečnost."
"Proč muž jeho kvalit není na frontě?"
"Když minulý rok sloužil na ruské frontě u parašutistů, byl postřelen do hlavy. Museli mu vsadit do lebky platinovou destičku. Je na sebe opatrný."
"A jak vycházeli s Anne-Marií?" zeptala se Reného.
"Válčili spolu jako rovný s rovným, slečno. On s ní nesouhlasil a ona ho neměla ráda. Ale její vztah ke generálu Ziemkemu byl vynikající. Drze s ním flirtovala a on se k ní choval jako k oblíbené neteři."
"A taky se jí to pěkně vyplácelo cestami do Paříže. Mohla volně odcházet a přicházet," řekl Craig. "Musím však znovu zdůraznit, jak vysoce Němci hodnotí spojení s de Voincourty. Vy a vaše tetička jste kolaboranti. Dávejte pozor, abyste v tomto ohledu neudělala ani jedinou chybu. Žijete si v přepychu a aristokratickým stylem, zatímco tisíce vašich venkovanů musí dřít v pracovních táborech. A vaši přátelé, francouzští bohatí průmyslníci se svými manželkami, kteří

tvoří společnost víkendových dýchánků, patří mezi lidi, které dnes Francouzi nenávidí."
"Přesvědčil jste mne."
"Je zde ještě jeden člověk, na kterého vás musím upozornit." Fotografie nebyla pěkná. Byl na ní mladý důstojník SS se světlými vlasy a zúženýma očima, které vyvolávaly neřestný dojem. "Kapitán Hans Reichslinger. Je to pobočník Maxe Priema."
"Hnusný," prohlásila Genevieve.
"Zvíře," s odplivnutím se přidal René.
"Je to zvláštní," podotkla Genevieve, "nehodí se k Maxovi."
"A proč si to myslíte?" zeptal se Craig.
"Priem jím opovrhuje a dává to najevo."
Craig vytáhl velkou hnědou obálku a podal ji Genevieve. "O každém jednotlivci najdete v této obálce základní informace. Studujte je tak, jako by na tom závisel váš život. Faktem je, že tomu tak i bude."
Ozvalo se zaklepání a dovnitř nahlédla Julie. "Přišel kadeřník."
"To je dobře," řekl Craig. "Budeme pokračovat později." Když se Genevieve chystala k odchodu, dodal: "Než odejdete, ještě jeden obrázek. Je na něm hlavní architekt obranného systému Atlantického valu. Je to člověk, kterému budete tento týden dělat hostesku na zámku de Voincourt."
Velmi pomalu před ni položil na stůl fotografii polního maršála Erwina Rommela. Zůstala nad ní překvapeně stát. Munro se zvedl a dal se na odchod se svými spisy pod levou paží.
"Na shledanou, drahá Genevieve, a dejte na má slova. Vůbec jsem nepřeháněl, když jsem řekl, že to, co uděláte v příštích dnech, může ovlivnit průběh celé války."
Kadeřník byl malý, pečlivě upravený muž středního věku s černými vlasy a šedými kotletami. Jmenoval se Michael a Julie se s ním pochopitelně dobře znala.
"Ano, pozoruhodné, velmi pozoruhodné," řekl, když uviděl Genevieve.
Otevřel svůj ohmataný kufřík, ve kterém bylo všechno možné, především kosmetické prostředky. Vytáhl kartónový skládací pult.
"Prostudoval jsem si ten materiál, ale situace je lepší, než jsem doufal." Odložil bezové sako a z kufříku vytáhl hřeben a břitvu. "Tak, dejme se do toho."
"Nemůžete být v lepších rukou," řekla Julie, když jí rozprostřela přes ramena ručník. "Michael dělal mnoho let maskéra ve filmovém studiu."
"Je to dobré," řekl a pročesal vlasy hřebenem. "Pracoval jsem pro sira Alexandra Kordu a věnoval jsem se panu Charlesu Laughtonovi, když představoval Jindřicha Osmého. Byla to dobrá práce, to vám povím. Každé ráno jsem s ním strávil mnoho hodin. Samozřejmě, v mém věku si z toho nesmíte nic dělat. Nyní řídím divadlo ve Falmouthu. Každý týden máme jiné představení. Chodí k nám spousta námořníků ze základny. Je to fajn."
Když se pozorovala v zrcadle, viděla, jak se každou minutou mění v Anne-Marii. Nejen účesem, to nebyl tak velký problém, ale odstínem rtěnky, líčidlem, které jí pečlivě nanášel na tváře, barvením řas a parfémem Chanel 5, který ona sama nikdy nepoužívala.
Úplná přeměna netrvala déle než hodinu a půl. Když skončil, spokojeně zakýval hlavou a bylo jasné, že je na své dílo pyšný.
"Krása, to je to pravé slovo." Vytáhl malý make-up v koženém pouzdře. "Vše, co potřebujete, je zde, vážená. Zapamatujte si, že toho nemůžete použít hodně. To bude váš největší problém. Neplýtvejte tím, protože nejste zvyklá líčidla používat, jak jsem zjistil." Zaklapl krabičku a poklepal Julii na rameno: "Musím letět. V noci máme představení."
Dveře se za ním zavřely. Genevieve seděla a prohlížela se. "Jsem to já, ale nejsem to já," pomyslela si.
Julie jí nabídla cigaretu: "Vezmi si." Chtěla odmítnout, ale Julie jí domlouvala: "Anne-Marie by si vzala. Měla bys to brát na vědomí."
Genevieve si vzala cigaretu, nechala si ji zapálit, ale když potáhla, rozkašlala se.
"Výborné," řekla Julie. "Teď jdi a ukaž se Craigovi. Je v suterénu ve střelnici, čeká tě."
Dveře do sklepa byly vedle zeleného závěsu, kterým se vcházelo do kuchyně. Po otevření dveří bylo slyšet střelbu. Střelnice byla vytvořena ze dvou sklepů, část dělícího zdiva byla odstraněna. Vzdálenější konec byl dokonale osvětlen a odhaloval řadu kartónových figur znázorňujících německé vojáky. Za nimi byly poskládány pytle s pískem. Craig Osbourne stál u stolu a nabíjel revolver. Několik dalších zbraní leželo před ním. Slyšel ji přicházet, podíval se přes rameno a - ztuhl.
"Dobrý Bože!"
"Což jasně znamená, že se to povedlo."
Jeho tvář byla úplně bledá. "Myslím, že ano. Je to udivující." Zaklapl závěr revolveru. "Řekla jste, že jste ještě nikdy nestřílela."
"Kdysi na jarmarku ze vzduchové pistole."
Zasmál se. "Není nad to začít od začátku. Nehodlám dělat nic jiného, než vysvětlit, jak použít těchto dvou pistolí, které povezete s sebou."
"A pokud možno z co nejmenší vzdálenosti, tak jste to řekl."
"Myslíte si, že je to úplně snadné jako v kovbojce, že? Dívejte se, jak se s tím zachází." Podal jí jeden revolver. "Ne moc daleko, pouze patnáct yardů. Zacílit na střední terč. Vše, co uděláte, je zmáčknout spoušť."
Bylo to velmi obtížné, což ji překvapilo, ale pažba jí v ruce dobře seděla. Chtěla mu dokázat, že to zvládne. Napřáhla ruku, zavřela jedno oko, zamířila, zmáčkla kohoutek, ale rána šla úplně mimo.
"Poprvé je to vždycky šok," řekl. "Myslíte, že to nezvládnete. Jak je možné, že jste se netrefila do figury, která byla tak

blízko? Prosím vás, nechejte obě oči otevřené."
Otočil se, zaujal palebnou polohu, a aniž mohla sledovat nějaký cíl, rychle vypálil několikrát za sebou. Když ozvěna utichla, spatřila čtyři díry v srdci střední figury. Zůstal na moment stát, soustředěný a sebevědomý, jako součást účinné smrtící zbraně. Když se k ní otočil, viděla v jeho šedých očích pohled zabijáka.
"A nyní trochu praktického výcviku." Odložil revolver a vybral další dva. "Luger a walter jsou zbraně, které Němci rádi používají. Ukážu vám, jak se nabíjí a jak se z nich střílí. Nic víc za tak krátkou dobu nestihnu. Domnívám se, že zbraně vám moc neříkají, nemám pravdu?"
"Ne, nemyslím," řekla klidně.
Dalších dvacet minut strávil trpělivým popisováním zásobníku, jeho nabitím, zasunutím a odjištěním revolveru k palbě. Teprve když se přesvědčil, že to umí, vzal ji k jinému stanovišti.
Byl tam walter s tlumičem, speciálně upravený pro SOE, aby zabíjel tiše. Když vystřelil, bylo slyšet jen tlumené zaštěknutí.
Postavili se na yard od cílů. "Blíž k vaší figuře," řekl," ale ne tak moc, aby vás mohl chytit, pamatujte na to."
"Rozumím."
"Nyní zvedněte paži, narovnat ramena, zmáčknout a neškubnout zbraní."
Když vyšla rána, zavřela oči, i když nechtěla. Jakmile je otevřela, uviděla, že zasáhla terč do břicha.
"Velmi dobře," řekl Craig Osbourne. "Bude to docela snadné, když se postavíte dost blízko. Zkusíte to znovu?"

Strávila část odpoledne a část večera opakovaným prohlížením záznamů, až se cítila jistá, že zná všechna potřebná fakta o všech těch lidech. Pak se připojila k Renému na další posezení v knihovně.
Pak následoval oběd s Craigem, Munroem a Renem. Juliina kuchyně byla skvělá. Připravila hovězí sekanou s ledvinkami, hranolky se zelím a jablkový nákyp. Na stole se objevilo i víno, výborné burgundské. Nic však nespravilo Craigovu náladu. Byl rozladěný a přetažený, atmosféra byla napjatá.
"Nejlepší anglické jídlo." Munro políbil Julii na tvář. "Jaká to oběť pro Francouzku." Obrátil se na Craiga. "Myslím, že půjdu do hospody. Nechcete jít se mnou?"
"Myslím, že ne," řekl Craig.
"Seberte se, chlapče. A co vy René? Připijeme si?"
"Jdeme na to, mon Géneral." René se zasmál a odešel s ním.
Julie řekla: "Přinesu kávu do modrého pokoje. Craigu, ukaž Genevieve, kde to je."
Byl to příjemný obývací pokoj vedle knihovny, s pohodlným nábytkem a krbem, ve kterém hořel oheň. Kromě toho byl v pokoji i klavír.
Genevieve zvedla desku a opatrně ji podepřela.
Nadešel čas, kdy mohla udělat to, co si přála.
Začala hrát Chopina, procítěně a pomalu. Julie přinesla na podnosu kávu, položila jej ke krbu. Craig přistoupil blíž, opřel se o piano a pozoroval Genevieve.
V jeho očích byla otázka, když začala hrát "Claire de Luně", krásně a s bolestným smutkem. Hrála dobře, lépe než kdykoliv předtím. Když skončila a vzhlédla od klavíru, Craig byl pryč. Zaváhala, sklopila desku a šla za ním.
Seděl potmě na posledním schodu k balkonu a kouřil. Opřela se o parapet.
"Byla jste dobrá," řekl.
"Stála jsem tak daleko, jak jsem měla?" zeptala se Genevieve.
"V pohodě," řekl. "Byl jsem k vám moc tvrdý, ale musí to tak být. Jiná možnost není. Není to vaše chyba. Jste jen nástroj."
Postavil se a odhodil nedopalek cigarety. Poskakoval na štěrku a rudě zářil. "Zítra máme nabitý den," řekl. "Zítra ráno musíte opět navštívit Munroa. Je čas jít spát."
"To mi nebude dlouho trvat." Sáhla po svém plášti. "A díky za to, že se konečně chováte trochu lidsky."
Jeho hlas byl cizí, když odpověděl: "Nebuďte ke mně laskavá. Ne, teď ne. Ještě jsme spolu neskončili."
Otočil se a rychle odešel.

Přišli pro ni v noci. Bylo to drsné probuzení. Svítili jí do očí, shrnuli ložní prádlo a vytáhli ji z postele.
"Jste Anne-Marie Trevaunce?" dotíral nepříjemný francouzský hlas.
"Co si, kčertu o sobě myslíte, že jste?" Byla zlá, pokusila se vstát, ale dostala ránu do tváře.
"Jste Anne-Marie Trevaunce? Odpovězte mi."
Pak si uvědomila, že postavy kolem ní jsou v německých uniformách, a to ji šokovalo.
"Ano, jsem Anne-Marie Trevaunce," řekla francouzsky. "Co chcete?"
"To je lepší, mnohem lepší. Nyní si vezměte župan a pojďte s námi."

"Jste Anne-Marie Trevaunce?"
Snad podvacáté jí položili tuto otázku, když se posadila ke stolu v knihovně, oslněná ostrým bílým světlem, které jí svítilo přímo do tváře.
"Ano," řekla nevrle. "Kolikrát se mne na to budete ještě ptát?"
"A bydlíte na zámku de Voincourt u své tety?"
"Ano."
"Vaší služebnou je Maresa. Co mi můžete říct o její rodině?"
Zhluboka se nadechla. "Její matka je vdova, má malou farmu asi deset mil od zámku. Pracuje na ní s jedním ze svých

synů, Jeanem, který je poněkud zaostalý. Maresa má ještě jednoho bratra, který se jmenuje Pierre a je desátníkem u francouzského tankového pluku. Pracuje v táboře v Alderney."
"A generál Ziemke? Řekněte mi o něm něco."
"Už jsem vám o něm povídala nejméně čtyřikrát."
"Opakujte to znovu," trpělivě naléhal hlas.

Najednou vše bylo pryč. Někdo odcházel ke dveřím a rozsvítil hlavní světlo. Byli tam dva, jak si myslela, a měli na sobě německé uniformy. Craig Osbourne stál u krbu a zapaloval si cigaretu.
"Nebylo to špatné. Naprosto ne."
"Velmi veselé," řekla.
"Teď můžete do postele." Otočila se a on zavolal, "Genevieve?"
Obrátila se tváří k němu. "Ano?" zeptala se unaveně.
Nastalo těžké ticho, dívali se jeden na druhého. Nechala se nachytat na nejstarší učebnicový trik.
"Tam se vám to stane jen jednou," řekl tiše.

osm
Ráno jí připadalo jako zlý sen. Jako by nikdy nebylo. Nejhorší bylo, že musela hrát svou vlastní sestru. Po neustálém zdůrazňování, že je Anne-Marie Trevaunce, tomu začínala věřit.
Seděla u okna, kouřila gitanku, už tolik nekašlala a venku začínalo vycházet slunce. První svit vycházejícího slunce probleskoval mezi stromy a zrcadlil se na hladině jezera.
To, co se vzápětí stalo, byl impuls. Za dveřmi koupelny visel starý koupací plášť. Vzala ho a šla ven. V hale bylo ticho a pusto. V kuchyni se ozývaly nějaké zvuky a bylo slyšet Juliin zpěv, ztlumený dveřmi potaženými zelenou látkou.
Zkusila otevřít jiné dveře a dostala se do obývacího pokoje s francouzskými okny, která se otevírala na terasu. Prošla místnostmi a vkročila na trávník. Studená ranní rosa jí rozechvěla celé tělo, rozběhla se dolů svahem, bílý koupací plášť vlál za ní.
Vycházející slunce zaplavilo malé jezírko v prohlubni zlatem a stříbrem. Nad hladinou se vznášel ranní opar. Odložila koupací plášť, svlékla si noční košili. Přebrodila rákosím a ponořila se do hluboké vody.
Bylo tak chladno, že ani necítila zkřehlé tělo. Splývala na vodě, apaticky pozorovala rákosí a stromy v pozadí, ševelící ve vánku. V této vodě, nehybné jako černé sklo, si velmi jasně vzpomněla na sen, který se jí zdál o Anne-Marii. Její sestra se k ní hnala a vztahovala po ní ruce, chtěla, aby se k ní připojila.
Mechanicky změnila polohu ve vodě, a beze spěchu plavala k rákosí. Přebrodila na břeh, oblékla si plášť a vydala se na zpáteční cestu strání. Cestou, si osušovala vlasy.
Craig klidně seděl na balkónovém zábradlí s nezbytnou cigaretou v ústech. Všimla si ho, až když byla v polovině trávníku.
"Ráda plavete?"
"Vy jste mne sledoval?"
"Ano, viděl jsem vás vyběhnout z domu."
"Jako dobrý důstojník zpravodajské služby. Co jste si myslel, že udělám? Měla jsem se utopit? To by vám zkřížilo plány, že?"
"To tedy ano."

Když otevřela dveře své ložnice, našla tam Julii, jak jí prostírá snídani na stole u okna. Měla na sobě sametové domácí šaty a vypadala velmi pěkně.
"Nevypadáš vesele, drahá. Co tě trápí?"
"Ten zatracený chlap," řekla Genevieve.
"Craig?"
"Ano. Šla jsem si do jezírka zaplavat. Sledoval mne."
Odpověděla konejšivým tónem: "Vypij kávu a sněz míchaná vejce. Je to moje specialita."
Genevieve udělala, co jí Julie řekla. "Znervózňujeme jeden druhého. A to není dobré," řekla, než se pustila do jídla.
Julie si sedla naproti ní a usrkávala kávu. "Opravdu? Nezdá se mi to tak hrozné."
Dveře se otevřely a do ložnice bez zaklepání nahlédl Craig. "Tady jste!"
"Můj Bože. Je to pořád horší. Člověk nemá žádné soukromí."
Nevšímal si její poznámky. "Munro by s vámi velmi rád mluvil, pokud možno co nejdříve. Grant odlétá dnes ráno a vezme ho s sebou do Londýna. Budu v knihovně."
Vyšel ven a zavřel za sebou dveře. "Ráda bych věděla, co Munro chce," poznamenala Julie.
"Popřát štěstí, proč ne? Ať počká. Nalij mi ještě kávy."
Neměla zdání, co se stalo s muži, kteří ji v noci vyslýchali.
Dům byl tichý, bez známek vzrušení. Craig stál u krbu a četl noviny.
Pozorně vzhlédl přes okraj novin a řekl: "Měla byste jít přímo. Poslední dveře."
Přešla na protější stranu knihovny a zastavila se u dveří potažených kůží. Zaklepala. Neozvala se žádná odpověď. Zaváhala a vešla. Pokoj neměl okna a byl zařízen jako malá kancelář, s dalšími dveřmi ve vzdálenějším rohu. Munroův kabát byl přehozený přes židli. Na stole byla aktovka, ze které vyčnívala mapa. Okamžitě poznala, že to je část francouzského pobřeží. V záhlaví byl nápis "Předběžné cíle. Den D". Dívala se právě na mapu, když se otevřely dveře a vešel Munro.

"Tak už jste tady." Pak se zamračil, přešel rychle místností a sroloval mapu. Měla dojem, že chce něco říct, ale rozmyslel si to. Místo toho strčil mapu do tašky a zavřel ji. "Udivuje mne, jak jste se změnila."
"Myslíte?"
"Dali vám tvrdou lekci?" zasmál se. "Ne, nemusíte odpovídat. Vím, jak Craig pracuje." Stál za stolem s rukama založenýma za zády a zvážněl. "Vím, že to pro vás nebylo snadné, ať to bylo cokoliv. Ale nedovedu ani dost zdůraznit, jaký to bude mít význam. Když nadejde ten velký den, kdy pronikneme do Evropy, bitva musí být vybojována na pláži. Jakmile se tam zachytíme, to ostatní bude jen otázkou času. Víme to a vědí to i Němci."
Znělo to, jako by hovořil ke skupině mladých důstojníků.
"To je hlavní důvod, proč pověřili Rommela koordinováním obrany Atlantického valu. Teď už víte, že každá informace, kterou nám přinesete z konference, která se koná tento víkend, by mohla mít osudovou důležitost, jestliže ji přinesete včas."
"Zajisté," řekla, "mohu vám vyhrát válku obratem ruky."
Trochu nuceně se zasmál. "To je to, co se mi na vás líbí nejvíc, Genevieve, váš smysl pro humor." Sáhl po svém plášti a řekl: "Už musím jít."
"Ještě jsme neskončili," řekla. "Řekněte mi, brigadýre, máte svou práci rád? Přináší vám uspokojení?"
Sebral svou aktovku, a když se na ni podíval, jeho pohled byl ponurý. "Sbohem, slečno Trevaunce," řekl formálně, "těším se, že o vás brzy uslyším." Pak odešel.

Když se Craig vrátil, stála u krbu. "Už je pryč?"
"Ano. Nebyl zrovna v dobré náladě. Co jste mu provedla?"
"Zeptala jsem se ho na něco velmi osobního."
Stál s rukama v kapsách a vážně na ni hleděl. "Z toho měl asi těžko radost." Přikročil ke stolu. "Něco pro vás mám."
Podal jí cigaretové pouzdro vyrobené ze stříbra a z onyxu. Bylo skutečně krásné. Otevřela je a viděla, že je plné pečlivě urovnaných gitanek.
"Dárek na rozloučenou?" zeptala se.
"Docela zvláštní," vzal pouzdro zpět. "Všimla jste si vzadu té rytiny?" Vložil do ní nehet a odklopil víčko podobné pečeti. Pod ním se objevil miniaturní objektiv fotoaparátu. "Génius, který to pro nás dal dohromady, tvrdí, že s tím můžeme dělat dobré obrázky, i když osvětlení bude slabé. Takže, když uvidíte nějaké dokumenty nebo mapy, víte, co máte udělat. Stačí zaměřit a tady zmáčknout. Je to na dvacet snímků."
"A stále myslet na to, abych stála dost blízko."
Poznala, že se ho to dotklo, a zamrzelo ji to. Chtěla držet jazyk za zuby, ale už bylo pozdě.
Vrátil jí pouzdro a pokračoval. "Navrhuji vám, abyste si znovu prošla všechny své poznámky, fotografie a všechno kolem toho, dokud to nebudete znát zpaměti."
"A co zítra?"
"Všechno s vámi projdu znovu, až to budete znát i pozpátku. Zítra v noci, po jedenácté, vyrazíme."
"My?"
"Ano, poletím s vámi až na místo výsadku."
"Chápu."
"Jestliže půjde všechno podle plánu, pro vás a Reného si přijdou lidé z místního hnutí odporu, kteří vás po silnici dopraví do St. Maurice. Budete zde čekat u přednosty stanice tak dlouho, dokud stanicí neprojede vlak z Paříže. Pak si René půjde pro váš vůz a vezme vás, jako byste právě vystoupila z vlaku, a odveze vás domů, do zámku."
"Kde se už budu muset starat sama?"
"Máte Reného," řekl. "Získáte-li jakékoliv informace, směrujte je na něho. Má vysílačku. Může se s námi spojit."
"Spojit se sem?" zeptala se. "Ale nikoho jiného než vás a několik vašich přátel jsem tu v noci neviděla."
"Zrovna tu nejsou, to je vše. Máme velmi výkonnou vysílací stanici, věřte mi. Kromě toho tu je oddělení, o které se stará Julie. Může dodat uniformy, šaty nebo doklady."
Stáli proti sobě a mlčeli. Nakonec Craig řekl: "Mohu pro vás ještě něco udělat?"
"Anne-Marie. Mám o ni starost. Kdyby se něco stalo se mnou..."
"Postarám se o to. Máte mé slovo." Zvedl jí prstem bradu. "A vám se nic nestane, to vám povídám. Jste dítě štěstěny."
Měla na krajíčku, cítila se bezbranná. "K čertu, co vy o tom můžete vědět?"
"Mám tu správnou univerzitu, Yale," řekl prostě.

Pracovala na papírech celé ráno. Julie jí řekla, ať jde dolů, do restaurace na oběd. A tak právě v poledne skončila práci, vypůjčila si bundu, která visela v šatně, a šla do vsi.
Zastavila se v přístavišti a zadívala se na Lili Marlene, kde pár členů posádky mylo palubu. Hare vyhlédl z kabiny.
"Zastavte se u nás, co vám v tom brání?"
"Díky, už jdu."
Sestoupila dolů a přešla přes úzký můstek. Jeden člen posádky jí podal ruku.
"Jsem zde, nahoře," zavolal Hare.
Vyšla nahoru po ocelovém žebříku a následovala ho do kabiny. "Je tu pěkně," řekla.
"Máte ráda lodě?"
"Ano, velice."
"Němci mu říkají rychlý člun - Schnellboot, protože je vážně dobrý. Není pohodlný, ale je to vůbec nejvýkonnější věc tohoto druhu na vodě."

"Jak je rychlý?"
"Má tři dieselové motory, plus několik zdokonalení, která provedli Britové. Udělá asi čtyřicet pět uzlů."
Přejela prstem po měřicích přístrojích. "Ráda bych se podívala dovnitř."
"Jen pojďte. Provedu vás."
Vzal ji dolů, do strojovny, lodní kuchyně, společenské místnosti a do své kabiny. Prohlédla si dvě torpédové komory, posadila se za kanón na přední palubě i za dělo Bofors na zadní palubě. Když skončili prohlídku, řekla: "Je to vážně zajímavé. Tolik věcí na jednom malém místě."
"Dobře Němce znám, jsou schopní. Moje matka byla také Němka."
"Stydíte se za to?" zeptala se.
"Za Hitlera, Goebbelse a Himmlera? Ano. Ale díky bohu za Goetha, Schillera, Beethovena a několik dalších, o kterých bych mohl mluvit."
Nadzvedla se a políbila ho na tvář. "Líbíte se mi, Martine Hare."
Upřímně se zasmál. "Dejte si pozor, prosím. Jsem skoro o čtvrt století starší. Mohlo by to být vážné."
"Samé sliby," řekla. "To je vše, co dostávám."
"Ne, tak to není. Pojďte na oběd," vzal ji za ruku a vedl ji přes můstek.

Zdálo se, že "U oběšence" jsou všichni. Byla tam celá posádka Lili Marlene, také Craig, na konci baru hýřil srdečností Joe Edge. Julie podávala cornwallskou specialitu - maso v těstíčku, které Schmidt roznášel ostatním se sobě vlastním humorem.
Tři porce přinesl ke stolu u okna pro Genevieve, Hareho a Craiga. "Není to zrovna košer, ale voní proklatě dobře," řekl.
Craig se zdál být v dobré náladě. Vtipkovali s Harem a vesele zapíjeli cornwallské speciality pivem. Genevieve zkoušela další cigaretu a musela si přiznat, že jí začínají chutnat.
Craig se omlouval: "Promiňte mi, ale musím za Julií."
Šel zadem do kuchyně. Hare si pochutnával na cornwalských plackách. Genevieve si dávala pozor na Edge, který ji sledoval s lesklýma očima. Začalo jí být nevolno.
"Ta placka byla vynikající," řekl Hare, "myslím, že bych si ještě dal."
Vstal a Genevieve řekla: "Půjdu na vzduch. Chci se projít."
Vyšla ven a byla si vědoma, že ji Edge pozoruje. Byla rozzuřená, připadalo jí, že ji úplné vyvedl z míry. Zrychlila krok a se skloněnou hlavou šla po pěšině mezi stromy k moři. Za chvíli se Edge objevil před hospodou a spěchal za ní, sledoval její stopy a dal se do běhu.
Martin Hare seděl u okna, dával si další placku, a když se otočil, viděl Genevieve, jak mizí mezi stromy a za ní Edge. Položil placku na stůl a postavil se.
"Myslím, že si ji dám později."
"Myslím, že to není nejhorší nápad, pane" řekl Schmidt.
Hare vyšel ven a rozběhl se po pěšině.
Craig se opřel o umývadlo, kouřil a sledoval Julii, jak připravuje další placky.
"Chtěl byste něco zvláštního, je to lak?" zeptala se.
"Večeři," řekl, "pro vás, Martina, Reného a Genevieve. Myslím si, že je to její večer a měl by stát zato."
"Proč ne?" řekla. "Jen pro vás. Dostala jsem nějaké jehněčí, jen k zakousnutí, ale bude to stačit. Ve sklepě jsou tři láhve šampaňského. Myslím, že je to Moct."
"Co lepšího bychom si mohli přát?"
"A buďte na ni hodný, Craigu," položila mu ruku na paži, "ona vás má ráda."
Dveře se otevřely a dovnitř vešel Schmidt. "Promiňte, šéfe."
"Co se děje?" chtěl vědět Craig.
"Malé drama v lese. Slečna Trevaunce si vyšla na procházku po pěšině do lesa. Pak jsme viděli poručíka Edge běžet za ní. Velitel běžel za nimi."
"Cože?" zvolal Craig.
"Prokristapána, on má nemocné plíce, myslím, že to fyzicky nevydrží." Než to dořekl, byl Craig už venku a rychle běžel za nimi.

Když Genevieve proběhla mezi stromy, začínalo pršet. Dostala se na mýtinu, kde našla napolo zbořenou budovu, památku na těžbu cínu v minulém století. Zaváhala u vchodu, a pak vešla dovnitř. Bylo tam šero a vypadalo to strašidelně. Nad hlavou nebyla žádná střecha, pouze zdi ve tvaru úlu.
Edge řekl: "Copak jsi tak bledá a jako bez ducha?"
Otočila se a viděla ho, jak se opírá o rám dveří. Vykročila, aby prošla kolem něho. Natáhl paži a bránil jí v pohybu. "Co mám udělat, abych získal tvé sympatie?"
"Nemáš nic, oč bych stála."
Popadl ji za vlasy, přitáhl ji k sobě a volnou rukou jí sahal mezi stehna. Vykřikla a udeřila ho pěstí do tváře. Praštil ji hřbetem ruky, až ztratila rovnováhu, zavrávorala a upadla. V mžiku k ní přiklekl a snažil se jí roztáhnout nohy od sebe.
"A teď ti ukážu, jak se to dělá."
Martin Hare dobíhal posledních sto yardů, bylo to přesně to, co měl od lékaře přísně zakázáno. Srdce mu bušilo a lapal po dechu, když proběhl dveřmi. Jeho síla stačila na to, aby chytil Edge za vlasy a strhl zpět.
Edge, už opět na nohách, se otočil, vztekle zařval a dal mu facku. Hare chtěl zvednout ruce, aby se bránil, ale náhle začal lapat po dechu. Přepadl dopředu a Edge ho nabral kolenem do obličeje. Genevieve ho chytila zezadu za kabát,

Edge klel a ohnal se po ní. Hare klesl na kolena.
Edge se otočil a chytil Genevieve za hrdlo. Vtom se přihnal Craig. Uštědřil mu pořádnou ránu do ledvin, až zasténal bolestí. Svůj úder na stejné místo Craig zopakoval, pak ho uchopil za krk a vyhodil ven.
Mezitím pomáhala Genevieve Haremu na nohy. Velitel se lítostivě usmíval. "Tentokrát jsem to nezvládl."
"Pro mne budete vždy hrdinou," řekla mu Genevieve.
"Věř, že ti to nikdy nezapomeneme, pojď, koupím ti panáka." Craig se obrátil k Edgovi: "Zkus to ještě jednou a osobně tě nechám postavit před vojenský soud."
Nechali Edge klečícího na všech čtyřech, popadajícího dech, a šli zpět do Cold Harbouru.
Nebylo snadné ustrojit se jako Anne-Marie, ba dokonce to v této době bylo nemožné. Její kufry byly uloženy v rollsu, který René ukryl v St. Maurice. Naštěstí Julie našla své předválečné hedvábné šaty, a když Genevieve sestupovala ze schodů a zastavila se před zrcadlem na odpočívadle, vypadala neodolatelně.
Julie prostřela stůl v knihovně a použila vše nejlepší, co se dalo v domě sehnat. Stříbro, prostírání, porcelán. Atmosféra byla báječná, intimní osvětlení vycházelo jen ze svícnů a z plamenů hořících polen v krbu.
Svůj elegantní vkus zdůraznila Julie typickými francouzskými šaty černé barvy, sametovou mašlí ve vlasech, bílou zástěrou. Trvala na tom, že v kuchyni bude všechno řídit sama a pomáhat jí bude jen René, který na sebe vzal úlohu číšníka.
"Je to francouzský večer," řekla. "Nikdo jiný nesmí nic dělat. A kuchyně bude výhradně francouzská, protože brigadýr je už, zaplať pánbůh, pryč."
Bylo to znamenité. Restované ledvinky s topinkami, jehněčí kýta se zeleninou, rané brambory z Cornwallu, zelený salát a jako další chod byl podáván koktail z ovoce a šlehané smetany, který se v ústech jen rozplýval.
"Jako by ani nebyla válka," poznamenal Craig, když obcházel stůl, aby si dolil sklenici. Uniforma mu perfektně padla. Martin Hare seděl naproti Genevieve v roli německého důstojníka Kriegsmarine se stojatým límečkem, vázankou a medailí.
Genevieve se nahnula, aby si na ni sáhla. "Jakou parádu to tu máte?" zeptala se.
"Rytířský kříž."
"Za co?"
"Je to podobné našemu Čestnému vyznamenání udělovanému kongresem, nebo vašemu Vyznamenání za statečnost v boji. Zpravidla to znamená, že jeho nositel by měl být po smrti."
Genevieve se otočila ke Craigovi: "Neříkal jste, že Max Priem je držitelem něčeho podobného?"
"S dubovými listy a meči," odpověděl Craig. "To znamená tři vyznamenání. Ten hoch žije už na dluh."
"Myslím, že je to statečný chlapík."
"To vám garantuji," řekl Craig a pozvedl svou skleničku. "Připijme tímto výborným šampaňským na zdraví všech statečných."
Julie pobíhala s kávovým podnosem. "Počkejte na mne," zavolala, odložila podnos na stůl a vzala si svou skleničku.
Oheň vzplál pod závanem průvanu, Genevieve se zachvěla, když polkla šampaňské s ledem, a po těle jí přeběhl mráz. V zrcadle nad krbem viděla, jak se závěsy před francouzskými okny rozhrnuly a přímo do místnosti vpadli tři muži, jeden za druhým.
Měli na sobě přesně takové německé uniformy, jak je mohla vidět na obrazech od Craiga. Byli to výsadkáři v ocelových přilbách bez obruby a na sobě měli volné maskáče. Dva z nich vypadali zvlášť výhružně, pistolemi drželi přítomné v šachu. Prostřední měl podobnou zbraň zavěšenou kolem krku a v ruce držel waltera s tlumičem. Byla to stejná pistole, jakou jí Craig ukazoval ve střelnici. Muž je oslovil:
"Dámy a pánové, neprodleně dopijte." Přešel ke stolu, vzal láhev šampaňského z kbelíku a prohlížel si nálepku. "Ročník 1931. To není špatné." Nalil si skleničku. "Na zdraví. Jmenuji se Sturm, velitel roty, eskadra pro zvláštní úkoly, 96. paradesantní pluk." Jeho angličtina byla docela slušná.
"Co pro vás můžeme udělat?" zeptal se Craig Osbourne.
"Přesně to, co jsem řekl, majore. Naším zvláštním úkolem dnes večer je dopravit vás a tuto mladou dámu s fregatním kapitánem na území okupované armádou Říše, a to co nejrychleji."
"Vážně? Nemyslím, že to půjde tak snadno."
"Nevidím důvod, proč by to nemělo jít." Sturm ochutnal šampaňské. "Parašutistický výsadek při přílivu je obtížný. Proklouznout v E-člunu za pomoci našich přátel ve vaší Kriegsmarine bude mnohem jednodušší."
Genevieve to všechno viděla a sotva se mohla udržet, aby se nezačala nahlas smát. Přinutila se však, aby reagovala stejným způsobem jako Anne-Marie. Otočila se ke Craigovi s cynickým úsměvem.
Jediný Craig se nesmál. René, zarudlý hněvem, sáhl pod kabát pro pistoli. "Špinaví bošáci!" zakřičel.
Sturmova paže se vymrštila, walter jednou vyštěkl, René se zhroutil na židli, chytil se za prsa, pistole mu vypadla z ruky. Podíval se s údivem na krev, která na ruce ulpěla. Otočil se k Genevieve s němým varováním a složil se na podlahu.
Julie vykřikla hrůzou, rukama se chytila za hlavu, otočila se a v panice běžela přes celou knihovnu ke dveřím. Sturmova paže se zvedla.
"Ne!" křičela Genevieve.
Jeho walter štěkl podruhé, Julie se zapotácela, tělo kleslo na stranu a padlo tváří k zemi. Genevieve se k ní rozběhla, ale Sturm ji chytil za ruku.
"Slečno, zůstanete tam, kde jste."
Další dva muži kryli Sturma svými revolvery. Šel přes celou místnost k Julii a poklekl u ní na jedno koleno. Vstal a šel zpět.

"Je mrtvá, bohužel. Jaká škoda."
"Řezníku," křičela Genevieve.
"Předpokládám, že záleží, na čí straně jste." Sturm se otočil k Haremu: "Je posádka vašeho E-člunu v této chvíli na palubě?" Hare neodpověděl a Sturm řekl: "Pojďte, veliteli. Brzy se dozvíme, jak se tam dostat. To byste mi mohl říct vy."
"Proč ne," odpověděl Hare, "doufám, že strojník vykonává svou práci tam, kde má, a kormidelník Langsdorff je v pohotovosti."
"A zbytek mužstva je ve zdejší hospodě, kterou užívají důstojníci? Je možné, že tam jsou. Jsem si jist, že můžete vyrazit na moře bez problémů jen za pomoci strojníka a hlavního kormidelníka Langsdorffa." Otočil se ke Craigovi. "Doufám, že vám záleží na tom, aby tato akce nepoškodila vaši pověst, majore Osbourne. To bych vám při této příležitosti nedoporučoval. A myslím to úplně vážně." Chytil Genevieve za ruku a přiložil jí tlumič na tvář. "V případě přestřelky budou následky pro slečnu Trevaunce hrozné. Řekl jsem to jasně?"
"Dokonale," odpověděl Craig.
"Dobrá, tak půjdeme. Váš džíp necháme na dvoře, pánové, a budeme pokračovat pěšky přes zahradu. Nemusíte naši přítomnost signalizovat."
Vzal Genevieve pod paži jako milenec a vyšel s ní ven francouzským oknem. Waltera stále držel u druhého boku. Craig a Hare je následovali pod pistolemi jeho druhů. Byla zima a Genevieve se chvěla, když procházeli zahradou do lesa a přiblížili se k prvním chalupám na konci vesnice.
"Jste v pořádku, slečno?" zeptal se Sturm. "Celá se třesete."
"Nevím, jak by bylo vám, kdybyste měl na sobě jen tenké hedvábné šaty. Je ukrutná zima."
"To nevadí. Brzy budete na palubě."
A co potom? uvažovala. Proč čekali na druhé straně? A co by mělo být tak nebezpečně obtížné? Šli kolem hospody U oběšence. Záclonky byly zatažené, světlo prosvítalo jen skulinami. Smích a zpěv byly vzdálené.
V kabině bylo mdlé světlo a paluba Lili Marlene byla zahalena do tmy. Jeden za druhým přešli po můstku.
Sturm řekl: "Veliteli, nyní jdeme jednat s hlavním kormidelníkem, zatímco můj člověk sejde dolů, aby si promluvil se strojníkem."
Dveře do společné kabiny byly otevřené, světlo je oslnilo a ve dveřích se objevil Schmidt. Smál se, jako by se s někým bavil, ale smích ho okamžitě přešel.
"Co se to tu, k čertu, děje?" zeptal se anglicky.
Sturmova pistole se opět zvedla, a výstřel srazil Schmidta do kabiny.
Sturm pokynul jednomu ze svých mužů. "Běžte dolů a hlídejte strojníka. Ostatní na můstek."
Šplhal po žebříku jako první, následován Genevieve, Harem a Craigem. Dole ho kryl třetí výsadkář. Langsdorff seděl za stolem s mapami. Když se podíval vzhůru, překvapením strnul. "Nastartujte to," nařídil Sturm.
Langsdorff mrknul na Hareho a ten řekl: "Proveďte vše, jak si přeje."
Nastala krátká pauza. Langsdorff volal do strojovny. Za chvíli naskočily motory.
"Musíme uvolnit lano a vyplout," řekl Hare.
Sturm se obrátil na Craiga. "Pospěšte si s tím a vraťte se."
Craig vykonal, co mu bylo řečeno. Lana měkce žbluňkla do vody. O minutu později Lili Marlene odrazila od kotviště a opouštěla přístav.
"Vidíte, jak může být život jednoduchý?" poznamenal Sturm. "Jedna věc se mi však hnusí. Pro toto vyznamenání muselo zemřít několik statečných mužů, veliteli. Nepřeji si, abyste je nosil. Není na hraní."
Strhl Rytířský kříž Haremu z krku, ale Hare ho ve stejném okamžiku popadl za zápěstí a nechal waltera vystřelit do strany. Genevieve kopla Sturma do holeně a zaťala mu nehty do obličeje.
"Craigu, hned odveďte Genevieve," křičel Hare, a dál se potýkal se Sturmem. Craig skočil ke dveřím, otevřel kabinu, chytil Genevieve za ruku, odtrhl ji od zápolící dvojice a stáhl k sobě. Ztratila jednu botu a klopýtala. Ze spodní paluby začal střílet ze samopalu výsadkář, schovaný za dvěma záchrannými čluny, které zde byly uloženy. Craig ji strčil k zábradlí jednoho žebříku u boku lodi.
"Skočte, proboha! Ihned!"
Chytila se druhého zábradlí. Vysadil ji nahoru, položil jí ruku na záda a pak cítila, že padá. Dopadla na hladinu a ponořila se. Craig se přehoupl, a když se vynořila, skočil vedle ní. E-člun se pomalu ztrácel ve tmě. Náhle tam zablesklo několik výstřelů ze samopalu a byl klid. Plavali spolu úplně sami.
"Jste v pořádku?" zeptal se a kašlal.
"Ano, myslím, že jsem. Ale co Martin, Craigu?"
"Teď na to nemyslete. Plávejte za mnou."
Začali plavat. Byla nesnesitelná zima a za chvíli opět slyšela dunění motorů E-člunu.
"Vrací se zpátky," řekla vyděšeně.
"Nevadí. Plávejte."
Motory hučely docela blízko. Pokračovala vpřed. Náhle je objevilo pátrací světlo a jiné světlo člun vrhal na přístaviště. Tam propukl zuřivý jásot. Šlapala vodu, aby zjistila, co se děje. Byla tam seřazena posádka Lili Marlene a Dougal Munro tam stál s rukama v kapsách svého těžkého pláště.
"Dobrá práce, Genevieve," volal.
Lili Marlene dorazila za nimi. Lana byla vržena ke kotvišti. Ve světle mohla vidět Martina Hareho stojícího vedle Sturma a Schmidta u zábradlí.
Obrátila se ke Craigovi a proti své vůli se rozesmála. "Och, vy jste ale parchant."

Ochotné ruce jim pomáhaly na plošinu. Někdo jí podal přikrývku, přišel Munro, za ním Sturm s Harem.
"Výborně, Genevieve. Jako ve filmu. Dovolte mi, abych vám představil kapitána Roberta Shaneho ze Zvláštní letecké služby."
Shane se šklebil a řekl: "Bylo to příjemné s vámi pracovat." Položil si dlaň na poškrábanou tvář a dodal, "do jisté míry."
Julie prošla zástupem, doprovázena Reném. "Myslím, že jsme byli všichni perfektní. Teď pojďte dovnitř, než dostanete zápal plic. Jedna skotská neuškodí."
Obrátili se a vykročili směrem k hostinci U oběšence. Craig jí položil paže kolem ramen. "Byla to jen zkouška," řekl jí, "abyste poznala, jak svízelné situace mohou nastat. Vedla jste si velmi dobře."
"Neříkejte mi, že jste na mne hrdý," řekla a zuby jí jektaly zimou.
"Docela jsem," otevřel dveře hospody a strčil ji dovnitř.

devět
Bylo právě po sedmé hodině ráno, když Heinrich Himmler vystoupil ze .svého auta na Prinz Albrechtstrasse v Berlíně. Měl ve zvyku se nenadále objevit, což znamenalo, že si vybíral dobu, kdy ho nikdo nečekal. Stráže se stavěly do pozoru a úředníci předstírali neobvyklou horlivost nad bezvýznamnými papíry. Jako říšský velitel SS nosil černou uniformu a jeho tvář za stříbrným skřipcem byla jako obvykle bez výrazu.
Vyšel nahoru po mramorových schodech, zabočil do chodby a vešel do své kanceláře. V přijímací kanceláři vstala od psacího stolu žena středního věku v zelené uniformě pomocníků SS. Himmler si zařídil směnový provoz personálu na celých čtyřiadvacet hodin.
"Je hauptsturmführer Rossman v budově?" otázal se.
"Před chvíli jsem ho viděla snídat v kantýně, pane říšský veliteli."
"Okamžitě pro něj pošlete."
Vstoupil do své pracovny, položil aktovku a čepici na psací stůl, šel k oknu, kde zůstal stát s rukama založenýma za zády.
Mladý kapitán, který vstoupil, měl černou uniformu a stříbrné distinkce na manžetách s písmeny RFSS, Reichsführer der SS, označení Himmlerova osobního štábu. Srazil podpatky.
"Na váš rozkaz, říšský veliteli."
"Aha, Rossmane, měl jste noční směnu? Chystáte se jít domů?"
"Ano, říšský veliteli."
"Ocenil bych, kdybyste ještě zůstal."
"To není problém, sloužím rád, říšský veliteli."
"Dobrá," přikývl Himmler. "Minulou noc jsem hovořil s Hitlerem. Mluvil o konferenci, která se má o tomto víkendu konat v zámku Voincourt v Bretani. Máme k tomu materiál?"
"Věřím, že ano, říšský veliteli."
"Přineste mi ho."
Rossman odešel. Himmler otevřel aktovku, vytáhl z ní nějaké papíry a prohlížel je. Za chvíli se vrátil Rossman se spisem. Podal ho Himmlerovi, který četl stránku za stránkou. Konečně se posadil.
"Konference o Atlantickém valu?" chladně se zasmál. "Vůdce se o tuto věc zajímá a dělá dobře, Rossmane. Něco ďábelského visí ve vzduchu." Vzhlédl od spisů a řekl: "Stále spoléhám na vaši loajalitu."
"Až do smrti, říšský veliteli."
"Dobře. Řeknu vám o věcech, které bych si měl nechat pro sebe. Jsou osobní, soukromé. Již několik lidí usilovalo o život Vůdce, víte o tom, že ano."
"Zajisté, říšský veliteli."
"Díky Bohu, nikdy jim to nevyšlo, ale něco za tím vězí." Himmler zavrtěl hlavou. "Jedou v tom naši vlastní generálové, muži, kteří přísahali věrnost Vůdci. Ti by ho chtěli odstranit atentátem."
"Panebože," řekl Rossman.
"Mezi lidmi, které sleduji, jsou i takoví jako Wagner, Stief, von Hase." Z aktovky vytáhl několik archů papíru: "A další na tomto seznamu. Mohou být pro vás překvapením."
Rossman přeběhl seznam očima a s údivem se zeptal. "I Rommel?"
"Slavný polní maršál osobně. Národní hrdina."
"Neuvěřitelné," poznamenal Rossman.
"Přesně tak," odpověděl Himmler. "Jak Vůdce správně řekl, měli bychom si být vědomi toho, že tato konference v zámku de Voincourt je pouze záminkou pro věc většího významu. Konference o Atlantickém valu. To je nesmysl!"
Himmler se rozesmál. "Je to zástěrka, Rossmane. Rommel bude osobně přítomen. Proč by se hnal k vůli takové události až do Bretaně?"
Rossman, který to politicky považoval za vhodné, horlivě přikývnul: "Jsem si jist, že máte pravdu."
"Například generál Ziemke, který má pověření pro toto místo, je nepochybně do toho rovněž zapleten."
Rossman, který přemýšlel o tom, jak dalece se to týká jeho osoby, poznamenal: "Jedna věc v de Voincourt hraje v náš prospěch, říšský veliteli."
"A co to je?"
"Bezpečnost tohoto objektu je v rukách Waffen SS."
"Skutečně?" Himmler vzhlédl, byl okamžitě ve střehu. "Jste si tím jist?"
"Ano, říšský veliteli," pokračoval Rossman, když probíral spis. "Podívejte se, důstojníkem, který je zodpovědný za veškerou bezpečnost a zpravodajství, je sturmbannführer Max Priem. Rytířský kříž s dubovými ratolestmi a meči, říšský

veliteli. Jediným důvodem, proč není na frontě, je jeho zranění, které utrpěl na ruské frontě."
"Souhlasím." Himmler ťukal prsty do stolu, zatímco Rossman netrpělivě čekal. "Ano," pronesl Himmler, "myslím, že major Priem je pro naše účely vhodnou osobou. Spojte mě s ním, Rossmane, chci s ním hovořit osobně."
Přesně v té době běhal Max Priem v lese podél druhého břehu jezera. Byl asi metr osmdesát vysoký, s krátkými černými vlasy, které byly slepené potem. Na sobě měl sportovní kombinézu, kolem krku si uvázal šátek. Jeden vlčák z ochranky běžel podél něho.
"Pamatujte na budoucnost," řekl mu chirurg, který ho propouštěl z nemocnice. "Jako člověk se stříbrnou destičkou v hlavě jste na tom velmi dobře, ale nesmíte běhat, doporučuji vám chůzi, jen chůzi. Tato slova si opakujte jako zaklínadlo!"
"K čertu s tím," říkal si v duchu, když obíhal jezero a spurtoval přes trávník do hlavního vchodu s vlčákem Karlem v patách.
Vyběhl po schodech kolem stráže, která salutovala, a zamířil do prostorné vstupní haly. Prošel chodbou a zahnul doprava, vešel do šatny, kde si ručníkem vysušil vlasy a utřel tvář. V nejbližší kanceláři byl jeho pobočník, hauptsturmführer Reichslinger. Ten právě zvedl telefon.
"Ano, zde je kancelář sturmbannführera Priema. Není u telefonu, ale právě přichází." Na chvíli přerušil, otočil se a s očima rozšířenýma údivem předal telefon Priemovi: "Panebože, chce vás říšský velitel osobně."
Priem si přepojil telefon do jiné kanceláře. Jeho tvář zůstala beze změny. Reichslinger odešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře. Doběhl ke svému stolu a opatrně zvedl sluchátko.
Uslyšel Himmlerův hlas, "Priem?"
"U telefonu, říšský veliteli."
"Jste loajálním členem SS? Mohu se spolehnout na vaši pomoc a diskrétnost?"
"Zajisté, říšský veliteli."
"Máte pozoruhodný posudek.Jsme na vás velmi hrdí."
"Co máte proboha za lubem?" překvapeně se zeptal Priem.
"Dávejte pozor, co říkám. Možná, že život vašeho Vůdce budete mít ve svých rukou."
Priem podrbal pod obojkem vlčáka, který si sedl vedle něho. "Co pro vás mohu udělat, říšský veliteli?" zeptal se, když Himmler skončil.
"Budete dohlížet na konferenci, která se má u vás o tomto víkendu konat. Jsem přesvědčen, že je to pouze záminka. Generál Ziemke se mi zdá být podezřelý a co se týká polního maršála Rommela, u toho nemám pochyb. Je to hanba pro důstojnický sbor."
Přestože šlo o obvinění německého válečného hrdiny, zůstal Priem klidný. "Beru to, říšský veliteli, ale nejedná se o zatýkání?"
"Samozřejmě, že ne. Jde o dokonalý dohled, vše zaprotokolovat a pochopitelně sledovat veškeré telefonní hovory polního maršála a ostatních generálů. To je osobní rozkaz, Prieme."
"Rozkaz, říšský veliteli!" automaticky opakoval Priem.
"Dobrá. Těším se na vaši zprávu."
Telefon zmlkl, ale Priem ještě držel sluchátko u ucha. Bylo v něm slyšet sotva postřehnutelný zvuk. Podíval se na dveře přilehlé kanceláře, pousmál se, tiše odložil telefon a následován vlčákem přešel místnost. Když otevřel dveře, Reichslinger právě pokládal sluchátko. Otočil se a zčervenal.
Priem řekl: "Vy mizerná malá štěnice, jestliže vás ještě jednou nachytám, tak vám Karel sežere koule. To vám slibuji."
Vlčák hleděl na Reichslingera s vyplazeným jazykem. Reichslinger s popelavou tváří odpověděl: "Nic špatného jsem neměl v úmyslu."
"Od této chvíle jste informován o státním tajemství nejvyššího stupně," vyštěkl náhle Priem. "Postavte se do pozoru, Reichslingere!"
"Rozkaz, pane sturmbannführere!"
"Přísahejte, že budete chránit svého Vůdce, opakujte to."
Reichslinger mumlal: "Slibuji bezpodmínečnou poslušnost Vůdci německé říše a jejího lidu, Adolfu Hitlerovi, vrchnímu veliteli ozbrojených sil, a jako statečný voják jsem připraven kdykoliv nasadit svůj život, abych své přísaze zůstal věrný."
"Výborně, nyní držte jazyk za zuby, nebo vás odprásknu, a zapamatujte si, nejsem bačkora, klidně to udělám."
Když otvíral dveře do své kanceláře, Reichslinger zavolal. "Pane majore, připomenu vám ještě jednu věc."
"A co by to mělo být?"
"Vy jste také přísahal."

Max Priem se narodil v Hamburku roku 1910. Byl synem učitele, který byl zabit na západní frontě jako desátník v roce 1917. Jeho matka zemřela roku 1924 a zanechala mu skromné dědictví. Stačilo na to, aby mohl studovat práva na univerzitě v Heidelberku.
Roku 1933 byl promován, ale neměl práci. Oddíly SS spolu s nacistickou stranou hledaly mladé bystré muže. Priem se k nim, jako velmi mnoho ostatních, přidal, protože byl nezaměstnaný. Zásluhou své jazykové kvalifikace byl naverbován Sicherheitsdienstem (SD), ale na sklonku války přijal zařazení do aktivní služby u zbraní SS. Když se utvořil 21. výsadkářský pluk, patřil mezi první, kteří sloužili na Krétě, v severní Africe a v Rusku. Zastavila ho až kulka odstřelovačů v bitvě u Stalingradu. Takže nyní seděl zde, na míle daleko od fronty, žil si v pohádkovém zámku uprostřed krásného bretaňského venkova.
Šel nahoru do svého pokoje, osprchoval se, převlékl, a když skončil, prohlédl se v zrcadle. Vyjma stříbrné umrlčí hlavy

na čepici a označení jeho hodnosti SS byla jeho uniforma výsadkářská. Neměla šedomodrou barvu letectva, ale zelenou barvu armády. Nosil leteckou blůzu, kalhoty s volnými nohavicemi, zastrčenými do bot. Na levé straně hrudi měl Železný kříž prvého stupně, zlatý a stříbrný odznak výsadkářské kvalifikace, zatímco Rytířský kříž a dubové ratolesti s meči mu visely na krku. "Pozoruhodné," pronesl tiše, "žádná paráda."
Vyšel, když Maresa, služebná Anne-Marie, šla kolem něho se stohem ručníků. "Nevíte, zda generál Ziemke není s paní hraběnkou?" zeptal se jí perfektní francouzštinou.
Uklonila se před ním a odpověděla: "Viděla jsem ho, jak před pěti minutami vešel do jejího apartmá. Poručili si kávu."
"Dobře. A vaše paní se vrátí zítra?"
"Ano, pane majore."
Pokynul hlavou. "Pokračujte v práci."
Odešla a Priem se zhluboka nadechl. Pak si to namířil přes chodbu do velké haly a vyšlapal schody vedoucí do ložnice hraběnky de Voincourt.

V Cold Harbouru hustě pršelo, mlha prolínala mezi stromy a obepínala opatství závojem tajemství, když Genevieve a Julie, oblečené do žlutých pelerín, kráčely dolů do vsi.
"Mizerná předpověď počasí," utrousila Julie. "Nikdy jim to nevyjde."
"A co bude dál?" řekla Genevieve.
"To ví Bůh. Na něco přijdou."
Došly k místu, kde kotvila Lili Marlene.
Hare vyšel z kabiny na můstek.
"Jdete do hospody?"
"Přesně tak," odpověděla Julie. "Musím připravit oběd."
Hare se usmál na Genevieve. "Přežila jste minulou noc?"
"Jen tak tak."
"Když vám to nebude vadit, přidám se k vám. Craig a Munro odešli před malou chvílí s Grantem. Myslím, že mají válečnou poradu."
V hospodě U oběšence našli za stolem u okna tři muže. Munro vzhlédl. "Á, tady jste. Právě o vás mluvíme. Posaďte se k nám." Craig řekl: "Jak jste se mohli přesvědčit, počasí nám nepřeje. Co vy na to, Grante?"
Mladý pilot odpověděl: "Dnes večer jsme počítali s jasnou a suchou nocí a s ideálními podmínkami. To však nesedí. Nejde jen p viditelnost. Přistávám na běžných letištích. Ale když plocha bude zaplavena vodou, neodstartujeme zpět."
"Co tedy budete dělat?" otázala se Genevieve.
Craig odpověděl: "Podle meteorologů je zde jistá naděje. Snad se vyjasní mezi sedmou a osmou hodinou večer."
"A co když ne?"
"Má milá, musíte vyrazit. Nesmíme se zdržovat," řekl jí Munro. "Když to nepůjde vzduchem, vezmeme to přes vodu v rychlém člunu s dovolením Kriegsmarine."
"S radostí," odpověděl Hare.
"Dobrá, počkáme do sedmi večer, potom se rozhodneme."
Julie se zvedla: "Kdo chce kávu?"
Munro si povzdechl: "Julie, kolikrát jsem se snažil vás přesvědčit, že mám raději čaj než kávu."
"Ale brigadýre," řekla mu sladce, "když vás vidím, vždy si znovu ověřuji, co máte rád," a odešla do kuchyně.

Priem zaklepal na dveře, otevřel je a vešel do předpokoje. Chantal seděla v křesle u dveří a jako obvykle se chovala nevlídně.
"Ano, pane majore."
"Podívejte se, zda mne paní hraběnka přijme." Otevřela dveře, vešla dovnitř a zavřela za sebou. Za chvíli se vrátila.
"Můžete vstoupit."
Hortensie de Voincourt seděla, podepřená polštáři. Na sobě měla hedvábný župan a přes zrzavé vlasy měla nasazen čepec. Před ní byl podnos, ze kterého právě jedla rohlík s máslem.
"Dobré ráno, majore. Už jsem vám někdy řekla, že vypadáte jako sám ďábel, když přicházíte v této nemožné uniformě?"
Priem ji nesmírně miloval. Srazil podpatky a vzdal jí rázný vojenský pozdrav. "Záříte jako každé ráno, hraběnko."
Usrkávala šampaňské a pomerančový džus z dlouhé křišťálové sklenky. "Samé kecy! Carl čte na balkoně noviny, chcete-li s ním mluvit. Nedovolím, aby se v tomto domě četly německé noviny."
Priem se zasmál, znovu zasalutoval a prošel francouzským oknem. Ziemke seděl na balkoně za malým stolkem, před sebou měl sklenku šampaňského. Četl dva dny staré vydání berlínských novin. Vzhlédl od nich a zasmál se. "Co je Maxi?"
"Měl jsem telefon. Mluvil se mnou říšský velitel Himmler."
"Skutečně?"
"Ano." Priem si zapálil cigaretu a opřel se o parapet. "Zdá se, že zámek Voincourt je hnízdem spiklenců. Nejen vy sám, ale většina dalších generálů, kteří zde přebývají, včetně Rommela, jsou podezřelí z tajných úkladů o život Vůdce."
"Můj Bože!" vykřikl a složil noviny. "Díky za informaci, Maxi." Vstal a položil ruku na Priemovo rameno. "Můj ubohý Maxi. Hrdina SS, který se nestal nacistou. Nemáš to lehké."
"Hm, dělám, co se dá," odpověděl Priem.
V předpokoji bylo slyšet směs hlasů a za chvíli se objevila Chantal. "Máte tady poštu, generále."
Ziemke přečetl depeši a rozesmál se. "Lišák všemi mastmi mazaný. Ten parchant si tě chce předem koupit, Maxi.

Poslouchej: "Od říšského velitele SS pro Maxe Priema. Za vaše zásluhy a službu Říši, na přímý rozkaz Vůdce, jste od tohoto dne povýšen do hodnosti standartenführera. Heil Hitler."
Priem od něho převzal jmenování, aniž k tomu něco řekl. Ziemke ho strčil do ložnice. "Miláčku, víš co je nového?" řekl hraběnce. "Tady Max byl povýšen dvakrát za sebou. Nyní je plukovníkem."
"A co pro to musel udělat?" zeptala se se zájmem.
Priem se divoce rozesmál: "Těším se na návrat vaší neteře. To je, myslím, už zítra."
"Ano, budeme ji potřebovat, aby o víkendu dělala společnici Rommelovi," řekl Ziemke. "Tentokrát to víc roztočíme. Uděláme ples."
"Výborná myšlenka," řekl Priem.
"Ano, Anne-Marie bydlí v hotelu Ritz," potvrdila Hortensie de Voincourt Priemovi.
"Vím o tom," odpověděl jí. "Třikrát jsem tam volal, ale je pořád pryč."
"A co jsi čekal? Nakupování v Paříži je nakupování v Paříži. Na tom se ani ve válce nic nezměnilo."
"Souhlasím. Nyní musím ke svým povinnostem." Zasalutoval a odešel.
Hortensie vzhlédla k Ziemkovi: "Nějaké potíže?"
Vzal ji za ruku. "Nic, co bych mohl ovlivnit. Dostal se jim do pazourů."
"Je to hanebné." Zavrtěla hlavou. "Víš co, Carl? Mám toho chlapce opravdu ráda."
"Já rovněž, Liebling," vzal láhev šampaňského a dolil si skleničku.

V Cold Harbouru se již stmívalo a déšť vytrvale bubnoval do oken kuchyně. Julie s Genevieve seděly naproti sobě u kuchyňského stolu, Francouzka míchala taroky. Z gramofonu zpíval mužský hlas, doprovázený swingovou kapelou. Píseň se jmenovala "Mlhavý den v Londýně".
"Velmi výstižné pro dnešní počasí," poznamenala Julie, "Al Bowlly, u mne je jednička. Zpívával v největších londýnských nočních klubech."
"Je to dávno, co jsem ho viděla," odpověděla jí Genevieve, "Měla jsem schůzku s pilotem RAF. Bylo to v roce 1940. Vzal mne do restaurace Monseigneur na Piccadilly. Tam zpíval Bowlly s kapelou Roy Foxe."
"Dala bych za to cokoliv, kdybych ho mohla vidět na vlastní oči," řekla Julie. "Byl zabit při náletu, víš o tom?"
"Ano, vím."
Julie vyložila karty. "Říká se, že mám na to nadání. Zamíchej je a podej zpátky levou rukou."
"Máš v úmyslu předvídat mou budoucnost? Nejsem si jista, že po tom toužím." Ale udělala, oč byla požádána, a podala karty zpět.
Julie na moment zavřela oči, pak položila karty lícem dolů na kuchyňský stůl. Podívala se na ně. "Tři karty pro tebe stačí. Vyber jednu a obrať ji."
Genevieve to udělala. Karty byly hodně staré a ohmatané, obrázky tmavé, s francouzskými nápisy. Byla to tůň hlídaná vlkem a psem. Za ní byly dvě věže a nad nimi na obloze zářil měsíc.
"Je to dobré, má drahá, protože to jde z pravé strany. Znamená to krizi ve tvém životě. Rozum a intelekt tu nehrají žádnou roli - povedou tě jen tvé instinkty. Musíš se stále řídit citem, svým vlastním citem. To tě zachrání."
"Co to blábolíš?" řekla jí Genevieve a nejistě se rozesmála.
"Tak to říkají karty," odpověděla Julie vážně a položila své ruce na její. "Také mi říkají, že se z té akce vrátíš. Vyber si další!"
Tentokrát to byla karta s oběšencem, replikou obrazu visícího zvenku na hospodě u přístavu.
"Neznamená to, co zobrazuje. Bude to zkáza a změna, která však povede k obnově. Hlavní břímě je odstraněno. Poprvé budeš sama sebou a půjdeš vpřed, nikomu nezůstaneš nic dlužná."
Nastala pauza. Genevieve si vzala třetí kartu. Byla obráceně, s rytířem na koni a s velitelskou holí v ruce.
"Ve tvé blízkosti je muž. Dojde ke konfliktu z jeho vlastní vůle."
"Měl by to snad být voják?" otázala se Genevieve.
"Ano," kývla Julie. "Pravděpodobně."
"Krize, přes kterou mne povedou mé vlastní instinkty. Zrněna a nejtěžší břímě odpadne. Muž, asi voják, který vyvolá spor." Genevieve pokrčila rameny: "Přemýšlím, k čemu to asi povede?"
"To ti prozradí čtvrtá karta. Tu, kterou neznáš, si musíš vytáhnout."
Genevieve zaváhala, zadržela prsty, ale pak vytáhla kartu. Julie ji otočila. Zírala na ně smrt. Kostlivec s kosou, kosící lidi místo obilí.
Genevieve se chtěla zasmát, ale hrdlo jí vyschlo. "Nevypadá to dobře, předpokládám."
Než jí Julie stačila odpovědět, dveře se otevřely a vešel Craig. "Munro si přeje, abychom teď přišli do knihovny. Nadešel čas rozhodnutí." S úsměvem přerušil řeč. "Bože, Julie, zas se babráte v těch věcech? Můžete si příští jaro otevřít krám na jarmarku ve Falmouthu."
Julie se rozesmála a shrnula karty. "Zajímavý nápad."
Vstala i s Genevieve, obešla stůl a sevřela jí ruku, pak ho následovaly do knihovny.
Munro a Hare byli v knihovně a skláněli se nad stolem, kde bedlivě zkoumali souřadnice mezi Lizard Point a Finisterre v Bretani podle materiálů admirality Lamanšského kanálu. René seděl u krbu, pokuřoval jeden ze svých krátkých doutníků a čekal na rozkazy.
Munro vzhlédl: "Tak, dobře, že jste přišli. Jak vidíte, počasí se nezlepšilo a naše rosničky nám nemohou zaručit, že se to změní, jestliže se budete řídit původním plánem, podle kterého byste měli vyrazit v jedenáct."
Dveře se otevřely a dovnitř vešel Joe Edge. Munro se otázal:
"Nic nového?"

"Bohužel ne, brigadýre," řekl Edge. "Právě jsem hovořil s kapitánem eskadry Smithem z Londýna, který řídí oddělení meteorologie. Potvrdil to, co již víme. Zlepšení by mohlo nastat, ale pravděpodobnost, že se tak stane, je sotva padesátiprocentní."
Genevieve na něho zvědavě hleděla. Od incidentu v lese ho neviděla ani v hospodě U oběšence. Jeho obličej byl bezvýrazný, ale jeho oči prozrazovaly nenávist.
Munro řekl: "To je rozhodující. Nesmíme déle váhat, protože budete muset vyrazit dříve, jestliže se vydáte po moři."
Obrátil se na Hareho: "Budete řídit plavbu, veliteli."
"Dobrá, pane," souhlasil Hare. "Vyplujeme v osm. Vím, Genevieve, že máte pro sebe velmi málo času, ale vy to zvládnete. Mlha je nad hladinou docela řídká. Po třech nebo čtyřech mílích by měl přijít déšť s poryvy větru. Podmínky pro nepozorovaný průnik na nepřátelské území by měly být perfektní."
"Kam?" zeptala se Genevieve.
Hare se otočil k Osbournovi: "Craigu?"
"Již jsem o tom s Grand Pierrem mluvil," odpověděl Američan. Položil na mapu tužku a pokračoval ve výkladu: "Zde máme Leon a maják Grosnez. Na tomto místě mne Lili Marlene vytáhla. Grand Pierre nám vzkazuje, že tento maják Němci před dvěma dny uzavřeli."
"Proč?" zeptala se Genevieve.
"Na určitou dobu uzavírají všechny majáky. Je to ‚invazní horečka'."
"Háček je v tom," pokračoval Craig, "že přesně pod Grosnez jsou v útesech lomy. Nepracuje se zde již od roku 1920, ale voda je zde hluboká a vybíhající mostní konstrukce používaly lodě za starých časů k přirážení, když zde nakládaly žulu."
"Pro naše potřeby je to perfektní," poznamenal Hare.
Craig ještě neskončil: "Zavolám Grand Pierrovi a řeknu mu o našem novém plánu. Bude čekat s vhodným dopravním prostředkem. Do St. Maurice se dostanete podle plánu."
"Když použijeme v Grosnez těchto mostních konstrukcí, můžeme pokračovat přímo dovnitř nebo zpět. Žádný problém," uvažoval Hare.
"A co když bude někdo poblíž, a uvidí nás. Co se může stát?"
"Uvidí pyšné válečné námořníky, jak plní své úkoly," pronesl Munro.
Genevieve se dívala na mapu a cítila pocit uspokojení. "Tak už je to tady," řekla tiše.

deset
Genevieve, Craig a René zůstali na žádost Hareho v podpalubí, když Lili Marlene opouštěla přístav. Seděli u stolu na pohodlných židlích v kabině pro mladší důstojníky. Genevieve se přistihla, jak sahá po cigaretě. Byl to téměř automatický pohyb. Craig jí připálil cigaretu.
"Zdá se mi, že jste si na to už navykla, nemám pravdu?"
"Je to zlozvyk," přikývla, "mám hrozný pocit, že se ho do konce života nezbavím."
Zaklonila se do opěradla a přemýšlela o loučení v dešti. Munro ve svém starém plášti byl smrtelně vážný, když jí tisknul ruku, Edge je zpovzdálí celou dobu škodolibě sledoval. Nakonec objetí a poslední polibek a šeptání Julie.
"Pamatuj, co jsem ti říkala."
Trhnutí člunu bylo velmi zřetelné, dveře se otevřely a dovnitř vstoupil vrávoravě Schmidt z lodní kuchyně se třemi konvičkami na podnosu. "Prosím, čaj," řekl, "horký a sladký, se spoustou kondenzovaného mléka." Genevieve udělala odmítavý obličej. "Ó, ne. Jen ho, má milá, vypijte. Při cestování tohoto druhu je výborný na žaludek. Utiší vaši nevolnost."
Měla na to svůj názor, ale nakonec se jí podařilo tuto nevábně vypadající tekutinu do sebe nalít. Za chvíli se ozval znovu: "Šéf říká, že byste mohli přijít nahoru, máte-li zájem."
"Fajn," řekla Genevieve a obrátila se na Craiga: "Jde se?"
Vzhlédl od novin. "Později, ale vy jděte."
Zvedla se, zanechala ho s Renémem a vyšla z místnosti. Když otevřela dveře, déšť jí šlehal do tváře. Lili se chvěla a ona byla plná života. Kráčela palubou podél zábradlí, zamířila k žebříku a prodírala se deštěm k můstku. Nastavovala dešti tvář a její veselí se zvyšovalo. Vyšla vzhůru a otevřela dveře velitelské kabiny.
Langsdorff byl u kormidla, Hare se skláněl nad námořní mapou. Napřímil se v otáčecí židli a vstal, aby ji přivítal.
"Sedněte si zde. Budete se cítit pohodlněji."
Přijala jeho nabídku a rozhlížela se po kajutě. "Pěkné. Je to zde vzrušující."
"Má to svoje výhody i nevýhody." Langsdorffovi řekl anglicky: "Na chvíli to za vás vezmu. Dejte si kávu."
"Zu befehl, Herr Kapitän," odpověděl obersteuermann a odešel.
Hare zvýšil rychlost, aby unikl nepříznivému počasí, které se blížilo od východu. Mlha tvořila chuchvalce, takže místy se pohybovali bez jakéhokoliv výhledu, v úplné tmě, jindy se před nimi otevřelo širé moře s měsícem, který jasně svítil, i když se občas přehnaly poryvy deště.
"Počasí se úplně zbláznilo," řekla.
"Tady je to tak vždycky. Proto je to tak vzrušující."
"Na rozdíl od Šalamounových ostrovů." To bylo konstatování, nikoliv otázka.
"To mi povídejte."
Situace se zhoršila. Lili Marlene se kymácela ze strany na stranu, o příď se tříštily vysoké vlny a podlaha v kajutě se nakláněla, takže Genevieve musela napínat nohy ze všech sil, aby nespadla ze židle. Viditelnost byla opět špatná a hřebeny vln světélkovaly.

Dveře se otevřely a vrávoravým krokem vešel dovnitř Schmidt. Přes blůzu měl pelerínu, ze které mu kapala voda. V jedné ruce držel termosku a v druhé plechovku s keksy. "Káva je v termosce, lásko, a sendviče v krabici. Šálky najdete pod stolem. Příjemnou zábavu."
Ustoupil a zabouchl za sebou dveře a Genevieve vytáhla hrníčky. "Tenhle chlapík má charakter a v každé situaci dovede žertovat. Je jako komediant."
"Je to pravda," souhlasil Hare, když mu podávala šálek s kávou, "ale všimla jste si, že se nikdy moc nesměje? Humorem zakrývá svoji bolest. Židé o bolesti vědí víc než ostatní."
"Já vím," řekla.
"Schmidt měl například sestřenici, kterou zbožňoval. Byla to hezká židovka z Hamburku, která žila několik let se svou rodinou v Londýně. Odjela před válkou na návštěvu do Hamburku, protože její ovdovělá matka náhle zemřela. Přemlouvali ji, aby nikam nejezdila, protože byla stále německou občankou, rozumíte? Zdržela se na pohřbu a bylo třeba zařídit nějaké věci. Pak se přihodilo něco, čemu nikdo nemohl uvěřit."
"Co se stalo?"
"Schmidt trval na tom, že pojede s ní. Oba sebralo gestapo. Jeho zachránil britský konzul, protože byl britským občanem. Byl z Německa vypovězen."
"A co jeho sestřenice?"
"Začal po ní pátrat. Byla to krásná blondýnka. Dali ji do bordelu pro německé vojáky, přestože sexuální styky se židy nebyly dovoleny. Poslední zprava, kterou o ní dostal, byla, že ji naložili do transportu, který odjel na východ těsně před napadením Polska."
"To je ale hrozné."
"Snad si budete myslet, že přeháním, ale dovolte mi, abych vám vysvětlil, jak gestapo se židy zachází."
"Znám to," řekla mu, "stačí, když se podívám Craigovi na nehty."
"Víte, jakým způsobem zlomí ženy? Žádné žhavé železo, žádný bič nebo kleště, ale opakované znásilnění. Udělají kruh a střídá se jeden po druhém, pak následuje další kolo. Hrozné, ale velmi účinné."
Genevieve si vzpomněla na Anne-Marii a řekla: "Už dost, dovedu si to představit až moc dobře."
"Ach, promiňte mi to, dal bych si pohlavek." Podíval se na ni s nepředstíraným soucitem.
"Vy o tom také víte?"
"Ano, popsal mi to Munro. Myslel, že bude dobře, když se to dozvím." Vzala si další gitanku. "Předpokládám, ze prostě musím hrát roli pěšáka až do konce."
"Pro leteckého důstojníka se to dost nehodí."
"Pro koho že se to nehodí?" ptala se Genevieve s hořícím zapalovačem v ruce.
"Každá agentka, která jde do pole, je vysílána jako důstojník některé zbraně. Francouzské ženy bývají zařazovány do Pomocného ženského sboru. Spousta Angličanek je úředně odvelena k vojenským sanitkám."
"K FANY?"
"Přesně tak. Munro si však přeje pevnější svazek. Jak jsem pochopil, byla jste včera vyslána jako letecký důstojník Pomocného leteckého ženského sboru, WAAF. Opravdu si myslím, že modrá barva vám bude velmi slušet, jestliže někdy na sebe vezmete uniformu."
"Neřekl mi o tom ani slovo."
"Munro? To je celý on. Ale to šílenství je jeho metoda. Zaprvé, pokud jste oficiálně důstojníkem, mělo by vám to pomoci, když padnete nepříteli do rukou."
"A zadruhé?"
"Dává mu to možnost vás osobně sledovat. Když neuposlechnete rozkaz, můžete být ve válečné době zastřelena."
"Domnívám se, že žádnou jinou dobu tu nemáme," odpověděla.
"Vím, jak se cítíte."
Dveře se otevřely a vešel Craig. "Jak se vede?"
"Fajn," odpověděl Hare. "Jedeme podle plánu." Obrátil se k Genevieve. "Být na vašem místě, šel bych dolů a zdříml si. Použijte moji kabinu."
"To je dobrý nápad. Myslím, že to udělám."
Nechala je o samotě, opatrně přešla palubu a vešla do kabiny. Pryčna byla tak krátká, že se nemohla ani natáhnout. Lehla si se skrčenýma nohama a hleděla do stropu. Tolik se toho přihodilo, že jí všechno vířilo před očima, a než se nadálá, v několika minutách tvrdě usnula.
Na pobřeží Finisterre se převalovaly chuchvalce mlhy. Měsíc vykukoval jen tu a tam z hustých mračen. Lili Marlene dorazila k břehu se ztlumenými motory. Posádka byla v bojové pohotovosti, ozbrojená až po zuby. Hare měl u pasu pistoli.
Langsdorff si nasadil helmu, Hare a Craig s nočními dalekohledy prohlíželi břeh. Genevieve čekala vzadu, po boku Reného. Najednou před nimi začala blikat drobná světla.
"Tak jsou tady," řekl Hare. "Jde to perfektně." Položil Langsdorffovi paži na rameno. "Pokračujte klidně dál a buďte opatrní."
Okolo nich se v ranním šeru rýsovala dlouhá kostra mostní konstrukce u Grosnez. Pod ní duněly vlny, které cákaly kolem velkých železných rezavých pilířů. Narážely na přístavní hráz a část posádky byla připravena na boku s lany. Všimla si, že Schmidt chodil po dolní palubě se samopalem připraveným k palbě.
Nad nimi na pilíři se objevilo světlo a nějaký hlas je oslovil: "Jste to vy?"
"Grand Pierre," řekl Craig, "dejme se do toho."
Ona a René šli napřed, následoval je Craig a Hare. Na přístavní hrázi se ohlédli a podívali se na palubu. Schmidt k nim

vzhlédl a zavolal: "Má lásko, nedovol těm parchantům, aby se tě dotkli."
Craig k ní přistoupil blíž. "Dárek pro vás." Dal jí walter a náhradní zásobník. "Strčte to do kapsy. Žádná dívka by bez toho neměla chodit."
"Alespoň v těchto místech ne," přisvědčil Hare a položil ruku kolem jejích ramen. "Nyní buďte opatrná."
Craig se obrátil k Renému: "Přiveďte ji zpátky v pořádku, nebo si to s vámi osobně vyřídím."
René přikývl: "Jestliže se jí nic nestane, tak ani mně nehrozí nebezpečí."
Craig řekl klidně: "Dobře, andílku, tak už běžte. Je to životní šance vaší kariéry, jak říkají v šoubyznysu. Zlomte vaz."
Rychle se otočila a se slzami v očích pokračovala vzhůru po konstrukci. René ji následoval. Na konci bylo přistaveno auto. Z něho vystoupil muž, aby je prověřil. Ještě nikdy neviděla tak podivné stvoření. Na hlavě měl plátěnou čepici a nosil manšestráky zastrčené do kožených kamaší. Jeho košile byla bez límce. Strniště na bradě a jizva na pravé tváři dojem ještě zvýrazňovaly.
"Grand Pierre?" zavolal René.
Genevieve strčila ruku do pravé kapsy a sevřela waltera. "To přece nemůže být náš muž," zašeptala spěšně Renému. Byla tak šokovaná, že mluvila anglicky.
Zjizvený muž se zastavil jeden yard před nimi a zasmál se. "Je mi to děsně líto, že jsem vás tak zklamal, děvče," pronesl s ohromujícím oxfordským přízvukem, "ale hledáte-li Grand Pierra, tak právě stojí zde před vámi. Jsem vám k službám."
Za ním se v šeru plížil tucet dalších s namířenými samopaly. Hleděli na Genevieve a ztratili řeč.
Zašeptala Grand Pierrovi: "Nevím, co mají udělat Němcům, ale jde z nich strach."
"Ano, vypadají poněkud neobvykle, že ano," a zavolal na ně plynulou francouzštinou: "Hněte sebou, pakáži, a dávejte si pozor na jazyk, je mezi námi dáma. Pamatujte na to."

Nákladák jezdil na dřevoplyn. Vzadu měl připevněný přístroj na spalování dřevěného uhlí. Muži Grand Pierra zůstali asi půldruhého kilometru za silnicí. On řídil sám a občas si něco mezi zuby falešně pohvizdoval.
Po chvíli se ozvala: "Co když narazíme na německou hlídku?"
"Německou co?"
"Hlídku!"
"Tady ne. Patrolují, jen když musí. A to je ve dne a když jsou pohromadě. Dnes v noci není nikdo venku v okruhu dvaceti kilometrů. Věděl bych o tom, věřte mi."
Nemohla zadržet smích, poněvadž atmosféra byla komicky pohřební. "To jste všechno zorganizoval?"
"V telefonu máte tak rozkošný hlas. Rád bych přitiskl svou tvář na vaši," řekl. "Jste z Oxfordu?"
"Ne."
"Z Norfolku?"
"Samá voda."
Když přijeli na kopec, roztrhla se mračna a vyšel měsíc. V jeho svitu viděli koleje, vinoucí se údolím, a roztroušené domky. Byl to St. Maurice.
"Škoda," řekl. "Často jsem chodíval střílet k Sandringhamu, kde má král venkovské sídlo. Nádherné místo."
"Chybí vám?"
"Ani ne. Co bych tam teď dělal? Čichněte si. Krása, že? Mluvme raději o přírodě."
"Co jste dělal předtím?"
"Myslíte před válkou? Učil jsem anglickou literaturu na střední škole."
"A tato práce vás baví?"
"Ó ano. Je to něco jako skauting. Největší bolest mi působí trhání lístků z růží, ne trny, slečno Trevaunce, co vy na to?"
"Nejsem si jista, zda vám rozumím."
"To je přesně to, co říkávali i moji žáci." Vjížděli do vesnice a brzdili. "Nákladní nádraží je tady."
Zahnuli mezi masivní sloupy vjezdu, kodrcali po kočičích hlavách k domku v rohu. Nákladák zastavil. Dveře se otevřely a kdosi vyhlédl ven. René se vkradl dovnitř a Genevieve ho následovala.
"Mockrát děkuji," řekla Genevieve.
"Potěšení je na mé straně," zasmál se na ni Grand Pierre.
"Pomačkané plátky růží. Přemýšlejte o tom."
Když odjel, otočila se a vešla dovnitř za Renem.

Posadila se před zrcadlo v malé ložnici. Kufříky Anne-Marie byly na posteli, kabelka zůstala otevřená a její doklady ležely vedle. Byl tam francouzský osobní průkaz, německý Ausweis, přídělové lístky a řidičský průkaz. Na posteli měla rozložený modrý kostým z Paříže s plisovanou sukní, hedvábné punčochy a saténovou halenku. Pečlivě roztírala oční stíny, když se ve dveřích objevila paní Duboisová. Byla to malá, snědá a ustaraná žena v obnošených šatech. Punčochy měla děravé a boty byly na rozpadnutí.
Genevieve si všimla, že nad její parádou nejeví žádné velké nadšení, její rty byly staženy do úzké čáry.
Genevieve si byla vědoma, za koho se vydává, a ostře ji oslovila: "Podruhé zaklepejte. Co si přejete?"
Paní Duboisová odpověděla dotčeným tónem: "Váš vlak, slečno, právě přijel. Poslal mne za vámi manžel, abych vám to řekla."
"To je v pořádku. Řekněte Renému, ať přistaví auto. Přijdu hned."
Paní Duboisová odešla. Genevieve pečlivě nanášela rtěnku, na chvíli zaváhala a trochu ji zvýraznila. Pamatovala na kadeřníkova slova, která jí v Cold Harbouru kladl na srdce. Rychle se oblékla, spodní prádlo, punčochy, kombiné,

halenku, sukni, vše po Anne-Marii. Když brala na sebe jednotlivé části, měla pocit, jako by se zbavovala částí své vlastní bytosti.
V saku, které ukončilo její přeměnu, se cítila docela jistě. Prohlédla se v zrcadle s chladnou pozorností. Nebylo pochybností o tom, že vypadá dobře, a byla.si toho vědoma. Do jedné ruky popadla kufřík, přes druhou si přehodila hladký vlněný plášť s kapuci a vyšla z ložnice ven.
V kuchyni byl Henri Dubois se svou ženou. Byl to malý všední člověk snědé pleti. Nikdy by neuvěřila tomu, že člověk tohoto typu se zaplete do podobné akce.
"Slečno, René s autem již přijíždí."
Vytáhla stříbrný zapalovač s onyxem, gitanku a poručila mu: "Odneste zavazadla."
"Ano, madam."
Přešla po místnosti, škrtla zapalovačem, potáhla z gitanky a přistoupila k oknu. Věděla, že paní domácí z ní nespouští oči a měří ji nepřátelským pohledem. Ale jí to nevadilo. Její úkol byl pro ni prvořadý, nic jiného ji nezajímalo.
Rolls-Royce se vynořil mezi kůlnami a jel jí naproti. Když René vyšel z vozu, otevřela dveře a opustila dům. René již stál u stupátka a netečně ji sledoval. Tentokrát měl na sobě řidičskou livrej. Mlčky otevřel dveře. Nastoupila a posadila se.
Přišel Dubois se zavazadly, naložil je do vozu, a když byl hotov, obešel auto a řekl: "Slečno, předejte můj uctivý pozdrav paní hraběnce, prosím."
Genevieve pouze kývla hlavou, zatáhla okno a lehce poklepala Reného po rameni. Když vyrazili, všimla si, že ji sledují ve zpětném zrcátku jeho oči a zračí se v nich strach a úzkost.
"Už to doopravdy začíná," napadlo ji. Zabořila se do opěradel a neklidně sáhla po další cigaretě.
Jak pokračovali v cestě, krajina jí byla stále bližší. Po jedné straně se střídala zelená pole a lesy, na druhé straně se tyčily zasněžené vrcholky hor a údolí se třpytivými bystřinami. Vzhůru strání hnal pasák v kožichu stádo ovcí.
"Kopečky mého dětství, René. Nic se tu nezměnilo."
"Nic anebo úplně všechno, slečno."
Plášť měla přehozený přes ramena, protože bylo dost chladno. Přijížděli k malé vesnici, kterou si pamatovala pod jménem Pougeot. Naklonila se dopředu a řekla Renému: "Když jsme byly malé, zastavoval jste tu, abychom si koupily zmrzlinu. V obchodě prodával starý Danton se svou dcerou. Jsou tu ještě?"
"Bošové ho zastřelili kvůli takzvané teroristické činnosti. Jeho dcera je v amienské věznici. Majetek jim zkonfiskovali a prodali. Koupil to od nich Camboult."
"Starý Camboult? Tomu nerozumím."
"Je to velmi jednoduché. Jako mnoho jiných s nimi kolaboruje, kšeftuje s nimi a má z toho pěkné prachy. Patří mezi parazity, kteří vysávají Francii a snaží se vyrazit z každého případu, co se dá. Jak vám slečno říkám, časy se mění."
Na poli pracovala nějaká žena, ale jinak nikoho nepotkali. Vesnice byla pustá.
"Kde jsou všichni lidé?" zeptala se.
"Nejschopnější muži byli nasazeni do pracovních lágrů v Německu a ženy se musí starat o hospodářství. Sebrali by i takového starého a slepého psa jako jsem já, kdybych nepracoval pro paní hraběnku."
"Nemůže něco udělat i pro ostatní?"
"Dělá, co může, ale v dnešní době je ve Francii mnoho věcí nemožných. Přesvědčíte se o tom sama."
V oblouku silnice, kterým právě projížděli, si všimli černého mercedesu, zaparkovaného na trávníku. Kapotu měl zdviženou a v motoru se hrabal německý voják. Vedle něho stál důstojník a kouřil cigaretu.
"Můj Bože, to je Reichslinger," zabědoval René, když mu důstojník dával znamení. "Co mám dělat?"
"Zastavit," odpověděla Genevieve klidně.
"Bude vás obtěžovat, slečno, nic jiného nečekejte."
"Je neodbytný?"
"Naprosto."
"Dobrá. Zkusme s ním zatočit."

Otevřela kabelku, vytáhla waltera, kterého jí věnoval Craig a schovala ho do kapsy kabátu. Auto přibrzdilo a zastavilo. Když se Reichslinger přiblížil, stáhla okno. Vypadal přesně tak, jak ho viděla na fotografii. Světlé vlasy, úzké oči se zlověstným pohledem pod důstojnickou čepicí. Na límci uniformy znaky SS. Pokusil se o vstřícný úsměv, který však měl opačný účinek, a oslovil ji francouzsky: "Slečna Trevaunce, štěstí mi přeje."
"Určitě?" otázala se Genevieve chladně.
Ukazoval směrem k autu a pokračoval: "Čerpadlo nám dělá potíže a ten idiot si s ním neví rady."
"No a?" následovala další strohá odpověď.
"Za těchto okolností vás musím požádat, abyste mne vzali sebou."
Chvíli ho nechala čekat, až začal rudnout, a pak řekla:
"Patříte k vyvolené kastě a vládnete nám. Co jiného mi zbývá než říct ano."
Znovu se opřela dozadu a zavřela okno. Pospíšil si a přisedl k ní z druhé strany. René se rozjel.
Vytáhla další cigaretu a vztekle škrtala zapalovačem. "Věřím, že jste si hezky Paříže užila." Hovořil celkem plynně, ale se strašným přízvukem.
"Ani ne. Všechno je drahé a kontroly staví na každém rohu, což není příjemné. Mám dojem, že vy vojáci si musíte stále na něco hrát."
"Slečno, ujišťuji vás, že je to nutné. Moji kamarádi od SS úspěšně likvidují pařížské teroristy."
"Vážně? Slyšela jsem, že hnutí odporu ještě nezastavili."
"Tomu nerozumíte."

"Abych vám řekla pravdu, ani o to nestojím a nezajímá mě to."
Vypadal nasupeně, ale věnovala mu líbezný úsměv a začala z jiné strany: "Jak se vede panu generálovi? Zdraví slouží?"
"Pokud je mi známo, tak ano."
"A panu majorovi?"
"Od včerejška je plukovníkem."
"Plukovníkem? To je pěkné. Bere to vážně a daří se mu. Nemám pravdu?"
Reichslinger se zamračil a vyhrkl: "Když to druzí udělají za něho."
"Souhlasím s vámi, že vás to tu nudí. Proč nepožádáte o přeložení? Rusko, to by bylo něco pro vás. Dovedu si představit vaše zásluhy, pocty a slávu."
Začínalo ji bavit, že dokonale hraje Anne-Marii, a působilo jí potěšení, jak se do něj strefovala.
"S radostí půjdu tam, kam mne pošle vůdce," řekl škrobeně.
Právě objížděli roh ulice a René musel prudce strhnout volant, aby se vyhnul ženě, která vedla po stejné straně krávu. Genevieve to vrhlo do rohu spolu s Reichslingerem. Uvědomila si, že jeho ruka se dostala na její koleno.
"Jste v pořádku, slečno?"
Jeho hlas měl změněný tón, ruka jí hladila koleno. Ledově řekla: "Reichslingere, dejte tu ruku pryč, prosím. Jinak vás nechám vysadit."
Blížili se k vesnici Dauvigne a René, který tušil, co se děje, strhnul vůz zpět k okraji silnice, což s Reichslingerem zasmýkalo, ale dal ruku ještě výš.
"Co se vám nelíbí? Nejsem pro vás dost dobrý? To Priem je lepší, že?"
"On je gentleman, což se o vás říct nedá. Abych byla přesná, nestojím o vás, pane Reichslingere."
"Vy arogantní děvko, já vám ukážu..."
Genevieve vytáhla z kapsy waltera, zatáhla za pojistku, jak ji to učil Craig Osbourne, z boku namířila ústí revolveru proti němu a řekla stručně: "Vypadněte!"
René přibrzdil a vůz zastavil. Reichslinger, oči rozšířené údivem, se vyhrabal z auta. Zavřela za ním dveře, René šlápl na plyn a odjeli. Když se ohlédla, viděla Reichslingera, jak stojí na okraji silnice a bezradně hledí za nimi,
"Provedla jsem to dobře, René?"
"Vaše sestra by na vás byla pyšná, slečno."
"To ráda slyším."
Opřela se a zapálila si další gitanku.

Když jeli přes kopec, byl zámek Voincourt od nich vzdálen necelou míli, přilepený jako vlaštovčí hnízdo k úpatí kopce. Sídlil zde mezi lesy, šedivý a tichý svědek náboženských válek a rebelií. Vracela se na místo svého dětství a pouhý pohled na zámek ji naplňoval pocitem klidu a štěstí.
Na moment se jí ztratil z očí, když projížděli úzkou uličkou mezi řadami borovic. A pak se objevil znovu, vysoký přes padesát metrů a vypínající se jako tvrz za hnědými hradbami, aby je přivítal.

Brána zůstala otevřená, ale v cestě bránila závora. Vedle ní stál strážní domek a hlídka ozbrojená samopalem. Byl to mladý chlapec, který zde držel stráž. Přistoupil k autu a špatnou francouzštinou je oslovil: "Vaše papíry."
"Ale já tu bydlím," odpověděla zmateně, "vy mne neznáte?"
"Lituji, slečno, ale mám přísné rozkazy, vaše papíry musím vidět."
"Vzdávám se vám. Jsem britský agent a přijela jsem vyhodit zámek do vzduchu."
Do dialogu se vmísila tichá němčina. Nerozuměla ani slovo, ale stráž ano. Hlídka vykročila a zvedla závoru. Genevieve se obrátila k muži, který vyšel ze strážnice. Byl to plukovník SS v parašutistické blůze hnědé barvy, s rytířským křížem na krku a lesklou umrlčí lebkou na čepici. Jedna věc byla jistá. Nepotřebovala se Reného ptát, kdo to je.
"Maxi, to je milé."
Max Priem otevřel dveře a nahnul se dovnitř. "Pokračujte," řekl Renému, "ten chlapec zde slouží teprve třetí den."
Políbil jí ruku: "Nikdy nepochopím, proč vás těší dráždit moje vojáky. Nepůsobí to dobře na jejich kázeň. Reichslinger je na to obzvlášť alergický."
"Ale ne dnes ráno," odpověděla. "Má jiné starosti."
Jeho bystré modré oči náhle zpozorněly: "Vysvětlete mi to."
"Jeho auto vypovědělo službu blízko Pougeotu. Vzali jsme ho do našeho vozu."
"Skutečně? Ale nikde ho nevidím."
"Vysadila jsem ho na jednom místě u Dauvigne. Nevím, jak ho vychovávali, ale zdvořilost k dámě mu chybí."
Jeho ústa se smála, oči nikoliv. "A on reagoval klidně?
To mi chcete říct?"
"Trochu mi pomohl můj přítel."
Vytáhla waltera a on si ho od ní vzal. "Je upravený pro německou armádu. Jak jste k němu přišla?"
"Dal mi ho jeden barman v Paříži. Na černém trhu je takových věcí habaděj a my ženy potřebujeme v těchto dnech něco pro svou obranu."
"Řekla jste v Paříži?"
"Nečekejte ode mne, že vám prozradím jméno toho baru."
Potěžkal v ruce zbraň a po chvíli ji vrátil zpět Genevieve, která ji zasunula do kabelky.
"Výlet se vám vydařil?"

"Ne tak docela. Paříž už není, co bývala."
"A cesta vlakem?"
"Hnusná."
"Opravdu?"
Z neznámých důvodů se jeho tón změnil v ironii. Podívala se na něho překvapeně. Zastavili se pod schody, které vedly k předním dveřím. René přinesl kufry a zvážněl.
"Tyto věci vám, s dovolením, vezmu," řekl Priem.
"Dnes skutečně dáváte svému tělu zabrat," poznamenala. "Plukovník SS s kufrem v každé ruce jako hotelový zřízenec? Škoda, že nemám fotoaparát. V Paříži by tomu nikdo nevěřil. Abych nezapomněla, blahopřeji k vašemu povýšení."
"Jedno z našich hesel zní, že pro příslušníka SS není nic nemožné."
Začal stoupat do schodů. René se nahlas zeptal: "Slečno, máte všechno?" Vzápětí zašeptal: "Růžový pokoj je vaše ložnice, zapamatujte si to. Vedle dveří hraběnky."
Nebylo nutné to připomínat, protože celou situaci pečlivě studovala v Cold Harbouru. Bylo na něm vidět, že má obavy. Na jeho obočí se třpytila kapka potu.
"Nic nepotřebuji," řekla, "a děkuji vám, René." Obrátila se a následovala Maxe Priema vzhůru po schodech.

Po obou stranách dveří stály stráže, ale vstupní hala vypadala přesně tak, jak si ji pamatovala. Na spodní části stěn byly ornamenty, nad nimi visely obrazy. Šli nahoru po mramorovém schodišti.
Pokračovala v hovoru: "Jak se daří generálovi?"
"Nemocná noha ho zlobí. Bylo nevlídné počasí, stále pršelo. Viděl jsem ho brzy ráno, procházel se po zahradě."
Došli na chodbu v poschodí. Před Růžovým pokojem se na okamžik zastavila a čekala. Zasalutoval, postavil ke dveřím jeden kufr a otevřel jí dveře.
Jako dítě zde často spávala. Pokoj byl světlý a vzdušný a velká francouzská okna se otevírala na balkon. Na nich byly červené sametové závěsy a nábytek zůstal nezměněný. Leštěný mahagon, postel, stůl, šatník. Všechno.
Priem přivřel dveře, prošel pokojem, položil kufry na postel a obrátil se. Kolem úst měl mírný úsměv a zdálo se jí, že na něco čeká.
"Něco neklape?"
"Jste v pořádku?" Zasmál se. "Ubohá Anne-Marie, byla ta Paříž tak zlá?"
"Bohužel ano."
"Pak se pokusíme pro vás něco udělat, podle vašeho vkusu."
Srazil podpatky: "Povinnost však volá. Přijdu za vámi později."
Odešel, dveře se za ním zavřely a ona pocítila velkou úlevu. Hodila kabát na postel, otevřela francouzská okna a vyšla na balkon. Měla vyhlídku jen na část zahrady. Hlavní vchod byl vpravo za rohem, kde byl balkon tetičky.
Byla zde vyřezávaná houpací židle, na kterou se dobře pamatovala. Sedla si do ní a mírně se rozhoupala. Slunce ji hřálo do tváře. Jak často tu asi vysedávala Anne-Marie?

Priem šel po chodbě a na konci mramorového schodiště se zastavil. Uvědomoval si ruch u stráží SS, které otevíraly dveře a salutovaly. Za chvíli vstoupil Reichslinger.
"Reichslingere!" zavolal Priem.
"Plukovníku?"
"Do mé kanceláře, ihned."
Reichslinger vypadal vyčerpaně, přešel vstupní halu a zmizel v chodbě. Priem pomalu sestupoval ze schodů. Dole se zastavil, zapálil si cigaretu a prošel halou. Když vstoupil do své kanceláře, stál mladý hauptsturmführer u stolu. Priem zavřel dveře.
"Slyšel jsem, že jste si zase hrál na zlého hocha?"
Reichslinger se tvářil mrzutě. "Nevím, co tím myslíte."
"Slečnu Trevaunce. Nabyl jsem dojmu, že jste si nepočínal jako gentleman."
"Měla u sebe pistoli, pane standartenführere, waltera."
"A vy jste ji vyprovokoval, aby jej použila?"
"Za držení zbraně čeká civilistu trest smrti, jak je panu standartenführerovi dobře známo."
"Reichslingere," pokračoval Priem trpělivě, "tady ruka ruku myje. Jsou to věci, o kterých vy nic nevíte. Řečeno jinými slovy, starejte se o sebe."
A Reichslinger, neschopen zadržet svou zlost, řekl zlobně: "Že se vám osobně jedná o slečnu Trevaunce, to jsem pochopil až moc dobře, standartenführere."
Priem se zdál být velmi klidný, v jeho obličeji se nehnul ani sval. Reichslingerovi došlo, že to přehnal. Plukovník přistoupil těsně k němu a chytil ho za nezapnutý knoflík kabátu.
"Zbytečné starosti, Reichslingere, nemohu strpět, aby jeden z mých důstojníků dával mužstvu špatný příklad." Obešel stůl a vzal ze zásuvky spis. "Depeše z Berlína. Na ruské frontě je zoufalý nedostatek důstojníků. Ptají se nás, nemáme-li někoho nadbytečného."
Reichslingerovi vyschlo v hrdle. "Pane standartenführere," zašeptal.
"Držím vám zde bezvýznamné místo, zvláště teď, když naše armáda tam ustupuje."
Reichslinger řekl: "Lituji, pane, nemyslel jsem to tak."
"Vím naprosto přesně, jak jste to myslel." Náhle se Priem rozkatil: "Jestliže si k mé osobě ještě něco podobného dovolíte, jestliže se opovážíte ještě jednou vystoupit proti mně, pak," a gestem naznačil, co by následovalo.

Reichslingerův obličej zpopelavěl. "Ano, pane."
"Teď padejte." Mladý muž nečekal a zmizel otevřenými dveřmi. Priem za ním zavolal:" Reichslingere!"
"Standartenführere?"
"Uslyším-li ještě někdy, že obtěžujete slečnu Trevaunce, odprásknu vás."

Genevieve stále seděla na balkoně Růžového pokoje, houpala se v židli a zcela nečekaně si vzpomněla na příhodu, kterou zažila se svou sestrou, když jim bylo čtrnáct. Měly být tenkrát v posteli, ale místo toho se krčily na chodbě a tajně pozorovaly hosty na plese, který pořádala tetička. Anne-Marie objevila, že jeden z nejpohlednějších mužů na plese patří současně mezi největší boháče ve Francii.
"Až budu starší a budu mít málo peněz, provdám se za něho. Byli bychom dokonalý pár. On je úplně blond a já jsem nejtmavší brunetka."
Genevieve jí naprosto věřila. Hlas, který doléhal z minulosti, ji přivedl na myšlenku, že Anne-Marie se musela od té doby v jistém směru změnit, stejně jako všechno. Děvče, které si pamatuje z dětských let a které viděla naposledy před čtyřmi roky, vyjma Hampsteadu, muselo být jiné. Prostě muselo. V každém případě si uvědomila, že musí vše ještě důkladněji promyslet. Vždy se obávala toho, že ji Anne-Marie zcela zastíní. Právě tak ji trápily noční můry, které jí našeptávaly, že se vlastně neměla narodit. Když tu tak seděla a přemýšlela, viděla, že nějaké pouto mezi nimi existuje. Byl to pocit rozčarování, který navzájem sdílely jedna z druhé. Bylo to zvláštní, jaké myšlenky ji napadají na tomto místě. Dolehly k ní zvuky kroků z Růžového pokoje. Vstala a vešla dovnitř. Uviděla černé šaty, bílou zástěru, černé punčochy a boty. Dokonalou komornou. Nad jejími kufry se skláněla Maresa.
"Nechte to být!" poručila Genevieve.
Její hlas byl zlý, protože pocítila zděšení. Byla zde další osoba, která ji důvěrně znala.
"Chci spát," řekla. "Cesta vlakem byla hrozná. Můžete to rozbalit později."
Když uviděla nelibost v očích služebné, napadlo ji, co by za této situace asi udělala Anne-Marie.
Maresa navrhla: "Snad bych mohla pro slečnu připravit teplou koupel?"
"Později, děvče."
Zavřela za Maresou dveře a s chvějícíma se rukama se o ně opřela. Dostala se přes další překážku. Podívala se na hodinky a zjistila, že právě minulo poledne. Už pro ni nebylo cesty zpátky. Uhladila sukni, otevřela dveře a vyšla ven.

jedenáct
Genevieve vešla do obývacího pokoje své tety a cítila se jakoby v jiném světě. Na jedné stěně byla malba, provedená podle přání tetičky slavným čínským malířem. Byla jemná, krásná, s náročnými detaily zelených stromů a zvláštních, neobvyklých postav a chrámů. Od stropu až na zem visely těžké modré záclony. Klekla si na vybledlé čalouněné lehátko u okna a dívala se dolů na zahradu.
Když zde byla naposledy, bylo krásné svěží léto, růže ovíjely sochu Venuše. Nyní byla příroda bez květů, ale důležité věci, jako třeba velká kamenná fontána se sousoším chlapce a delfína uprostřed trávníku, zde stále byly.
Generál Ziemke seděl na lavici u velké zdi, po její pravé ruce. Jeho vlasy byly šedivé, šedivější než na fotografii, jeho tvář vypadala z té dálky atraktivně, budil dojem muže, který je na vrcholu sil. Vojenský plášť s velkým kožešinovým límcem měl přehozený přes ramena a kouřil cigaretu v dlouhé špičce. Zdálo se, že je zahloubaný, ale občas si třel nemocnou nohu, jako by se chtěl přesvědčit, že v ní má cit. "Co si přejete?"
Genevieve se otočila a měla ji před sebou, naprosto nezměněnou od té doby, kdy zde byla naposledy. "Chantal, vy jste mne polekala."
Její nevlídná ošklivá tvář se ani nehnula. "Co si přejete?" opakovala.
"Samozřejmě, že vidět svou tetičku. Máte nějaké námitky?"
"Odpočívá. Nedovolím vám, abyste ji vyrušovala."
Nepřístupný a přísný obličej ji odzbrojil.
Genevieve řekla trpělivě: "Chantal, udělejte, oč vás žádám, alespoň jedinkrát. Pěkně požádejte Hortensii, aby mne přijala. Když to neuděláte, dostanu se k ní tak jako tak."
"Jedině přes mou mrtvolu."
"Jsem si jista, že by se to dalo zařídit." Najednou znervózněla a docela na Anne-Marii zapomněla. "Pro pána Boha, nedrážděte mne tak."
To rouhání Chantal zarazilo, protože byla velmi zbožná. "Víte, kam se dostanete?"
"Co nejdál od vás."
Dveře za ní byly mírně pootevřené. Když se k nim Genevieve obrátila, uslyšela zevnitř hlas. I po mnoha letech byl tak důvěrně známý, že jí vyschlo hrdlo a srdce se jí rozbušilo. "Když se mě tak domáhá, pak musí mít něco moc důležitého. Pusťte ji dál."
Když Chantal otevřela dveře, uviděla za nimi Genevieve Hortensii, jak sedí v posteli a opřená o horu polštářů čte noviny. Přivítala Genevieve milým úsměvem a řekla, "Děkuji vám, Chantal."

Uprostřed ložnice náhle pocítila rozpaky. "O čem mám mluvit?" přemýšlela. "Co by řekla Anne-Marie?" Zhluboka se nadechla a šla dál. "Proč jí to trpíš?" zeptala se a sedla si do křesla u krbu.
Byla si vědoma pohnutí, které se jí zmocnilo tváří v tvář tetě, touhy svěřit se, že to ona, Genevieve, za ní přišla po mnoha letech.
"Kdy jsi přijela?" ozvalo se za novinami. Ale vzápětí noviny odložila a Genevieve se stěží ubránila, aby nedala najevo své překvapení. Byla to Hortensie, ale velice zestárlá. "Dej mi cigaretu," vyštěkla na Genevieve.

Otevřela kabelku, vytáhla svůj zapalovač a stříbrné pouzdro s onyxem a hodila to vše na postel. "Všechno je nové," poznamenala Hortensie, když otevírala pouzdro s cigaretami. "Velice pěkné."
Zapálila si cigaretu. Genevieve sebrala stříbrné pouzdro a dala je zpět do kabelky. Když se natáhla pro zapalovač, široký rukáv hedvábné halenky se jí vyhrnul. Hortensie na okamžik zaváhala s prázdným výrazem v očích a pak jí zapalovač vrátila.
"Paříž byla nudná," snažila se Genevieve o rozhovor.
"Neřekla bych." Zhluboka vtáhla kouř. "Chantal myslí, že bych neměla kouřit. Když si řeknu o krabičku cigaret, prostě dělá, že na to zapomněla."
"Tak se jí zbav."
Na chvíli ji Hortensie ignorovala. Při poslední návštěvě nevypadala Hortensie na víc než na čtyřicet let. Genevieve se ale nyní zdálo, že od posledního setkání zestárla mnohem víc než o pouhé čtyři roky.
"Potřebuješ něco?"
"Myslíš si, že něco potřebuju?"
"Zpravidla ano." Ještě jednou potáhla a potom cigaretu vrátila Genevieve. "Dokuř ji, ať je Chantal spokojená."
"Ona ti nevěří? Je to rozený slídil."
"Hrajeme spolu takovou hru," pokrčila Hortensie rameny, "abychom měly trochu zábavy."
"A co generál Ziemke?"
"S Carlem to jde. Je to konečně gentleman, což je víc, než se dá říct o těch ostatních tam dole. Je to chátra, jako například Reichslinger. Chovají se jak dobytek."
"A Priem? Jaký je?"
"Nemýlím-li se, nesl ti z auta nahoru zavazadla. Miluje tě."
"To říkáš ty. Jsi zde nejvyšší autorita."
Poposedla dozadu, opřela se o polštáře a hleděla na Genevieve se zúženýma očima: "Vím jen jedno. Je to muž a je svůj."
"Skutečně?"
"Není radno si s ním zahrávat. Být na tvém místě, tak bych se mu zdaleka vyhnula."
"Je to návrh, nebo rozkaz?"
"Nikdy jsi neudělala to, co jsem řekla," pokračovala, "ale také jsem si o tobě nemyslela, že jsi hloupá. Víš, že se v těchto věcech nemýlím." Genevieve se dostala do nesnadné situace, poněvadž Hortensie byla jediný člověk, který jí mohl povědět o všem, co se v tomto domě děje. Prozatím ji ale nechtěla do ničeho zasvěcovat. Rozhodně si netroufala říct jí celou pravdu. V jejím vlastním zájmu bylo pro ni lepší, když by zůstala mimo hru.
"Co kdybych ti pověděla, proč jsem přišla."
"Pravděpodobně bys lhala."
"Jde o švýcarského bankéře, který se do mne zoufale zamiloval."
"Konečně opravdová láska, Anne-Marie?"
"Nebudeš mi věřit ani slovo, že ne?"
"Není to snad vždycky bezpečnější? Řekni mi, o co ti jde a dej mi ještě cigaretu."
Sáhla po její kabelce a otevřela ji dříve, než tomu mohla Genevieve zabránit. Zalovila v ní. Nastala krátká pauza a potom, za velkého ticha, vytáhla waltera.
"Opatrně," řekla Genevieve, sáhla po pistoli a rukáv se jí znovu vyhrnul.
Hortensie položila pistoli a sáhla po jejím pravém zápěstí. Sevřela je neuvěřitelnou silou tak, že strhla Genevieve na kolena vedle postele. "Jednou, když ti bylo osm, přebrodila jsi v dolní zahradě kašnu, k soše chlapce s trubkou. Později jsi mi řekla, že jsi chtěla vyšplhat a napít se vody, která tryskala z jeho úst." Genevieve mlčky potřásala hlavou. Stisk zesílil. Jeden z jeho bronzových prstů byl ulomený. Když jsi uklouzla, zachytila jsi o něj rukou. Později, přesně v tomto pokoji, jsi se posadila na má kolena a pevně se mne držela, když ti doktor Marais zašíval ránu. Kolik stehů to bylo? Pět?"
"Ne," začala se divoce bránit, "ty se mýlíš, to byla Genevieve!"
"Přesně tak," a Hortensie jela prstem po bílé jizvě na vnitřní straně pravého zápěstí. "Viděla jsem tě přijet, chérie," řekla. "Ze svého okna." Její sevřená ruka povolila a dotkla se vlasů Genevieve. "Od první chvíle, kdy jsi vystoupila z auta, přesně od této chvíle. Myslela jsi, že ti nic neřeknu?"
Genevieve vyhrkly z očí slzy. Objala ji oběma rukama. Hortensie ji něžně políbila na čelo, chvíli ji k sobě přitiskla a pak tiše promluvila: "A nyní pravdu, chérie."

Když skončila, klečela ještě u postele. Nastala dlouhá pauza. Potom jí Hortensie poklepala na ruku: "Dala bych si skleničku koňaku. Je v čínské lakované vitríně, v rohu."
"Je to moudré?" otázala se Genevieve. "Co tvé zdraví?"
"O čem to, kčertu, mluvíš?" zamračeně odpověděla Hortensie.
"Řekli mi, že jsi měla potíže se srdcem. Podle brigadýra Munroa jsi prý byla v kritickém stavu."
"Nesmysl. Vypadám na to?"
Skoro se rozzlobila. "Ne," řekla Genevieve, "vypadáš skvěle, chceš-li to vědět. Donesu ti brandy."
Šla k vitríně a otevřela ji. Došlo jí, že Munro klamal, aby ji dostal tam, kam chtěl, a Craig Osbourne ho v tom podporoval. Když nalévala Courvoisier do křišťálové skleničky a nesla ji tetičce, trochu se jí třásly ruce.
Hortensie vypila celý obsah najednou a zamyšleně se dívala na prázdnou skleničku. "Chudák Carl."
"Proč to říkáš?"

"Myslíš, že bych snesla, aby na mne sáhl po tom všem, co ta zvířata udělala Anne-Marii?" Položila skleničku na noční stolek. "Anne-Marie a já jsme byly na válečné noze. Byla svéhlavá a naprosto bezohledná, když se jednalo o její vlastní přání, ale byla to má neteř, má krev, mé tělo, byla z Voincourtů."
"A poslední měsíce podle toho také jednala."
"Ano, máš pravdu. Musíme dohlédnout na to, aby to, co udělala, nepřišlo nazmar."
"A proto jsem tady."
Hortensie luskla prsty. "Dej mi ještě cigaretu a řekni Chantal, ať mi připraví koupel. Tak na hodinu si odpočinu a promyslím to. Zkus vymyslet, co uděláme, abychom se pomstili těm dole. Běž se projít po zahradě, chérie. Vrať se za hodinu."

V Cold Harbouru pršelo. Craig šel za Julií do kuchyně, protože si z jeho uniformy půjčila plášť do deště.
"Už odjíždíte?"
"Za chvíli. V Croydonu se počasí zlepšilo. Poletíme tam lysanderem s Munroem." Objal ji rukou kolem pasu: "Jste v pořádku? Nevypadáte nejlíp."
Mdle se usmála. "Vím, že mým kartám moc nevěříte, Craigu, ale mám pro to talent, jsem senzibilní. Cítím, když něco není, jak má být."
"Vysvětlete to."
"Jde o Genevieve a o tu přeměnu v její sestru. Stalo se víc, než by se zdálo, skutečně. Myslím si, že Munro se ničemu tak nevyhýbá, jako čisté pravdě."
Pochopil a žaludek se mu sevřel. "Genevieve," řekl jemně a přivinul ji k sobě těsněji.
"Craigu, bojím se o ni."
"Nemusíte. Pohlídám to." Zasmál se. "Můžete se spolehnout na Martina. Promluvte si ještě o tom. Řekněte mu, že se pokusím v Londýně sondovat." Políbil ji na tvář. "Věřte mi. Znáte mne, jak dovedu být zlý, když se rozzlobím."

Posadil se vedle Munroa a odstartovali. Brigadýr vytáhl z aktovky papíry a začal je studovat. Přímý útok v této chvíli nebyl možný, to Craig věděl.
"V tuto dobu bude v pohodě."
"Kdo bude v pohodě?" vzhlédl Munro. "O kom to mluvíte?"
"O Genevieve. V zámku Voincourt jí je dobře."
"Och, ano," přikývl Munro. "Musíme zjistit, jak to s ní vypadá. Je to amatér a na to musíme, samozřejmě, pamatovat."
"Dříve vám tento fakt ale moc starostí nedělal," poznamenal Craig.
"Ano, milý hochu, ale nechtěl jsem malovat čerta na zeď. Chci tím naznačit, že nemůžeme čekat zázraky. Dvě třetiny agentek, které posíláme do terénu, končí špatně."
Munro se vrátil ke svým papírům, aniž by ho to nějak vyvedlo z míry. Craig dal Julii zapravdu. Je zde víc problémů. Pokusil se je analyzovat krok za krokem, včetně faktorů, které s věcí souvisí, a způsobu, jak se to všechno stalo. Středem všeho byla Anne-Marie. Kdyby se jí nestalo to, co se přihodilo, a kdyby Munro neměl zájem ukázat ji Genevieve tváří v tvář. Craig si vybavil její poslední podobu a otřásl se hrůzou. Nešťastné děvče, odložené do sklepa v Hampsteadu, doktora Bauma, do jehož péče byla svěřená, a situaci, která nikomu nedovolila, aby se k ní přiblížil. Napřímil se v sedadle. Je to zvláštní. Velmi zvláštní. Doktor, který se bojí svého pacienta. Musí tu být nějaké řešení.
Zbytek letu proběhl bez zvláštních událostí. Když šli k limuzíně, která na ně v Croydonu čekala, řekl Munroovi:
"Budete mne dnes večer potřebovat?"
"Ne, milý chlapče. Dopřej si zábavu, proč ne?"
"Ano, pane. Asi půjdu do Savoye," a otevřel před ním dveře.

"Konference se obvykle konají v knihovně," řekla Hortensie. "Zbytek používá Priem jako hlavní kancelář, ve které má dokonce polní lůžko. Vedle Reichslingera má menší kancelář, ale ta je pro běžný provoz."
"Jak je obětavý," podotkla Genevieve.
"Jakékoliv důležité papíry jsou vždy uloženy v sejfu, v knihovně."
"Za portrétem Elizabeth, jedenácté hraběnky?"
"Ach, ty si to pamatuješ?"
"Jak si tím vším můžeš být tak jistá?"
"Má drahá, každý muž, kterého jsem poznala, se mi dříve či později svěřil se vším. A já je k tomu povzbuzovala. Carl není jiný, na to můžeš vzít jed. Není pravý fašista, rozumíš. Bůh ho chraň. Nesouhlasí s nimi, což znamená, že ho to rozčiluje a potřebuje se vymluvit."
"Víš o tom, že již pozítří tu bude Rommel?"
"Ano. Bude projednávat pobřežní obranný systém."
"Atlantický val?"
"A proto jsi přijela?"
"Pro jakékoliv informace."
"To znamená, že se musíš dostat do sejfu, protože tam budou zajímavé věci."
"Kdo má klíč? Generál?"
"Ne, Priem. Carlovi to dělá problémy. Vždy si stěžuje. Když přijeli, byla jsem přinucena klíč odevzdat."
"Neexistuje náhradní?"
Hortensie přikývla. "Chtěli jej také. V některých věcech jsou důkladní." Otevřela zásuvku u nočního stolku, vytáhla

šperkovnici a zvedla víko. Chvíli přehrabovala uložené klenoty, až vytáhla klíč. "Ale ten jsem jim nedala. Je to náhradní klíč k náhradnímu klíči."
"Jsi fantastická," řekla Genevieve.
"To je jen začátek. Když se takové papíry ztratí, rychle na to přijdou."
"Mám fotoaparát." Genevieve vytáhla stříbrnou kazetu s onyxem, pohrávala si s ní, až se objevil objektiv. "Vidíš?"
"Důvtipné," potvrdila Hortensie. "Konference se má konat odpoledne. Večer bude recepce a ples, po kterém se Rommel vrátí do Paříže. To znamená, že se do sejfu musíš dostat během plesu."
"Ale jak?"
"Budu o tom přemýšlet, chérie. Spolehni se. Teď mě ale na chvíli omluv. Musím si odpočinout."
"Zajisté." Genevieve ji políbila a vykročila ke dveřím.
Když sahala na kliku, Hortensie na ni zavolala: "A ještě něco."
Genevieve se otočila: "Co to má být?"
"Vítej doma, drahá. Jsem ráda, že jsi tady."

Když se dostala zpět do svého pokoje, uvědomila si, že je skutečně unavena. Hlava jí třeštila a žaludek měla jak na vodě. Zatáhla závěsy a položila se oblečená na postel. Takže Munro nehrál čistou hru, ale u něho jí to nevadilo. Ale Craig Osbourne... Na druhé straně ji přivedl zpět k Hortensii. Alespoň za to mu byla vděčná.
Probudila se, když jí Maresa jemně zatřepala ramenem. "Myslím, slečno, že si před večeří budete přát koupel."
"Ano, děkuji vám."
Jejím jemným tónem byla Maresa zmatena a Genevieve si uvědomila, že musí hrát jinou roli. "Ano, děvče, tak už jděte."
"Ano, slečno." Maresa zmizela v koupelně a Genevieve mohla slyšet zvuk tekoucí vody. Když se vrátila, řekla jí: "Než se vykoupám, můžete rozbalit věci a uklidit."
Odešla do koupelny, hodila šaty na zem na jednu hromadu, jak to měla ve zvyku její sestra od svých pěti let, a ponořila se do vany. Ani v nejmenším Mareše nevěřila a byla zvědavá, bude-li ji, tedy Anne-Marii Trevaunce, špehovat. V jistém směru byla krásná a nebyla hloupá. Zdánlivě klidná a korektní, avšak s nenávistným zábleskem v očích.
Hověla si v horké vodě. Po chvíli se ozvalo důvěrné zaklepání. "Slečno, je půl sedmé a večeře je dnes v sedm."
"Když přijdu pozdě, tak přijdu pozdě. Počkají."
Na okamžik myslela na to, že si prodlouží oddechový čas a zazené únavu, ale nesměla zapomínat na generála. Čím dříve se s ním setká, tím lépe.
Váhavě vystoupila z vany, vzala z věšáků u dveří hedvábný župan a šla zpět do své ložnice. Sedla si proti zrcadlu na toaletním stolku a Maresa jí okamžitě začala česat vlasy. Genevieve to vždycky nenáviděla, ale přemohla se a držela tak, jak by to dělala Anne-Marie.
"Co si slečna dnes večer obleče?"
"Bůh ví. Měla bych se podívat."
Bylo to choulostivý problém, protože šatníky byly nacpány šaty všeho druhu. Její sestra měla styl, o tom se nedalo pochybovat. A nemalé nároky k tomu. Konečně se rozhodla pro sifonové šaty, elegantní v uklidňujících a měnících se modrých a hnědých odstínech. Boty byly poněkud těsné, ale dalo se to vydržet. Podívala se na hodiny. Bylo pět minut po sedmé.
"Myslím, že je čas jít."
Maresa otevřela dveře. Když Genevieve prošla, mohla přísahat, že se jí děvče v duchu posmívá.
Chantal se objevila s plným podnosem jídla.
"Co to znamená?" zeptala se Genevieve.
"Paní hraběnka se rozhodla obě
"Je dnes ve svém pokoji." Jako obvykle byla jedovatá. "On je u ní."
Genevieve jí otevřela dveře. Hortensie seděla u krbu v křesle s vysokým opěradlem. Měla na sobě nádherný čínský domácí plášť v černé a zlaté barvě. Generál Ziemke seděl opřený v křesle, v plném lesku. Vypadal švihácky. Když uviděl Genevieve, jeho tvář se roztáhla srdečným úsměvem.
"Konečně," řekla Hortensie, "teď bych si zasloužila klid. Jsou chvíle, kdy mám kolem sebe jen samé hlupáky."
Ziemke políbil Genevieve ruku. "Chyběla jste nám."
"Nechtě ji na pokoji," řekla Hortensie netrpělivě. Pokynula Chantal, aby přinesla podnos. "Copak to tu máme?"
Ziemke se usmíval. "Dobrý generál musí včas poznat, kdy se dát na ústup. Myslím, že tato chvíle právě nadchází."
Otevřel dveře, uklonil se Genevieve a nechal ji odejít k večeři.

U prostřené tabule bylo asi dvacet lidí, převážně mužů. Dvě ženy, asi sekretářky, měly na sobě večerní róby. Dvě dívky byly v uniformách s lesklými znaky radistek na levém rukávě. René ji před nimi varoval. Řekl, že po nich jdou důstojníci. Když se na ně dívala, tak tomu věřila. Max Priem seděl naproti ní a na opačném konci stolu si všimla Reichslingera. Seděl s ostatními důstojníky, a když se na ni podíval, oči se mu leskly nenávistí. Velmi jí připomínal Joe Edge. Bylo jisté, že si z něho udělala nepřítele.
Dvojice lokajů v uniformách a bílých rukavicích servírovala víno. Vzpomněla si, že Anne-Marie nemohla vystát červenou barvu, ale jako dítě se vyhýbala bílé daleko víc než Genevieve. Rovněž zaznamenala s úšklebkem, že podávaným vínem bylo Sancerre, chlouba tetina vinného sklepa. Už ho v něm asi moc nezbývalo.
Reichslingerovo chechtání vynikalo nad hlasy diskutujících důstojníků. Z výrazů tváří jeho kumpánů se dalo vyčíst, že příliš oblíbený není.
Ziemke se k ní těsněji naklonil. "Věřím, že hraběnka bude zítra v lepší náladě než dnes."

"Znáte její nálady tak jako já."
"Pozítří nás navštíví polní maršál Rommel. Na jeho počest uspořádáme recepci a ples, ale když bude hraběnku bolet hlava..." Pokrčil rameny: "Pak to bude pohroma."
"Dokonale vám rozumím, generále," poklepala ho po ruce. "Udělám vše, co bude v mých silách."
"Velmi nerad bych rozkázal, aby zde byla, ale ve skutečnosti," dodal srdečně, "se obávám, že to bude nutné. Vy jste zde nebyla, když jsme s Priemem přijeli. Bože, jak nás obletovala. Není to pravda, Prieme?"
"Okamžitě jsem se do ní zamiloval," odpověděl plukovník.
"To se stává," řekla na to Genevieve.
Jeho smích ji znepokojoval, musela uhýbat pohledům jeho modrých pronikavých očí a srdce se jí rozbušilo. Měla pocit, že jí vidí až na dno duše.
Generál pokračoval: "Ten den, kdy jsme přišli, jste byla ve vsi, pokud se pamatuji. Vaše teta zavřela dveře na závoru. Když jsme konečně dostali povolení ke vstupu, na stěnách bylo vidět několik pozoruhodných prázdných ploch."
"Prohledali jste sklepy?"
Vesele se zasmál a po zbytek večeře byl v nejlepší náladě. Pokud šlo o Genevieve, role, kterou hrála, ji vyčerpávala a pozorovala na sobě, že začíná být napjatá.
"Kávu do salónku, prosím," konečně oznámil Ziemke.
Nastal zmatek, všichni se začínali zvedat a uvědomovala si, že po jejím boku stojí Priem. "Potřebuji s vámi mluvit."
Právě jemu se chtěla vyhnout. "Snad později," odpověděla a následovala generála.
"Má milá," řekl, "musím vám představit vašeho krajana, který slouží u brigády SS Charlemagne. Dnes večer přinesl zprávu."
Důstojník se jí uklonil. Všimla si označení na jeho manžetách, trikolory na levém rukávu. Usmíval se a přikládal její ruku ke svým rtům tak, jak to umějí jedině Francouzi. Byl to blondýn, s modrýma očima, pohledný. Jeho germánský vzhled byl výraznější než u kohokoliv jiného v této společnosti a ostře kontrastoval s Maxem Priemem, který stál několik kroků od něho.
"Okouzlující," řekl. Všimla si, jak mu bezvadně padne uniforma, a byla zvědavá, co by se asi stalo, kdyby se tento Francouz v uniformě SS dostal do obklíčení makisty někde nahoře v lesích.
Ziemke se rozhlédl po místnosti a vyšel na terasu. "Teď je to lepší," poznamenal. "Je tu čerstvý vzduch. Přejete si cigaretu?"
Když si od něho jednu vzala, řekla: "Děláte si starosti s tou konferencí. Je tak důležitá?"
"Rommel osobně, má milá. Co byste mohla čekat?"
"Ne, v tom to není," řekla Genevieve. "Vy s ním nesouhlasíte. Nemám pravdu?"
"Vy to příliš komplikujete," odpověděl. "Budeme hovořit o obraně a já vím, co si o tom většina myslí."
Toto byl druh diskuse, na který čekala. "A vy nesouhlasíte?"
"Já souhlasím."
"Ale jen předběžně."
"Ano, ale závěry, v hlavních bodech, budou platit. Jestliže Vůdce všechno nepřevrátí vzhůru nohama."
"A co pak?"
"Prohrajeme válku."
Uchopila ho za ruku. "Na vašem místě bych to neříkala tak nahlas."
Držel ji za ruku a hleděl do tmy, jako by ztratil řeč. Nevadila jí tato neobvyklá situace. Byl laskavý a nešťastný a líbil se jí, což bylo zcela mimo její plán. Ozvaly se kroky a ona se od něho odtrhla.
"Promiňte, pane generále, že vás obtěžuji," řekl Max Priem, "ale volá vás Paříž."
Generál váhavě kývl. "Přijdu." Políbil jí ruku. "Dobrou noc, má drahá." Vrátil se zpět do salónku.
Max Priem se postavil na druhou stranu. "Slečno," řekl formálně. Zachytila výsměch v jeho očích a s údivem ještě něco jiného. Hněv.

dvanáct

Spala dobře, beze snů. Náhle ji však něco vzbudilo. Zůstala ležet, ale věděla, že musí zjistit příčinu, snažila si to vše ujasnit. Pak uslyšela výstřely, a to ji velmi rychle postavilo na nohy. Hodila na sebe župan a vyběhla na balkon.
Někdo německy vykřikoval, ve vzduchu rotoval kulatý předmět, který se po výstřelu rozprsknul na kousky. Podívala se dolů. Přímo pod ní naplňoval Max Priem zásobník pušky a pak namířil. Za ním se na zemi krčil voják obsluhující vrhače hliněných holubů.
Priem zavolal, voják uvolnil péro a další hliněný holub vzlétl k nebi. Zastínila si oči rukou. Max zvedl hlaveň, stiskl spoušť a proti jasné obloze bylo vidět střepy zasaženého kotouče.
"Dobré ráno," zavolala.
Na chvíli přerušil nabíjení a podíval se nahoru. "Probudil jsem vás?"
"Měl jste mne na to upozornit."
Podal pušku vojákovi. "Snídaně je za deset minut v jídelně. Přijdete také?"
"Ne, děkuji, myslím, že ji dnes ráno mám na podnose ve svém pokoji."
"Jak si přejete." Zasmál se. Otočila se, vydechla a vrátila se do svého pokoje.
Hortensie právě dosnídala a poslala pro ni Chantal. Když Genevieve vešla, byla ve vaně a koupala se.
"Rozhodla jsem se, že dnes ráno půjdu na mši. Můžeš jít se mnou," řekla jí teta.
"Ale dnes jsem již jedla."
"Jak je to od tebe nerozvážné. Ale půjdeš i tak. Je to nutné."

"Pro spásu mé nesmrtelné duše?"
"Ne, musíme dát té malé běhně, Mareše, příležitost k prohledání tvého pokoje. Chantal zaslechla Reichslingera, jak jí včera večer k tomu dával pokyny."
Genevieve řekla: "Podezírá mne?"
"Proč by měl? Udělala jsi z něho svého nepřítele. To je vše. Možná, že to je právě začátek jeho odplaty. Propagační leták RAF mu bude stačit k tomu, aby z tebe udělal nepřítele Říše. Pokusíme se udělat z jeho malé akce planý poplach."
"Co mám dělat?"
"Když se vrátíme, zmíníš se o tom, že ti chybí diamantové náušnice. Chantal to zařídí, aby se dostaly na nějaké šikovné místo v Maresině ložnici. Spustíš povyk. Půjdeš přímo za Priemem, který zde, koneckonců, zodpovídá za bezpečnost."
"A co bude potom?"
"Je to velmi prohnaný člověk. Snadno najde náušnice v Maresině pokoji. Maresa bude protestovat proti obvinění, ale fakta budou jasná a hloupá Maresa se rozbrečí..."
"...a přizná, že tak jednala podle rozkazů Reichslingera?"
"Přesně tak."
"Kuj železo, dokud je žhavé, a víš jak?"
"Samozřejmě."
"Ale uvěří jí Priem?" otázala se Genevieve.
"Myslím, že se na to můžeme spolehnout. Žádné veřejné oznamování, žádný rozruch. Asi to probere s Reichslingerem soukromě. Jsem přesvědčena, že ten tvůj plukovník je tvrdý chlap."
"Můj? Proč to říkáš?"
"Ubohá Geny." Už dlouho ji tak nikdo neoslovil. "Protože jsi sedávala na mém klíně, když jsi byla děvčátko, naučila jsem se v tobě číst jako v otevřené knize. Z tohoto člověka tě brní hlava, nemám pravdu? Stačí, když je blízko tebe, a začne se ti svírat žaludek."
Genevieve se zhluboka nadechla, aby získala rovnováhu, a vstala. "Vynasnažím se, abych odolala jakémukoliv pokušení. Můžeš se spolehnout. Řekla jsi to Chantal?"
"Jenom to, že Anne-Marii jde o krk, protože se zapletla do podvratné činnosti. Myslím, že se bude na tebe častěji usmívat. Její bratr, Georges, je v pracovním lágru v Polsku."
"To je v pořádku," odpověděla Genevieve. "Nyní jednej podle plánu."
"Vše je připraveno. Probereme to později. Buď poslušná holčička a řekni Mareše, aby informovala Reného, že potřebuji rollse."
Genevieve byla opět dítětem, které poslouchá tetičku a dělá přesně to, co je nařízeno. Nic se nezměnilo.

První šok nastal, když vyšly z předních dveří a sestupovaly po schodech dolů. Po Reném a jeho rollsu nebylo ani stopy a místo nich zde čekal Max Priem s černým mercedesem.
Zasalutoval a vážným hlasem oznamoval: "Dnes ráno se ukázalo, že vaše auto není provozuschopné, paní hraběnko. Nařídil jsem našim mechanikům, aby pro vás udělali, co je možné. Do té doby jsem vám plně k službám. Přejete si zavézt do kostela, prosím?"
Hortensie zaváhala, pokrčila rameny, nastoupila a Genevieve ji následovala.
Sám řídil a Genevieve musela sedět tak, že mu hleděla do týlu. Cítila se nepohodlně. Hortensie ho ignorovala a sledovala čas. "Jedeme pozdě. Nevadí, pan farář na mne počká. Je mu sedmdesát, a když má dobrou náladu, tak to udělá. Je to první muž, do kterého jsem se opravdu zamilovala. Snědý a krásný a plný víry. Víra je přitažlivá. Nikdy jsem nenavštívila tolik bohoslužeb."
"A co nyní?"
"Má bílé vlasy, a když se směje, udělá se mu tolik vrásek, že mu není vidět oči."
Genevieve byla znepokojena, že ji Priem sledoval ve zpětném zrcátku. Jeho oči byly veselé. Hortensie na tom byla podobně. Řekla chladně: "Je to pravda, plukovníku, že příslušníci SS nevěří v Boha?"
"Spíš ho mám v nejspolehlivější autoritě, v říšském veliteli Himmlerovi." Priem stočil vůz vedle vrat kostela, vystoupil a otevřel zadní dveře. "Prosím, dámy," řekl galantně.

Hortensie zůstala na okamžik sedět, pak ho chytila za ruku a vystoupila. "Víte, Prieme, že vás mám ráda. Je to velká škoda, že..."
"Že jsem Němec, hraběnko? Má babička z matčiny strany pocházela z Nice. Pomůže mi to?"
"Značně." Obrátila se k Genevieve. "Není třeba, abys šla dovnitř. Běž se poklonit své matce. Nebudu tam dlouho."
Spustila závoj a chodníkem mezi náhrobními kameny došla ke dveřím starobylého kostela.
Priem řekl: "Pozoruhodná žena."
"Také si to myslím." Když se zastavili, nastala krátká pauza. Stál zde s rukama založenýma za zády a ve své velkolepé uniformě s křížem na krku vypadal jako fantastická postava. "Omluvte mne, prosím. Ráda bych navštívila hrob své matky."
"Ale samozřejmě."
Vešla na hřbitov. Ve vzdáleném rohu, ve stínu cypřišů, měla matka ideální místo posledního odpočinku. Náhrobní kámen byl nádherný a prostý, jak to navrhla Hortensie, a místo bylo ozdobeno čerstvými květy v kamenné váze.
"Heléne Claire de Voincourt Trevaunce," četl, přešel na druhou stranu hrobu a potom udělal zvláštní věc. Perfektně zasalutoval, vzdal dokonalou vojenskou poctu, ve které nebylo nic nacistického: "Ano, Heléne Claire," řekl tiše, "máte velmi krásnou dceru. Byla byste na ni hrdá, věřím tomu."

"A co vaše rodina?" zeptala se Genevieve.
"Otec zahynul v poslední válce a matka několik roků po něm. Mne vychovala tetička ve Frankfurtu, učitelka. Byla zabita při leteckém náletu v minulém roce."
"Takže máme něco společného?"
"Hm, co dělá váš otec, doktor v Cornwallu? A vaše sestra, o které tak málo mluvíte? Genevieve, říkám to správně?"
Ohromena všemi fakty, která o ní věděl, zoufale cítila, že balancuje na ostří nože. Ale situaci zachránil déšť. Když se spustil, uchopil ji za ruku.
"Pojďte, musíme utíkat."
Doběhli pod přístřešek nad vchodem do kostela a neušlo jí, že dýchání mu dělá potíže. Posadil se na kamennou lavici.
"Jste v pořádku?" zeptala se.
"Nic to není, na mou duši." Zasmál se a vytáhl stříbrné pouzdro. "Cigaretu?"
"Byl jste v Rusku raněn?"
"Ano."
"Slyšela jsem, že to tam v zimě bylo kruté."
"Myslím, že to byla draze zaplacená zkušenost."
"Reichslinger, ti ostatní a vy. Patříte každý do jiného světa. Vy jste..."
"Němec, se kterým válčí vaše země," řekl. "Je to velmi prosté. Možná velmi nešťastné, ale velmi jednoduché."
"Asi ano." Povzdechl a jeho tvář poněkud zjihla: "Od malička mám rád déšť."
"Já také," odpověděla.
Smutně se usmál. "To je dobře, konečně máme opravdu něco společného."
Seděli zde a čekali na Hortensii. Déšť zesílil. Tetička měla jako obvykle pravdu, protože nikdy v životě necítila takové vzrušení.

Craig Osbourne zazvonil v londýnském bytě Munroa na Haston Pláce. Když se dveře otevřely, šel nahoru a na odpočívadle našel Jacka Cartera, který ho tam očekával.
"Je doma, Jacku?"
"Bohužel není. Zavolali ho na ministerstvo. To je dobře, že jsi přijel. Poslali za tebou kurýra. Vaši lidé tě chtějí stůj co stůj najít."
"Z Útvaru pro strategické služby? A proč?"
"Přišli na to, že jsi ještě nebyl vyslechnut ve věci generála Dietricha. Jsou rozhořčeni způsobem, jakým Munro využívá autority Ikeho k tomu, aby tě získal, ale nadšeni způsobem, jakým to řešíte... Myslím, že je v dohledu další zlatá medaile."
"Jednu jsem již dostal," řekl Craig.
"Ano, v pořádku, ale stav se v Cadogan Place. Jen proto, abys jim udělal radost. Proč jsi vlastně přišel?"
"Slíbil jsem Genevieve, že dohlédnu na její sestru. Byl jsem u zdravotních sester, ale hlídač mne tam nepustil."
"Ano, z různých důvodů se bezpečnostní opatření přitvrdila," zasmál se Carter. "Brnknu Baumovi a řeknu mu, aby tě očekával."
"Fajn," souhlasil Craig. "Půjdu a dám do pořádku ty záležitosti u Útvaru strategických služeb." Obrátil se a pospíchal dolů po schodech.

Genevieve viděla v jednom špionážním filmu, jak jeho hrdina připevnil vlas na dveře, aby se později mohl přesvědčit, zda někdo vešel do jeho pokoje. Stejné lsti použila u dvou zásuvek ve svém toaletním stolku. Byla zvědavá, jak zkouška dopadla, a byla to první věc, o které se po příchodu z kostela chtěla přesvědčit. Obě někdo otevřel.
Mareše před odchodem na hřbitov dala volno. Řekla jí, ať přijde až po poledni. Zapálila si cigaretu, aby si ukrátila čas, a potom se vydala hledat Priema. Našla ho za stolem v knihovně, vedle něho seděl Reichslinger a zabývali se nějakým seznamem.
Oba vzhlédli. Genevieve řekla: "Už je toho příliš, plukovníku. To, že vaše ochranka občas vykonává v našich pokojích prohlídky, jsme se naučili respektovat. Nejsem však ochotna zapomenout na pár velmi cenných diamantových náušnic s perlami zasazenými do stříbra. Je to věc, která se v naší rodině dědí. Byla bych vám nesmírně vděčná, kdybyste se postaral o jejich vrácení."
"Váš pokoj byl prohledáván?" zeptal se Priem klidně. "Jak si můžete být tak jistá?"
"Existuje mnoho důkazů. Věci nejsou na svém místě, kam jsem je položila, a samozřejmě náušnice jsou pryč."
"Vaše pokojská prostě důkladně uklízela. Mluvila jste s ní?"
"Nešlo to," odpověděla Genevieve netrpělivě. "Ráno, než jsem šla do kostela, jsem jí dala volno."
Obrátil se na Reichslingera: "Víte o tom něco?"
Reichslingerův obličej byl bledý. "Nevím, standartenführere."
Priem přisvědčil: "Nedá se vůbec diskutovat o tom, že byste to mohl udělat bez mého povolení."
Reichslinger k tomu nic neřekl. Genevieve řekla: "Tak co?"
"Prošetřím to," řekl jí Priem, "a přijdu za vámi."
"Děkuji, plukovníku." Obrátila se a rychle odešla.
Priem si zapálil cigaretu a podíval se na Reichslingera. "No tak."
"Standartenführere?" Na tváři mu vyrazily kapky potu.
"Mluvte pravdu, člověče. Dávám vám jen pět vteřin. Varoval jsem vás."
"Standartenführere. Musíte mne vyslechnout. Konal jsem svou povinnost. Ten walter mi dělal starosti. Myslel jsem, že

tam může být i něco jiného."
"Takže jste přinutil pokojskou slečny Trevaunce, aby prohledala její místnosti, a přitom ta pitomá čubička měla lepkavé prsty? To jste nám, Reichslingere, moc pomohl. Myslím, že se mnou souhlasíte."
"Standartenführere, co mám na to říct?"
"Nic," řekl Priem otráveně. "Vyhledejte Marešů a přiveďte ji ke mně."

Genevieve čekala trochu nervózně ve svém pokoji. Seděla u otevřeného okna a pokoušela se číst. Hortensie měla přece jen pravdu. Neuběhla ani hodina po její návštěvě v knihovně, když se ozvalo se zaklepání a Priem vstoupil.
"Máte na chvíli čas?" Přešel pokoj, zvedl náušnice a položil je Genevieve do klína.
"Kdo?" zeptala se.
"Vaše pokojská. Vidíte, měl jsem pravdu."
"Ta nevděčná malá běhna. Víte to jistě?"
"Bohužel, ano," řekl klidně. Co se odehrálo mezi ním a Reichslingerem, netrápilo dlouho její zvědavost.
"To znamená, že půjde zpátky na farmu."
"Momentálně je to to jediné, co s ní mohu udělat. Řekl bych, že je to pro ni horší než cokoliv jiného. Je to hloupá holka, která trvá na své nevině, přestože jsem v jejím pokoji náušnice našel. Ať je to jakkoliv, sotva mohla doufat, že se na takovou věc nepřijde."
"Navrhujete mi, abych jí ještě dala příležitost?"
"V těchto těžkých dobách by to bylo hotové milosrdenství." Priem se podíval ven přes balkon. "Z tohoto místa je opravdu krásný výhled. Ani jsem si to neuvědomil."
"Ano," řekla Genevieve.
Vážně se usmál. "Tak. Musím zařídit pro zítřejší návštěvu polního maršála Rommela spoustu věcí. Omluvíte mne, prosím?"
"Zajisté."
Dveře se za ním zavřely. Čekala pár minut a potom rychle sama odešla. "Maresa se zapletla s jedním vojákem," oznamovala Hortensie, "informovala mne o tom Chantal," a mrkla směrem ke své zamračené komorné.
"Znamená to něco?" zeptala se Genevieve.
Hortensie se pokusila o roztomilý úsměv. "Voják Maresy má dnes večer a zítra mimořádnou stráž na terase před knihovnou, a to se Chantal nelíbí. Věří tomu, že v tom máš prsty."
Genevieve na ni bezmocně hleděla: "Nerozumím."
"Je to ten voják, který měl službu u brány, když jsi přijela," vysvětlovala jí teta. "Nechtěla jsi mu ukázat své papíry. Tato příhoda se dostala k Reichslingerovi. Ten mládenec se choval nemožně. Jeho kapitán si toho všiml a vyvodil z toho příslušné závěry. Podle Chantal se na tebe Maresa velmi zlobila."
"Máš v úmyslu jí nějak využít? O to tady vlastně jde. Je to tak?"
"Přirozeně. Jestliže se máš dostat do knihovny, musí to být během plesu. Musíš se omluvit a na chvíli se vytratit. Zámek na třetím francouzském okně není už tři roky v pořádku. Když dobře zatlačíš, okno se otevře. Jak dlouho ti to bude trvat, abys otevřela sejf a použila svého fotoaparátu? Pět minut? Deset?"
"Ale co ta stráž venku na terase?"
"Aha, ten mládenec Maresy. Jmenuje se Erik. Myslím, že se na ni můžeme plně spolehnout. Odvede si ho na příslušnou dobu někam stranou. Koneckonců, každý se chce pobavit."
"Můj Bože," zašeptala Genevieve. "Jsi si jistá, že nemáme v rodině někoho z Borgiů?"
Maresa přijela o pár minut později. Popoháněla ji Chantal. Tvář měla od pláče oteklou a nehezkou.
"Slečno, prosím," obhajovala se, "nevzala jsem vaše náušnice, přísahám."
"Ale prohledala jsi na Reichslingerův rozkaz můj pokoj. Není to snad pravda?"
V šoku nestačila ani zavřít pusu, nezmohla se ani na slovo odporu.
"My víme vše, právě tak jako plukovník Priem, ty hloupá," vynadala jí Hortensie. "Přinutil tě, abys mu všechno pověděla a pak ti řekl, ať držíš jazyk za zuby."
"Ano, hraběnko," a padla před ní na kolena. "Reichslinger je strašný člověk. Vyhrožoval mi, že mne pošle do pracovního tábora, když neudělám to, oč mne žádal."
"Vstaňte, děvče, pro Kristovy rány." Poslechla ji a Hortensie pokračovala, "chcete, abych vás poslala zpět na farmu a udělala ostudu vaší matce?"
"Ne, paní hraběnko, prosím. Udělám pro vás cokoliv." Hortensie sáhla po cigaretě a chladně se na Genevieve usmála: "Uvidíme."

Craig se musel celý den zdržet na ředitelství Útvaru strategických služeb. Ven se dostal až před večerem a teprve v sedm hodin dorazil do ubytovny zdravotních sester v Hampsteadu. Strážný mu neotevřel, jen s ním hovořil přes mříže.
"Co si přejete, pane?"
"Jsem major Osbourne. Myslím, že mne očekává dr. Baum."
"Domnívám se, že zde není." Strážný odešel do kanceláře a za okamžik se vrátil. "Měl jsem pravdu, pane. Tak před hodinou odešel, ještě než jsem nastoupil."
"Zatraceně," řekl Craig a chystal se k odchodu.
"Je to naléhavé, pane?" zeptal se strážný.
"Je to skutečně důležité."
"Myslím, že byste ho mohl najít u Grenadýra, pane. Je to hospoda na Charles Street. Je to kousek. Nemůžete ji minout.

Většinu nocí tráví tam."
"Díky," řekl mu Craig, otočil se a odešel.

Důstojníci měli na zámku malý večírek jako přípravu na velkou událost a Ziemke požádal Genevieve, aby zde zůstala, zejména, když Hortensie naznačila, že chce obědvat ve svém pokoji.
"Slíbila jsem, že se budu věnovat Rommelovi," řekla generálovi, "a to by mělo stačit."
Genevieve byla ustrojena a připravena jít dolů ještě před sedmou. Propustila Marešů, když uslyšela jemné zaťukání na dveře. Otevřela je a našla za nimi René Dissarda s podnosem.
"Slečno, káva pro vás," řekl slavnostně.
Nepatrně zaváhala. "Děkuji, René," řekla a ustoupila.
Zavřela dveře, René postavil podnos na stůl a rychle se otočil. "Rychle, slečno. Dostal jsem vzkaz, abych navštívil jednu z nejdůležitějších spojek hnutí odporu."
"O co se jedná?"
"Možná o zprávu z Londýna."
"Dostanete se ze zámku bez problémů?"
"Nestarejte se o mne. Vím, co dělám." Usmál se: "Jak to jde?"
"Zatím perfektně."
"Zítra se s vámi spojím, ale teď už musím jít, slečno. Dobrou noc."
Otevřel dveře a odešel. Poprvé si uvědomila pocit skutečného neklidu. Bylo to nepříjemné. Nalila si trochu kávy, kterou jí přinesl, a šla se posadit k oknu, kde si ji chtěla vypít.

Tančilo se ve starém hudebním salonu. V rohu na mírně vyvýšené části bylo velké piano, momentálně bez osvětlení. Pamatovala si na poslední večer, kdy hrála pro Craiga Osbourna, a doufala, že ji nikdo nepožádá, aby své vystoupení opakovala. Anne-Marie byla vždycky dokonalejší a tvrdě na tom pracovala. Mohla být profesionálem, ale hlídala se, aby zas tak moc dobrá nebyla. Tvrdila, že to není to, co od ní lidé očekávají. Asi měla, jako obvykle, pravdu.
Genevieve hrála stoprocentní aristokratku. Udržovala odstup od lidí, o kterých se předpokládalo, že je zná. Někdo otevřel okno na terasu a dovnitř se vehnal studený vzduch. Tísnil se tam hlouček lidí. Odpoledne přijel brigádní generál SS Seilheimer se svou paní a dvěma dcerami a plukovník armády, který měl jednu ruku na pásce. Bylo zřejmé, že mladší důstojníci k němu cítí respekt a chovají se k němu jako k hrdinovi. Přítomnost generála Ziemkeho a brigádního generála dala večírku spád. Brzy přestali hovořit a ke slovu přišla hudba.
Gramofon obsluhovali dva mladí důstojníci, ale brzy tuto službu přenechali nějakému vojákovi a začali pokoušet štěstí u dvou dcer brigádního generála. Obě vypadaly sotva na sedmnáct a vzrušením z komplimentů, kterých se jim dostávalo, byly úplně omámené.
Těšily se na ples a na setkání s polním maršálem Erwinem Rommelem. Mladší dcera s dráždivým chichotáním prohlásila, že ještě nikdy neviděla pohromadě tolik nádherných mladých mužů. Ptala se Genevieve, co si myslí o snědém plukovníkovi od SS. Hovořila francouzsky, a většina Němců se snažila ji napodobit. Max Priem se choval poněkud hlučně. V jedné ruce měl sklenku s koňakem a při hovoru s plukovníkem wehrmachtu se tvářil velmi pozorně. Když vrhl pohled k Genevieve, byla v jeho modrých očích směs radosti a ostražitosti.
Chvíli pozorovala tohoto muže, který se nechoval tak, jak očekávala. Všichni Němci byli brutální nacisté jako Reichslinger. Věřila tomu prostě proto, že se to automaticky předpokládalo. Priem byl ale docela jiný než ostatní muži, které poznala. Když se na něho podívala, pochopila, proč se o něm říká, že je "rodilý voják". Přesto zde byly věci, které lidé jako on způsobili. V posledních dnech se o nich něco dozvěděla. Například tábory. Otřásla se při tom pomyšlení. A byly zde i horší věci. Takové myšlenky neměly moc smyslu. Její přítomnost má jasný účel a tento fakt nesmí pouštět ze zřetele.
Hudbu tvořila pozoruhodná směs melodií. Nebyly všechny německé. Byly mezi nimi francouzské, a dokonce i americké boogie. Zítra už nic takového nebude. Světla budou jasná a silná a orchestr bude hrát důstojnou hudbu. Ze stříbrných číší hraběnky Voincourt se bude pít punč a spousta šampaňského. Vojáci budou v uniformách a bílých rukavičkách.
Přišel k ní mladý poručík a požádal ji o tanec tak rozhodně, že mu věnovala nejskvělejší úsměv Anne-Marie a řekla, jak ji to těší. Byl to vynikající tanečník, snad nejlepší ze všech přítomných. Když mu poděkovala za tanec, zčervenal.
Stála se svým partnerem uprostřed sálu a bavila se s ním, zatímco obsluha nasazovala do gramofonu novou desku.
"Nyní jsem na řadě já," ozval se za nimi hlas.
Reichslinger se mezi ně protlačil tak, že mladý poručík musel ustoupit.
"Své partnery si ráda vybírám sama," odpověděla.
"To já také."
Když hudba začala hrát, Reichslinger jí pevně sevřel zápěstí. Celou dobu se smál a využíval své dočasné převahy, protože příliš dobře věděl, že dokud hudba bude hrát, má Genevieve malou naději, že se ho zbaví.
"Když jsme se naposledy potkali," rozvíjel hovor, "řekla jste mi, že nejsem gentleman. Musím to napravit."
Rozesmál se, jako by pronesl něco mimořádně vtipného a Genevieve si uvědomila, že je opilý. Když hudba dohrála, zastavili u otevřeného francouzského okna a on ji vystrčil na terasu.
"To už je příliš!" řekla.
"To není ještě všechno." Uchopil ji za obě paže a přitiskl ji zády ke zdi. Bránila se a on se pochechtával. Byl mnohem silnější než ona. Dupla mu podpatkem na nárt.
"Ty čubko!" zakřičel.
Rozpřáhl se a chystal se ji udeřit, když na jeho rameno dopadla ruka a strhla ho zpět. "Ještě vám nikdo nic neřekl o

vašem pochybném chování?" Reichslinger stál a civěl na Priema, který měl ruce vbok a vypadal hrozivě. "V deset vám začíná služba, nemám pravdu?"
"Ano," řekl Reichslinger rychle.
"Pak vám navrhuji, abyste si hleděl svého." Reichslinger se vztekle díval na Genevieve. "To je rozkaz, ne návrh."
Železná disciplina SS se opět dostala ke slovu. Reichslinger srazil podpatky: "Rozkaz, standartenführere." Předvedl perfektní nacistický pozdrav zvednutou paží a odpochodoval.
"Děkuji vám," řekla Genevieve.
"Nepočínala jste si špatně. To jste se naučila ve škole?"
"Ve slabikáři bylo všechno možné."
Gramofon začal hrát další píseň, z níž k ní dolehl hlas, který ji dojal. Byl to Juliin oblíbený Al Bowlly.
"Také bych si rád vybral svou partnerku," řekl Priem. "Smím prosit o tento tanec?"
Prošli francouzskými okny a stanuli na parketu. Byl výborným tanečníkem a najednou bylo všechno příjemné. Avšak co by se jí stalo, špiónce obklopené samými nepřáteli? Skončila by v takovém hrozném sklepě, v jakém trpěl Craig Osbourne? Bylo těžké si to všechno uvědomovat a přitom se veselit.
"O čem přemýšlíte?" zamumlal.
"O ničem zvláštním."
V sále byla magická atmosféra, světlo se vlnilo na příkrovu kouře a hudba byla opojná. Uvědomila si, co Bowlly zpívá. "Little Lady Make Believe."
Zvláštní věc. Tuto píseň slyšela naposledy při náletu na Londýn. Byla právě aprobovanou zdravotní sestrou, unavenou a ospalou po několika hodinách služby. Odešla do klubu s jedním letcem od Eagle Squadron. Carl Bowlly právě zahynul při bombardování a Američan se rozesmál, když mu řekla, že to byla záhada a že se chtěla do něho zamilovat, protože všechny byly do něho zamilované. Pak rozehnal romantické sny osmnáctileté dívky, když jí navrhl, aby se s ním vyspala.
Priem poznamenal: "Snad jste si všimla, že hudba přestala hrát."
"To prozrazuje, jak jsem unavená. Myslím, že půjdu spát. Byl to velmi zajímavý večírek. Dejte za mne generálovi dobrou noc."
Objevil se vojenský posel se zprávou. Priem od něho převzal kus papíru a četl. Zvědavost ji zadržela, chtěla se dozvědět, zda to je důležité. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. Strčil papír do kapsy.
"Tak tedy dobrou noc," řekl.
"Dobrou noc, plukovníku."
Cítila se odstrčená a ten papír v ní vyvolal podezření, že obsahuje něco, o čem by měla vědět. Jaká by to byla ironie osudu, kdyby Rommel nepřijel, kdyby se všechno zrušilo. Ne, nebyla by to ironie, ale pekelná rozkoš. Musela by zůstat v zámku, a dokud válka nebude vyhrána, přizpůsobit se jeho stylu a doufat, že se vrátí domů, ke svému otci. Musela na něho myslet a v tu chvíli na ni padla veliká tíseň.
Vyšla po schodech a pokračovala chodbou ke svému pokoji. Když vstoupila dovnitř, poprvé cítila temnou přítomnost Anne-Marie. To ji přinutilo, aby vyšla ven, alespoň na balkon. Bylo bezvětří, ticho a chladno.
Posadila se do houpací židle a vzpomínala na Anne-Marii, na to, co se jí stalo. Jejími katy byli muži od SS, podobní Maxu Priemovi. Ale to nebylo možné, on byl přece docela jiný.
Pod ní bylo slyšet tiché kroky. Podívala se dolů a ve světle z pokoje viděla siluetu postavy. Přestala se houpat a sotva dýchala. Postava zůstala tiše stát.
Ani nevěděla, jak dlouho ji sledovala, schovaná ve stínu. Ten člověk nemohl vědět, že o něm ví, a to zvyšovalo jeho přitažlivost. Otočil se, pohlédl vzhůru k balkonu a obličej mu ozářilo světlo z okna pokoje. "Haló, kdo je tam?" otázala se ze stínu.
Chvíli bylo ticho, potom se ozvalo: "Není vám zima?"
Někde u obvodové zdi zavyl hlídací pes a k němu se přidali další. Priem vykročil a opřel se o dveře. Jeho tělo bylo nehybné a napnuté. Psi byli velmi skuteční, tajemnost prvního dojmu byla ta tam. V dolní části zahrady sílily hlasy, objevila se tam záře hořících pochodní.
Rozsvítilo se pátrací světlo. Jeho kužel se plazil po zemi jako had, až našel svůj cíl. Pět nebo šest vlčáků se sápalo na svou kořist, muže, který před nimi kličkoval. Dostihli ho u dolní kašny. Strhli ho na zem a vrhli se na něho. Za chvíli přišel psovod a zastavil je.
Genevieve ztuhla hrůzou, když pozorovala, jak zvedají toho ubožáka, pokrytého krví. Priem zavolal německy a přes trávník k němu přiběhl mladý četař, aby mu podal hlášení. Za chvíli se četař vrátil ke skupině u kašny a odvedl vrčící psy a zadrženého muže. "Je to místní pytlák, který si vyšel na bažanty," řekl Priem tiše. "Udělal velkou chybu."
V tomto okamžiku ho začala nenávidět pro to, co dělal, pro brutalitu války a násilí, které mohlo zničit životy obyčejných lidí. A přitom sama byla de Voincourt, členka rodiny, která měla v minulém století právo za ukradeného bažanta nechat pytlákovi useknout ruku.
Zhluboka se nadechla, aby mohla klidně promluvit. "Myslím, že už půjdu spát. Přeji vám dobrou noc, plukovníku Prieme."
Ztratila se v šeru stínů. On zůstal stát tam, kde byl, s tváří ozářenou světlem z okna a díval se vzhůru. Chvíli trvalo, než se otočil a odešel.

třináct
Hostinec Grenadýr v Charles Street byl na rohu úzké dlážděné uličky. Když Craig vešel dovnitř, ocitl se v typické londýnské hospodě. Těžké stoly měly mramorové desky, v malém krbu hořelo uhlí a za barem byly narovnány sklenky

proti velkému zrcadlu. Nebylo tam plno. U krbu hrály domino dvě stráže protivzdušné obrany a v rohu seděli čtyři muži v pracovních pláštích a popíjeli pivo. Za barem seděla mateřsky vyhlížející blondýna středního věku. Zvedla oči od časopisu, který četla, a když uviděla Craigovu uniformu, zazářily jí oči.
"Co si přejete, drahoušku?"
"Skotskou a vodu," poručil si.
"Nevím, co si vy, Yankeeové, myslíte. Copak nevíte, že u nás máme přídělový systém?" Usmála se a pokračovala; "Myslím, že by se tu pro vás nějaká kapka našla."
"Hledám tu jednoho svého přítele, dr. Bauma."
"Toho malého cizího lékaře z domova pro zdravotní sestry, z horního konce ulice?"
"Ano." Za pultem mu nalila skleničku tak, aby to ostatní neviděli. "Většinu nocí si lebedí tam, za těmi zasklenými dveřmi, můj milý. Bývá rád sám."
"Díky," řekl Craig a zaplatil.
"V těchto dnech hodně nasává. Pokuste se ho zabrzdit."
"Je vaším pravidelným návštěvníkem?"
"Dá se to říct. Chodí sem od doby, co řídí kliniku, a jsou to skoro tři roky."
To byly informace, které potřeboval získat. Nabídl jí cigaretu a jednu si sám vzal. "Vždycky tak moc nepil, že ne?"
"Panebože, ne. Přišel každý večer, ve stejnou dobu, posadil se na stejné místo na konci baru, četl Timesy, vypil sklenku portského a odešel."
"A co se s ním stalo potom?"
"Zemřela mu dcera."
"Ale to bylo už dávno."
"Ale ne, můj milý, vy se mýlíte. Bylo to před půl rokem. Dobře si na to pamatuji. Byl úplně na dně. Vešel do baru, sedl si, hlavu schoval do dlaní a rozplakal se. Dala jsem mu velkou skotskou a zeptala jsem se ho, co se stalo. Řekl, že právě dostal špatné zprávy. Dozvěděl se, že jeho dcera zemřela."
Craig se na chvíli zamyslel. "Je jasné, že to není nic příjemného, ale musím s ním mluvit." Dopil a řekl: "Přineste nám něco, co Baum pije."
Otevřel dveře s viktoriánským ornamentem a vešel do dlouhé místnosti pro hosty, která byla v minulosti vyhrazena pouze pro dámy. U zdí byly kožené lavice. V malém krbu hořel oheň a vedle něho seděl Baum se skleničkou v ruce. V plandavých a zanedbaných šatech vypadal ošuměle. U oka mu cukalo a na bradě měl strnisko.
Craig ho oslovil: "Zdravíčko, doktore."
Baum se na něho překvapeně podíval. Pod vlivem alkoholu mluvil poněkud nezřetelně. "Major Osbourne? Jak se vám daří?"
"Dobře," řekl Craig. Opřel se o bar a blondýnka jim přinesla pití.
"Ach, Lili, to je pro mne?" zeptal se Baum.
"To je pozornost, doktore," řekla a odešla nazpět.
"Jack Carter mi oznámil, že vám volal. Zařídil mi návštěvu v domovu sester. Slíbil jsem Genevieve Trevaunce, že se optám na její sestru."
Baum si pohladil dlaní tvář, zamračil se a pak přikývl: "Ano, kapitán Carter mi volal."
"Jak se má její sestra?"
"Není to dobré, majore." Zavrtěl hlavou a povzdechl: "Ubohá Anne-Marie." Natáhl ruku po sklenici s portským. "A slečna Genevieve? Už jste o ní něco slyšel?"
"Co bych měl o ní slyšet?" otázal se Craig.
"Z druhé strany."
"Vy o tom něco víte?"
Baum hledal vyhýbavou odpověď a poškrábal se na nose. "Ne tak moc. Rychlý člun, noční přechod. To děvče musí být bezvadnou herečkou."
Craig ho nechal mluvit. Pak řekl: "Lili mi řekla, že vaše dcera zemřela před půl rokem."
Baum přikývl a se slzami v očích řekl: "Moje malá Rachel. Je to hrozné."
"Když byla v Rakousku, jak jste se to mohl dozvědět?" zeptal se Craig opatrně. "Od Červeného kříže?"
"Ne," odpověděl automaticky Baum. "Od našich lidí z židovského odboje. Přátelé Izraele - neříká vám to nic?"
"Samozřejmě, že ano."
Ale najednou se Baum zarazil. "Proč se ptáte?"
"Protože jsem si myslel, že vaše dcera zemřela před válkou, když jste přijel do této země."
"Ne, nemáte pravdu." Zdálo se, že Baum náhle vystřízlivěl a postavil se na nohy. "Už musím jít. Mám nějakou práci."
"A co Anne-Marie? Chtěl bych ji vidět."
"Snad někdy jindy. Dobrou noc, majore."
Baum vešel do velké místnosti a rychle zmizel. Lili řekla: "Vystřelil jako raketa."
"To ano."
"Ještě jednu, má lásko?"
"Ne, díky. Až příště. Teď si musím v hlavě všechno srovnat. To je to nejdůležitější."
Šarmantně se na ni usmál a odešel. Přistoupil k ní jeden strážný z protivzdušné obrany. "Dvě pinty, Lili. Viděla jste jeho medaile? Hotová klenotnice."
"Mohl by je rozdávat."

Bylo půl desáté, když Craig vyšel vzhůru po schodech ke dveřím bytu na Haston Place a zazvonil. "Jacku, tady je Craig," ohlásil se.
Když se dveře otevřely, prošel chodboví ke schodišti. Tam stál Carter.
"Jak jsi pořídil v hlavním stanu strategických služeb?"
"Zdrželi mne skoro celý den."
"Pojď dál." Carter se otočil a vešel do bytu. Craig šel za ním. "Něco k pití?"
"Ne, děkuji. Jen si zapálím, pokud ti to nebude vadit. Díky, že jsi zavolal Baumovi."
"Mluvil jsi s ním?" Nalil si skotskou.
"Ano, do jisté míry. Ne v ubytovně zdravotních sester, ale našel jsem ho v místní hospodě. Zdá se, že v poslední době se chce propít až na dno."
"Nevěděl jsem to."
"Začal s tím před půl rokem, když mu přátelé oznámili, že jeho dcera zahynula v rukou Němců."
"Ano, myslím, že bych začal pít také," bez přemýšlení odpověděl Carter.
"Samozřejmě, že pro každého to znamená jen to nejhorší," poznamenal Craig. "Pokud jsem tomu rozuměl, zachránil si Baum kůži, když začínala válka a nacisté mu zabili dceru. Tak mi to Munro jednou vyprávěl u skleničky v Cold Harbouru. Zajímalo by mne, co bylo dál."
"Co by bylo?" řekl Carter klidně.
"Munro řekl, že Baum se nabídl zpravodajské službě, aby se mohl pomstít. Důkladně ho prověřili a zjistili, že se pro službu v terénu nehodí."
"Věřím tomu," odpověděl Carter.
"Co je pravda a co je lež, Jacku? Zemřela jeho dcera v roce 1939 nebo před půl rokem?"
"Podívej se, Craigu, je v tom hodně věcí, o kterých nic nevíš."
"Nenapínej mne," řekl Craig. "Dovol, abych se tě na něco zeptal. Jaké jsou zde možnosti. Nacisté zadrželi Baumovu dceru a pod hrozbou zabití mu navrhli činnost ve zpravodajských službách pro Němce nebo něco takového."
"Čteš moc detektivek," řekl mu Carter.
"Potom něco nevyšlo. Děvče zemřelo v koncentráku. Šéfové to Baumovi neřekli, ale dozvěděl se to od přátel z odboje. Baum, především slušný člověk, dělal pro svou dcerku všechno a nyní se chce pomstít."
"A jak by toho chtěl dosáhnout?"
"Tak, že se svěřil Dougalu Munroovi, bez ohledu na riziko. Pracuje jako dvojitý agent." Carter nic neřekl a Craig zavrtěl hlavou.
"Ale tady jde mezi Anne-Marií a Genevieve o víc než o pouhou návštěvu. Co se tím sleduje, Jacku?"
Carter povzdechl a šel otevřít dveře. "Můj milý Craigu, jsi přetažený. Máš toho za sebou moc. Běž do přízemí, do svého pokoje a lehni si. Ráno ti bude lépe."
"Jsi dobrý chlap, Jacku, slušný člověk. Zrovna jako Baum."
Craig pohodil hlavou: "Tamten nahoře mi dělá starosti. Je přesvědčen, že účel světí prostředky."
"A ty tomu nevěříš?"
"V žádném případě. Kdybychom tomu věřili, pak bychom byli stejní jako ti, proti kterým válčíme. Dobrou noc, Jacku."
Šel nahoru a Carter okamžitě volal domovním telefonem Munroa: "Brigadýre, rád bych vás navštívil. Craig Osbourne po něčem jde - týká se to Bauma. Dobrá, jdu nahoru."
Dveře byly mírně pootevřené. V přítmí chodby Craig slyšel vše. Nyní, když Carter šel vzhůru po schodech, prošel Američan po špičkách ke vchodu a tiše se vytratil.
V deset hodin, právě když Craig přijel zpět k domovu zdravotních sester v Hampsteadu, hustě pršelo. Chvíli přešlapoval na druhé straně ulice pod větvemi platanů a pozoroval vrata budovy. Tudy to ale nešlo. Bylo mu jasné, že vylekaný Baum by spustil poplach.
Zkusil to uličkou, která vedla mezi nízkými terasovými domky. Na konci byla dvoupatrová budova, která vypadala jako dílna. Po jedné straně vedlo železné schodiště. Potichu vyběhl nahoru a zastavil se až nahoře na plošině. Zeď domova pro zdravotní sestry nebyla vzdálena více než tři stopy. Nebylo nic jednoduššího než přelézt zábradlí, dostat se na zeď a skočit do zahrady.
Opatrně postupoval směrem k domovu. Na schodišti svítilo několik mdlých světel, ale v přízemí byla tma. Když obešel dům, bylo vidět světlo mezi závěsy na oknech, vedoucích k terase.
Vyběhl po schodech na terasu a nahlížel dovnitř mezerou mezi závěsy. Za nimi byla studovna plná knih. Baum seděl za stolem s hlavou v dlaních. Před ním byla láhev skotské a sklenička. Craig se velmi jemně pokusil pohnout francouzským oknem, ale bylo zavřené na petlici. Chvíli nad tím přemýšlel, ale pak zlehka zaklepal na okno. Baum překvapeně vzhlédl.
Craig na něho zavolal brilantní britskou angličtinou: "Doktore Baume, tady je hlídač."
Ustoupil zpět a čekal. Za okamžik se francouzské okno otevřelo a Baum vyhlédl ven. "Johnsone, jste to vy?"
Craig rychle vstoupil dovnitř, sevřel mu hrdlo a vtáhl ho zpět do pokoje. Baumovi lezly oči z důlků, jak ho Craig smýkal až do židle.
"Co to znamená?" zeptal se chraptivě, když Craig povolil sevření. "Zbláznil jste se?"
"Ne, ale myslím si, že několik šílených věcí se tu opravdu stalo a proto vás žádám, abyste odpovídal v mém i ve vašim vlastním zájmu."
"Nevím nic, co by vás mohlo zajímat," vykoktal Baum. "Vy jste blázen. Až se to dozví brigadýr, dá vás zavřít."
"Fajn, ale moje služební záležitosti nechejte na pokoji." Zvedl levou ruku a řekl: "Podívejte se, jak je znetvořená. To má na svědomí pařížské gestapo. Lámali mi jeden prst po druhém a potom mi z každého vytrhli pinzetou nehet. Kopali do

mne, topili mě ve vaně, a když jsem se probral, pokračovali dál. Kopali mne do rozkroku, udělali mi tržnou ránu skoro dvacet centimetrů dlouhou."
"Můj Bože," zašeptal Baum.
"Na neštěstí pro mne, měl tenkrát Bůh asi moc práce někde jinde. Jsem znalec, byl jsem v tom pekle. Už dávno jsem přestal jednat v rukavičkách." Craig chytil Bauma za bradu a pevně ji sevřel. "Genevieve Trevaunce je pro mne mnohem důležitější než vy. Jsem schopen udělat cokoliv, abyste promluvil. Záleží jen na vás, jestli odpovíte na mé otázky jako poslušný chlapec."
Baum byl úplně rozklepaný. "Ano," blekotal, "řeknu vám všechno."
"Vy jste před Němci neutekl. Vzali si vaši dceru jako rukojmí a vám nařídili, abyste předstíral emigraci a nabídl své služby britské zpravodajské službě."
"Ano," zakvílel Baum, "je to pravda."
"Jaké bylo spojení?"
"Měl jsem kontakt na španělské ambasádě. Odesílali vzkazy v diplomatickém zavazadle. Jednalo se o výsledky bombardování, pohyby vojsk a podobné věci. Pro případ nutnosti měli jiného agenta. Byla to žena, která žije ve vsi Romney Marsh. Má vysílačku."
"A fungovalo to? Nechal jste toho, když vám vaši přátelé ze židovského odboje oznámili, že vaše dcera je mrtvá?"
"To je pravda." Baum si otřel pot z tváře.
"Potom jste vyhledal Munroa a všechno jste mu řekl."
"Ano," kývl na souhlas Baum. "Nařídil mi, abych pokračoval, jako by se nic nestalo. Dokonce nechali pracovat i tu ženu v Romney Marsh."
"Její jméno?"
"Fitzgeraldová. Ruth Fitzgeraldová. Je to vdova. Provdala se za irského doktora, původem z Jižní Afriky. Angličany nenávidí."
Craig vstal a přešel na druhou stranu stolu. "A co Anne-Marie Trevaunce? Řekněte mi pravdu!" Baum těkal divoce očima a Craig vzal ze stolu staré mahagonové pravítko a otočil se. "Pro začátek budu brát prst za prstem na pravé ruce, Baume. Bude to velmi nepříjemné."
"Proboha. Nebyla to má chyba," řekl Baum. "Jen jsem jí dal injekci. Vykonal jsem, co Munro rozkázal."
Craig pokračoval velmi klidně. "Jaká to byla injekce?"
"Jistý druh drogy. Byl to nový nápad dávat ji každému agentovi, který se vrátil z terénu. Rozumíte mi? Výborně účinkuje."
"A u ní nezabrala?" zeptal se Craig hrozivě.
Baumův hlas téměř šeptal. "Projevil se vedlejší účinek. Poškození mozku je nezvratné. Jedinou útěchou je, že může každou chvíli zemřít."
"Ano," pokračoval Baum vzrušeně. "Dostal jsem rozkaz zahladit stopy za oběma sestrami."
Craig na něho hleděl. "To vám Munro také řekl?"
"Ano, předal jsem zprávu paní Fitzgeraldové z Romney Marsh před třemi dny, aby ji odvysílala spolu s informací o Genevieve." Za Craigem se tiše otevřely dveře, ale Baum si toho nevšiml. "Mají ji chytit, majore. Nevím proč, ale Munro chce, aby ji dostali."
"Nemohu tomu věřit, jak se vám rozvázal jazyk," promluvil Munro.
Craig se otočil a spatřil brigadýra, jak za ním stojí s rukama v kapsách svého vojenského pláště. Vedle něho stál Carter, opřený jednou rukou o svou hůl. V druhé měl browning.
"Vy darebáku," zvolal Craig.
"Milý hochu, jednou za čas se musí najít obětní beránek. Na neštěstí, tentokrát to bude Genevieve Trevaunce."
"Ale proč?" zeptal se Craig. "Konference o Atlantickém valu, Rommel, to všechno byly lži?"
"Ne tak docela, ale snad si nemyslíte, že takový amatér jako je Genevieve, by mohl mít šanci zmocnit se strategicky významné informace. Ne, Craigu, všemohoucí zasáhne brzy. Den D a vojenská lest, to jsou jména této hry. Podstatné je, aby Němci byli ujištěni, že je napadneme tam, kde nás čekají. Patton je hlavou neexistující armády ve východní Anglii a jejím falešným úkolem je invaze v oblasti Pas de Calais. Různé drobné projekty mají tento plán podpořit."
"Tak to tedy je," řekl Craig.
"V této souvislosti jsem dostal skvělý nápad, který byl hlavním důvodem, proč jsem povolal Anne-Marii do Londýna. Genevieve má převzít její roli. Jako náhodou jsem ji nechal nahlédnout do plánů, které ležely v Cold Harbouru na stole. Byla na nich oblast Pas de Calais s nadpisem ‚Předběžné cíle. Den D'. Vtip je v tom, že ona nedovede vyhodnotit důležitost této akce. Bude věrohodnější, když to z ní vypáčí, což udělají. Uvěří, že dostali eso a ona si nic nebude vymýšlet. Ten Max Priem jí prozatím nijak neublíží, jen ji bude nenápadně zkoušet, jak to z ní dostat. Tak si to představuji. Ostatně, jiná možnost tu ani není."
Craig řekl: "Anne-Marii jste také zaprodali?"
Craigova tvář byla zkřivená vztekem. Vykročil proti Munroovi. Carter vytáhl browning. "Craigu, zůstaň na místě."
Craig řekl Munroovi: "Jste schopen všeho, že? Vy a gestapo máte mnoho společného."
"Jsme ve válce. Oběti jsou někdy nutné. Minulý týden jste zabil generála Dietricha. Velmi dobře jste věděl, že budou represálie a poteče nevinná krev. Kolik hlav padlo? Dvacet rukojmí bylo popraveno."
"Ale daleko víc jich bylo zachráněno."
"Přesně tak, drahý chlapče, myslím, že nemáme důvod se hádat." Craig tu stál s rukama zaťatýma a Munro se nadechnul. "Dejte ho do sklepa, Jacku. Zamkněte ho a řekněte Arthurovi, aby na něho dával dobrý pozor. Zítra ráno si promluvíme."

Otočil se a odešel. "Jak se ti s ním pracuje, Jacku?" zeptal se Craig.
Carterova tvář zrozpačitěla: "Nedělej problémy, chlapče." Craig kráčel před ním do sklepa. Bylo tam velmi ticho, žádné zvuky, žádná Anne-Marie. Hluchý Arthur v bílém plášti seděl na židli a četl si, jako by se nahoře nic nestalo.
Carter udržoval od Craiga značný odstup. Po chvíli se na moment zastavili u dveří jediné cely. "Tak jsme tady, kamaráde." Craig provedl, co mu Carter poručil, když Arthur vstal a šel napřed. Carter k němu hovořil tak, že mohl číst z jeho rtů: "Nespouštěj z majora oči, Arthure. Ráno přijdeme s brigadýrem. A buď opatrný, je to nebezpečný člověk."
Arthur, pevně stavěný chlapík, napnul svaly. Když mluvil, jeho hlas zněl jako tvrdý kov. "Nejsme snad všichni takoví?" Když domluvil, zavřel za Craigem mříže a otočil klíčem v zámku. "Spi sladce, Jacku, jestli se ti to podaří," popřál mu Craig. "Bez obav, budu spát jak poleno, hochu."
Chystal se k odchodu, když na něho Craig znovu zavolal: "Ještě jednu otázku, Jacku."
"Ano?"
"Co René Dissard? Jak se ten do toho namočil?"
"Řekli jsme mu, že Anne-Marie zkolabovala. Tu povídku o znásilnění jsme vymysleli, aby Genevieve měla silný motiv. Brigadýr přesvědčil Dissarda, aby se k němu přidal, že se jedná o životně důležitou věc."
"Takže i starý přítel René ji nechal zničit."
"Dobrou noc, Craigu."
Carterovy kroky utichly a Craig se posadil na postel, která se nebezpečně prohnula. Odstranil matrace a viděl, že spirálovitá péra jsou už zrezivělá. To mu vnuklo nápad. Vytáhl z kapsy své blůzy malý nožík a začal pracovat.
Bylo skoro šest hodin ráno, když Anne-Marie začala naříkat. Craig ležel na posteli a s pružinou v ruce čekal, až Arthur půjde na obchůzku. Strašné skřeky Anne-Marie pokračovaly. Po pěti minutách uslyšel kroky a uviděl Arthura se smaltovaným džbánem v ruce.
Craig vystrčil ruku. Arthur se otočil a podíval se na něho. "Musím na záchod, nebyl jsem celou noc," řekl Craig.
Arthur neodpověděl, prostě šel dál. Vrátil se za chvíli s klíčem v jedné ruce a se starou služební pistolí webley v druhé.
"Dobrá, vyjděte ven a dávejte si pozor," nařizoval svým podivným hlasem, "jediný podezřelý pohyb a ustřelím vám pravou ruku."
"Nejsem přece blázen," řekl mu Craig a vykročil do chodby. Vzápětí se ale ohnal a udeřil pérem Arthura přes ruku s revolverem. Arthur vykřikl a pustil revolver na zem. Podruhé ho uhodil do hlavy. Craig ho chytil za pravé zápěstí, zkroutil mu ruku za záda, strčil ho do cely hlavou napřed, přirazil dveře a zamkl. Když odcházel chodbou, spojily se skřeky Anne-Marie a Arthura do crescenda. Na konci chodby za sebou Craig zavřel polstrované dveře, zbavil se nesnesitelného křiku a zamířil po schodech nahoru.
Co dál? V celém domě bylo ticho. Stál a poslouchal ve vstupní hale, potom vklouzl do Baumovy pracovny a tiše za sebou zavřel. Usedl za stůl, zvedl telefon a požádal spojovatelku o číslo na Grancester Abbey. Telefon chvíli vyzváněl. Potom se ozval Juliin ospalý hlas.
"To jsem já, Craig. Promiňte, že jsem vás vytáhl z postele, ale je to velmi naléhavé."
"O co jde?" otázala se již velmi bděle.
"Měla jste pravdu, když jsme spolu mluvili o jistých věcech, které nejsou v pořádku. Jak je to ale doopravdy, to by vás nenapadlo ani v nejhorším snu. Poslouchejte pozorně..."
Když skončil, zeptala se: "Co budeme dělat?"
"Popište celou situaci Martinovi Haremu a řekněte mu, že budu potřebovat rychlý přesun do Francie. Myslím, že to neodmítne, když mu všechno řeknete. Přijedu co nejrychleji."
"Jak se sem chcete dostat? Letadlem?"
"To je dobrý nápad. Brzy nashledanou."
Odložil sluchátko, vytáhl náprsní tašku a našel průkaz OSS. V duchu se usmíval. Tvrdý postup se mu vždy vyplatil, nemá teď co ztratit. Vyplížil se francouzským oknem, prošel křovím ke zdi, vyskočil nahoru a přehoupl se k železnému schodišti. Za malou chvíli byl v úzké uličce, odkud zahnul na hlavní cestu. Štěstí mu přálo. Než došel k dalšímu rohu, zahlédl ho taxikář, který nastupoval službu, a vzal ho do svého vozu.
"Kam to bude, šéfe?" zazubil se. "Jak vidím, měl jste zajímavou noc. To jste celí vy, Yankeeové."
"Baker Street," oznámil mu Craig cíl cesty.

Sázel na to, že tento spor s Munroem je soukromý. Zaplatil taxikáři, vyšel vzhůru po schodech ke vchodu Útvaru pro strategické služby na Baker Street a připravil si služební průkaz. Bylo zde již rušno. Podobně jako v divadle Windmill se zde nikdy nezavíralo. Zadním schodištěm přišel k dopravnímu oddělení. I zde mu přálo štěstí. Službu konajícím důstojníkem byl major Wallace, který již byl v penzi, ale povolali ho zpátky do služby. Craig ho znal z dřívější práce pro Strategické služby.
"Dobrý den, Osbourne!" řekl Wallace překvapeně. "Co vás k nám tak brzy zrána přivádí?"
"Moc to spěchá. Munro chce letět do Cold Harbouru. Mám se s ním setkat v Croydonu. Dejte mi běžné doporučení pro RAF a zavolejte do Croydonu, aby nás čekali. Budeme potřebovat lysandera."
"Zase se snaží vyhrát válku ve velkém stylu, že?" Wallace otevřel pořadač, vytáhl formulář a vyplnil ho.
"Upřímně řečeno, myslím si, že by se měl věnovat rybaření."
Craig se klidně posadil na okraj stolu a kouřil cigaretu.
"Bylo by dobré, kdybyste mi nechal přistavit vůz."
"To není tak nesplnitelné."
Wallace mu podal doklady. "To je báječné," řekl Craig, "rád bych vyrazil ihned. A vy zavolejte do Croydonu."
"Samozřejmě," odpověděl Wallace trpělivě a sáhl po telefonu, V Croydonu lilo jako z konve. Viditelnost však byla

dobrá, když džíp, ve kterém Craig jel, projížděl hlavní bránou.
Zamířili přímo ke startovní ploše, kde již čekal lysander. Vedle něho stáli dva mechanici. Craig propustil řidiče a vešel do domku. Tam našel Granta v letecké kombinéze, jak popíjí čaj s dozorčím důstojníkem.
Grant ho přivítal: "Nazdar, starý kamaráde, už jsem si myslel, že mám dnes volno. Kde je brigadýr?"
"Změna plánu," sdělil mu Craig, "poletí později. Zde je povolení."
Grant předal doklad dozorčímu důstojníkovi, který jej prozkoumal. "Dobrá, všechno je v pořádku."
"Tak letíme, starý kamaráde," řekl Grant a spolu s Craigem opustili barák a v dešti běželi k lysanderovi.

Bylo půl desáté a Arthur ještě nepřišel ke snídani. Baum šel dolů. Když zjistil, co se stalo, propadl panice a hrůzou ho polil pot. Sedl si do studovny a teprve v deset hodin našel dost odvahy, aby zavolal do bytu v Haston Place.
Munro byl dlouho do noci zahrabaný v papírech. Snídal hodně pozdě, právě když k němu přišel Carter. Kapitán si vzal šálek čaje a díval se z okna.
"Pane, co hodláte udělat s Craigem Osbournem?"
"Jestliže ten mladý hlupák nepřijde k rozumu, tak ho do konce války nechám zavřít," řekl Munro a klidně si mazal máslo na topinku. "Vám se to, Jacku, nelíbí. Nemám pravdu?"
"Je to špinavá práce, pane."
Zazvonil telefon. "Vezměte to," přikázal mu brigadýr.
Carter zvedl sluchátko, poslouchal, potom ho položil na hrudník a neubránil se smíchu. "Pane, je to Baum. Vypadá to tak, že náš Craig si s Arthurem nejen zaboxoval, ale strčil ho i do lapáku a vzal roha."
"Můj Bože, ten člověk je lepší než Houdini."
"Co podnikneme, pane?"
Munro odhodil ubrousek. "Řekněte Baumovi, že to vyřídím." Carter splnil rozkaz a Munro se zvedl. "Jedna věc je jistá. Nesmíme kolem toho udělat rozruch. Za žádnou cenu."
"Ne, pane."
"Přistavte vůz, Jacku. Převléknu se a pojedeme do Baker Street."
V kantýně v Baker Street podávali výbornou snídani. Wallace byl ještě v budově a právě kráčel po schodech dolů, když se Munro s Carterem hnali do schodů.
"Dobré ráno, pane," řekl. "Změna plánu?"
"O čem to, u všech čertů, mluvíte?"
Wallace jim sdělil, co se stalo.

Joe Edge stál opodál hangáru v Cold Harbouru a sledoval, jak lysander startuje do mlhy, která se od moře valila na plochu letiště. Grant se vracel zpět do Croydonu. V malé skleněné kabině hangáru začal vyzvánět telefon.
Edge zavolal na mechanika: "Já to vezmu." Vešel dovnitř a zvedl sluchátko. "Ano?"
"Jste to vy, Edge? U telefonu je Munro."
"Ano, brigadýre."
"Co víte o Osbournovi?"
"Přiletěl asi před hodinou. Grant právě odstartoval zpátky do Croydonu."
"A kde je teď?"
Edge vytušil problémy a nedočkavě řekl: "Hare ho vzal do džípu. Julie je s ním. Odjeli dolů do hospody."
"Teď dávejte pozor, co vám řeknu," pokračoval Munro. "Myslím, že Osbourne se chystá přesvědčit Hareho k nepovolené cestě do Franqie. Musíte tomu zabránit."
"Jak, pane?"
"Dobrý Bože, jakkoliv uznáte za vhodné. Něco vás snad napadne. Jakmile se tu objeví Grant a přetankuje, budu u vás."
Domluvil. Edge zavěsil. Na tváři měl úsměv, ale nebyl to příjemný úsměv. Otevřel šuplík, vytáhl opasek Luftwaffe a pouzdro s walterem. Vyšel ven, skočil do džípu a rozjel se přes vesnici. Zastavil asi stopadesát metrů od hospody. Přešel do dvora a nahlédl kuchyňským oknem dovnitř. Byla prázdná. Tiše otevřel dveře a vešel.

Posádka Lili Marlene se nakláněla přes bar a poslouchala, co Hare říkal.
"Slyšeli jste fakta. Slečna Trevaunce se nachází na nejnebezpečnějším místě, jaké vůbec může být. A to není vše, co Munro způsobil. Nyní jsme se s majorem rozhodli něco podniknout, ale nemám k tomu povolení. Jestliže někdo z mužů cítí, že do toho nepůjde, ať to řekne. Nebudu to mít nikomu za zlé."
"Pro pána Boha, šéfe, proč ztrácíme čas!" odpověděl Schmidt. "My jsme připraveni."
"Má pravdu, pane kapitáne," dodal Langsdorff rozvážně. "Když vyrazíme v poledne, budeme v Grosnez o šesté, jestliže chcete znovu použít opuštěné přistaviště."
Craig s Julií seděli za barem a sledovali situaci. Edge slyšel v kuchyni úplně všechno.
"Průjezd ve dne je riskantní," poznamenal Hare.
"Provedli jsme to již dříve," připomněl mu Langsdorff.
Schmidt se ušklíbl: "Pro galantní mládence od Kriegsmarine nic není nemožné."
Otočil se na Craiga: "Tak jedeme."
"Vezmu Julii nahoru do chalupy," řekl Craig, "potřebuji nějaké věci k uniformě a ona musí odeslat zprávu Grand Pierrovi."
Edge se vrátil zpátky do dvora a běžel ke svému džípu. Sedl za volant a rychle zmizel, než posádka vyšla z hospody ven. Když Julie s Craigem nasedli do jiného džípu, řekl Hare s trpkým úsměvem. "Jde o mou kariéru."

"O jakou kariéru?" zeptal se Craig s úsměškem a odjel.
Z Juliina šatníku si vybral černou uniformu standartenführera SS z brigády Charlemagne.
Vešla Julie. "Tady je průkaz SS, který jste chtěl. Udělala jsem jej pro Henriho Legranda. Pro štěstí."
Craig složil uniformu. "Když jde do tuhého, dávám přednost černé barvě," řekl jí. "Je znamením božího hněvu."
"Co mám říct Grand Pierrovi?"
"Ať je v šest u mostu v Grosnez a zajistí pro mne patřičný vojenský dopravní prostředek. Něco jako ženijní auto."
"Dobře, postarám se o to."
Craig se na ni usmál: "Až přijede Munro, nechá vás zastřelit."
"K čertu s ním."
Vrzly dveře. Když se obrátili, uviděli Edge s připraveným walterem. "Nikam nepojedeš, kámo, na mou duši. Právě mi volal brigadýr Munro a dal mi rozkaz, abych tě zadržel."
"Myslíš to vážně?" řekl Craig, hodil na waltera blůzu SS a přirazil ho zdi. Po ráně na čelist se Edge složil, zbraň mu vypadla z ruky. Craig ho chytil za límec a smýkal jím k velkému pracovnímu stolu. "Julie, podejte mi pár pout." Dala mu je a on připoutal Edge k jedné noze stolu. "Nechejte ho tady, dokud nepřijdou Munro s Carterem."
Kývla na souhlas a políbila ho. "Buďte na sebe opatrný, Craigu."
"Copak jsem někdy nebyl?"
Vyšel ven, zabouchl dveře a za malou chvíli slyšela startovat džíp. Oddechla si a nechala Edge tam, kde byl. Odešla do místnosti s vysílačkou.
O půl hodiny později šla na konec zahrady, odkud mohla vidět na vesnici. Od moře se valila mlha. To nevěstilo nic dobrého. Sledovala Lili Marlene, jak opouští přístav. Šarlatové a černé znaky zmizely v mlze jako přízrak.

čtrnáct

Když Lili Marlene opouštěla Cold Harbour, polní maršál Erwin Rommel přijížděl k zámku de Voincourt a Genevieve čekala na konci schodiště, aby ho přivítala společně se svojí tetou a generálem Ziemkem a jeho doprovodem, do kterého patřil i plukovník Max Priem.
Vzhledem k důležitosti návštěvy byl konvoj překvapivě malý. Tři auta a čtyři muži od vojenské policie na motocyklech. Rommel jel v otevřeném mercedesu. Byl malý a podsaditý, v koženém kabátě, s bílým šátkem volně ovinutým kolem krku. Slavné pouštní brýle si posunul na horní okraj čepice. Genevieve sledovala, jak se zdraví a podává ruku generálu Ziemkemu a Seilheimerovi, brigadýru SS. Potom mu Ziemke představil její tetu. Za chvíli přišla na řadu Genevieve.
Jeho francouzština byla výborná. "Je mi ctí, slečno." Díval se jí přímo do očí, jako by chtěl proniknout do její duše. Byla si vědoma síly jeho pohledu, zapůsobil na ni nevšedním dojmem. Uklonil se, zvedl její ruku a přiložil ji ke rtům.
Přešli do haly. Hortensie řekla Ziemkemu: "Generále, nyní vás opustíme. Musíte projednat důležité věci, o tom nepochybuji. Pane polní maršále, doufám, že se uvidíme večer."
"Velmi se na to těším, hraběnko," dvorně se s nimi rozloučil Rommel. Když šly vzhůru po schodech, Genevieve řekla: "V roce 1942 byla jistá část britské veřejnosti požádána, aby jmenovala nejvýznamnějšího vojevůdce. Většina z nich se vyslovila pro něho."
"Teď už víš proč," odpověděla Hortensie. "Chtěla bych s tebou mluvit, ale ne zde, uvnitř, za patnáct minut ve starém letním pavilónu."
Genevieve vešla do svého pokoje. Když otevírala dveře, Maresa právě upravovala její postel. "Půjdu se projít," řekla jí Genevieve. "Najděte pro mne něco teplého, venku se ochladilo."
Maresa odešla do šatny a přinesla lovecký kostým s kožešinovým límcem. "Třeba toto, slečno?"
"Snad ano." Dívka vypadala velmi špatně, oči měla vpadlé. Genevieve poznamenala: "Nevypadáte dobře. Jste v pořádku?"
"Och, slečno. Mám takový strach."
"Udělám, co budu muset a vy také," řekla Genevieve.
Na chvíli jí pevně sevřela rameno a Maresa přiškrceně odpověděla: "Ano, slečno."
"Dobrá," odpověděla Genevieve, "můžete připravit bílé večerní šaty. Vezmu si je dnes večer."
Nechala ji s jejími starostmi a vyšla ven.

V zahradě bylo krásně. Ve vzduchu bylo cítit jaro. Tráva se zelenala a slunce pronikalo korunami stromů, aby vytvořilo na zemi vzory světla a stínů.
Vládl tam naprostý klid a mír. Prošla klenutým průchodem v šedé kamenné zdi a našla zde Hortensii sedící na okraji kašny před pavilónem. Stěny pavilónu pokrýval zelený mech a okna byla vytlučená.
"Bývala jsem tu šťastná," řekla Genevieve. "Když jsme byly malé, podávala jsi nám v letním pavilónu čaj."
"Všechno odnesl čas."
"Vím, je to velmi smutné."
"Dej mi cigaretu," řekla jí Hortensie. "Ten úpadek se mi docela líbí. Například ten mech tady. Tmavá zeleň na bílé barvě. Tvoří to atmosféru, která zde nikdy nebyla. Vyvolává to pocit věcí, které mizí."
"Začínáš na stará kolena filozofovat?"
V jejích očích se objevil záblesk překvapení. "Přeruš mne, kdyby se to opakovalo." Jeden strážný prošel okolo nich se samopalem přehozeným přes rameno a s vlčákem na vodítku. "Slyšela jsi, co se stalo minulou noc?"
"Viděla jsem to."
"S Filipem Gamelinem je zle. Pytláci na statku již několik roků. Žádala jsem Ziemkeho, aby ho netrestali tvrdě. Ale on z toho chce udělat odstrašující případ v zájmu bezpečnosti."

"Co se mu stane?"
"Předpokládám, že ho asi odsoudí do pracovního tábora." Znechuceně se otřásla. "Život je den ode dne trpčí. Nechť Bůh žehná spojencům, aby se vylodili co nejdříve. Už dlouho nám to slibují. Jak ty pokračuješ? Víš přesně, co máš dnes večer dělat?"
"Myslím, že ano."
"Nestačí myslet si, musíš to vědět." Hortensie si zastínila oči a vzhlédla k průčelí domu a k Růžovému pokoji. "Jak je daleko z tvého balkonu na terasu? Šest metrů? Zvládneš to?"
"Od svých desíti let," ujistila ji Genevieve, "a potmě. Zdivo podél pilířů tvoří schodky."
"Velmi dobře. Ples má začít v sedm. Nebude trvat dlouho, protože Rommel pojede v noci do Paříže. Já přijdu dolů před osmou. Předpokládám, že se vytratíš do svého pokoje co nejdříve."
"Maresa si zařídila schůzku s Erikem zde, v letním pavilónu, v osm hodin."
"Ať je jak chce přitažlivá, nezdrží ho víc než dvacet minut," řekla Hortensie. "Chantal bude na tebe čekat ve tvém pokoji, a jestliže bude třeba, pomůže ti."
"Když vše půjde podle plánu, měla bych stihnout práci v knihovně za deset minut," řekla Genevieve. "Zamknu sejf, dám pozor, aby nic nechybělo. V osm čtyřicet sejdu dolů na ples, nikdo nic nebude vědět."
"Kromě nás," poznamenala Hortensie s ledovým úsměvem, "a já budu nanejvýš spokojená."

Bylo skoro šest hodin a začínalo se stmívat, když Lili Marlene přirazila k opuštěné mostní konstrukci v Grosnez. Nad krajem se vznášel lehký příkrov mlhy, ale moře bylo klidné a vlajka Kriegsmarine schlíple visela na žerdi. Langsdorff byl u kormidla a Hare zkoumal dalekohledem pobřeží. "Tam jsou," oznámil s tichým smíchem Hare. "To je pro vás. Přistavili dva vozy. Jeden na dopravu mužstva a černý sedan. Mají na sobě uniformy."
Podal dalekohled Craigovi, který jej zaostřil na most. Okolo vozu pro mužstvo stáli tři muži v německých uniformách. Grand Pierre se opíral o vůz a kouřil cigaretu.
"Je přesný, to se musí nechat," poznamenal Craig. "Měl bych se jít dolů převléknout."
Vyšel z kabiny kormidelníka. Hare řekl Langsdorffovi: "Zpomal, budeme přistávat."
Odešel dolů na palubu, kde byla posádka v pohotovosti s připravenými pistolemi. V malé kajutě si Craig zapínal blůzu od uniformy SS.

Hare si zapálil a zeptal se: "Jste připraven?"
Craig odpověděl: "Podle všech knih, které jsem za studentských let četl, se hrdina vždy vrací pro svoji dívku. To mám vryto do paměti, takže teď nemám na vybranou." Skončil úpravu uniformy, naleštil stříbrnou sponu SS, opásal se řemenem s walterem a nasadil si čepici. "Co vy na to?"
"Sakra, nevím, ale v této uniformě si vás vojenská policie ani nedovolí legitimovat," řekl mu Hare a odešel.
Když přistáli u dolního mola, sestoupil Grand Pierre po schodech, aby je uvítal svým svérázným způsobem. "Bože všemohoucí, to mi připomíná maškarní bál v Oxfordu. Craigu, vypadáte neodolatelně."
"Rád bych vám objasnil jednu věc," řekl Craig, "toto je soukromá záležitost. Jdeme si pro to děvče na vlastní pěst."
"Ušetřete si vysvětlování. Julie Legrandová mně již všechno řekla. Abych byl upřímný, moji hoši se do toho příliš nezenou. Myslím si, že život jedné mladé ženy, britské agentky anebo někoho podobného, není pro ně to nejdůležitější. Jsou zvyklí na vysokou hru, ve které jsou v sázce životy jejich rodin. Naštěstí ovládám umění přesvědčování. Mám pro vás mercedesa a tuhle káru. Tři muži v uniformách vám budou dělat doprovod. Pěkná práce, že ano. Až přijedou k zámku, shodí to ze sebe."
Craig ze zeptal: "Budete tam taky?"
"Ano, v lese jsou moji chlapci. Člun zůstává?"
Hare se obrátil k Langsdorffovi: "Myslím, že něco potřebujete opravit."
Langsdorff přikývl. "Brzy bude tma, kapitáne."
"Bůh ví, kdy přijedeme zpátky," poznamenal Craig.
"Budeme tady," usmál se Hare.
Posádka tiše čekala. Craig se s nimi obřadně rozloučil. "Pánové," začal anglicky, "bylo pro mne velkou ctí s vámi sloužit."
Ti, co byli na palubě, se postavili do pozoru. Odpověděl pouze Schmidt: "Hodně štěstí, šéfe. Pořádně ty parchanty převálcujte."
Vyšlapali pár schodů nahoru a dostali se k autům. Grand Pierre promluvil francouzsky ke třem mužům v německých uniformách: "Do toho, podvodníci, dávejte na něho pozor. Jestli něco zpackáte, tak se nevracejte."
Zašklebili se a nasedli do vozu pro mužstvo. Craig usedl za volant mercedesu.
"Buďte opatrný. Mají tam dnes večer ples, vypadá to lákavě. Rád bych jel s vámi, ale nevzal jsem si smoking."
Vůz s vojáky se rozjel, Craig nastartoval mercedes a následoval je. Grand Pierre se ve zpětném zrcátku zmenšoval, až úplně zmizel z dohledu.

Večerní šaty z bílého hedvábí byly nádherné. Maresa pomohla Genevieve s oblékáním a zakryla jí ramena, když si sedla, aby se nalíčila. "Viděla jste dnes Reného?" zeptala se jen tak mimochodem Genevieve.
"Myslím, že neviděla, slečno. Nevečeřel v místnosti pro služebnictvo. Mám pro někoho poslat, aby ho vyhledal?"
"Ne, nejde o nic důležitého. Máte dnes na starost spoustu věcí. Víte jistě, co máte udělat?"
"V devět hodin pozvat Erika do letního pavilónu a zdržet ho tam co nejdéle."
"Což znamená alespoň dvacet minut," připomněla jí Genevieve. "Cokoliv jiného by nebylo správné." Pohladila ji po

tváři a řekla: "Netvařte se tak ustaraně, Mareso. Jedná se o žert, který připravujeme pro generála a to je všechno."
Genevieve poznala, že jí nevěří, ale nic si z toho nedělala. Usmála se na ni povzbudivě, vzala si večerní kabelku a odešla.
Ples se konal na dlouhé galerii, která byla opravdu krásně vyzdobena. Když Genevieve vstoupila, bylo tam již plno. Svícny zářily, všude byly květiny a malý orchestr hrál Straussův valčík. Rommela nebylo vidět, ale generál Ziemke stál vedle Seilheimera a jeho paní. Když uviděl Genevieve, omluvil se a šel přes parket za ní.
"Kde je vaše teta?" řekl neklidně. "Přijde dolů? Není něco v pořádku?"
"Pokud vím, nic se neděje. A kde je polní maršál?"
"Byl zde před malou chvíli, ale volali ho k telefonu. Zdá se, že ho chtěl sám Vůdce." Kapesníkem si otřel z čela pot. "Je zde mnoho lidí, které znáte, například Comboultovi."
Seděli na opačném konci sálu. Maurice Comboult, nebo papá Comboult pro jeho lidi, tam byl se svou manželkou a dcerou. Majitel pěti vinohradů, dvou konzerváren a továrny na zemědělské stroje. Nejbohatší člověk v kraji, a bohatne díky kolaboraci s Němci. Genevieve se s námahou ovládla.
Ve dveřích se objevil polní maršál. Vedle něho byli Max Priem a Ziemke.
Mladý poručík, ten výborný tanečník, který se jí minulý večer věnoval, ji vyzval na valčík. Byl stejně dobrý jako včera a objednal pro ni sklenku šampaňského.
Stála u sloupu a čekala, až se objeví Hortensie, když ji oslovil Priem: "Věděl jsem, že jste krásná, ale dnes večer vypadáte kouzelně."
"To mne těší," odpověděla a myslela to vážně.
Orchestr začal hrát další valčík, beze slov ji vzal do náruče a začali tančit. Na jejich místě zůstal stát mladý poručík se skleničkou šampaňského v každé ruce.
Zdálo se jí, že hudba hraje věčně, atmosféra je neskutečná, zvuky ztlumené jakoby pod vodou. Byli tu jen oni. Ostatní kroužili kolem nich jako figuríny. Valčík skončil, ozval se sporadický potlesk. Po Rommelovi nebylo ani stopy, ale generál Ziemke už kýval na Priema, který se omluvil a opustil ji.
Bylo to právě ve chvíli, kdy se objevila Hortensie. Její tvář byla jako vytesaná z mramoru, své rudě zlaté vlasy měla vyčesané vzhůru. Modrá sametová róba jí volně splývala k zemi a dokonale kontrastovala s barvou vlasů a očí.
Konverzace ustala, přítomní se otočili a generál Ziemke k ní spěchal přes celou galerii, aby ji pozdravil. Uklonil se před ní a nabídl jí své rámě. Šli na opačný konec galerie, kde bylo pro ně připraveno několik židlí ve stylu doby Ludvíka XIV.
Genevieve se podívala na hodinky. Bylo přesně za pět minut osm a orchestr začal hrát k tanci novou skladbu. Prošla skupinou lidí, otevřela dveře hudebního pokoje a vklouzla dovnitř. Chtěla si tak zkrátit cestu do haly, ale čekalo ji zde překvapení. Polní maršál Erwin Rommel zde seděl na židli za pianem a kouřil doutník.

"Ach, to jste vy, slečno?" řekl a zvedl se. "Už toho máte dost?"
"Jen mne bolí hlava," odpověděla. Srdce cítila až V krku a bezmyšlenkovitě přejela prstem po klávesnici.
"Ale, vy hrajete? To je kouzelné," řekl Rommel.
"Jen tak trochu."
Posadila se za piano, protože očekávala běžné komplimenty, a začala hrát "Claire de Lune". To jí připomnělo Craiga za onoho večera v Cold Harbouru. Rommel se pohodlně posadil v židli a s velkým potěšením poslouchal.
Byl to osud, který ji zachránil, protože najednou se otevřely dveře a objevil se Max Priem. "Ach, tady jste, pane... Máte znovu telefon. Tentokrát vás volá Paříž. Je mi to líto."
"Vidíte, slečno? Nedají mi pokoj." Rommel se šarmantně usmál: "Snad budeme pokračovat později."
"Samozřejmě," odpověděla Genevieve.
Odešel. Priem se na ni krátce usmál a následoval ho. Rychle vyšla jinými dveřmi do haly a odtud vyběhla schodištěm nahoru. Chantal čekala v jejím pokoji. Na postel jí položila černý svetr a kalhoty. "Jdete pozdě," hubovala ji.
"Na tom teď nezáleží. Jen mi pomozte z těch šatů."
Rozepnula zdrhovadlo a celá ta bílá nádhera sklouzla na zem. Genevieve vklouzla do kalhot a přes hlavu si přetáhla svetr. Do jedné kapsy strčila stříbrné cigaretové pouzdro s klíčem od sejfu a do druhé zapalovač.
"Vzhůru do boje," řekla.
Chantal ji políbila na tvář a dodala: "Jděte a ať se vám to podaří, Genevieve."
Genevieve na ni zůstala hledět. "Jak dlouho o tom víte?"
"Vy a paní hraběnka si o mně myslíte, že jsem pitomá, hloupá Chantal. Přebalovala jsem vás, když vám byl sotva rok, mé dítě. To se domníváte, že vás dvě nerozeznám?"
Na další povídání už nebyl samozřejmě čas. Genevieve se usmála a vyklouzla přes závěsy do tmy, na balkon. Pevně se přidržela cihel a začala sestupovat po stěně dolů. Z dálky k ní doléhala hudba ze zámku. Cítila se jako malá dvanáctiletá dívka, která se potmě vykradla se sestřičkou Anne-Marií z domu na noční výpravu.
Když se podívala za roh, byla terasa opuštěná a klidná. Tiše se přehoupla ke třetímu francouzskému oknu, položila na ně dlaň a zatlačila. Zpočátku to šlo ztuha, ale nakonec okno povolilo, otevřelo se a odhrnulo závěsy.
V knihovně byla naprostá tma, hudba zde zněla trochu hlasitěji. Škrtla zapalovačem a našla obraz Alžběty, jedenácté hraběnky de Voincourt. Shlížela na ni chladně, stejně jako Hortensie. Genevieve odstrčila obraz a za ním objevila sejf. Klíč se v zámku lehce otočil a dvířka se otevřela.
Sejf byl plný papírů, jak ostatně čekala. Srdce se jí rozbušilo vzrušením, když uviděla koženou aktovku s jednoduchým nápisem Rommel, vyraženým na zlatém štítku.
Rychle ji otevřela a ruce se jí rozklepaly. Obsahovala pouze jednu složku. Když ji otevřela, uviděla fotografie palebných pozic na obranném pásmu pobřeží. Našla to, co chtěla.

Dala aktovku zpět do sejfu, položila složku na Priemův stůl a rozsvítila stolní lampu. Pak vytáhla cigaretové pouzdro, ale ve stejném okamžiku uslyšela Priemův hlas, přímo za dveřmi.
Nikdy v životě si nepočínala rychleji než právě nyní. Zavřela dveře sejfu, ale nestačila je zamknout. Dala obraz zpátky a zhasla stolní lampu. Sebrala zapalovač, cigaretové pouzdro a složku.
Než se zámek ve dveřích otočil, byla už pryč. Proklouzla mezi záclonami a přivřela okna. Dveře se otevřely a mezi záclonami viděla Maxe Priema, jak vchází dovnitř.
Stála ve tmě na terase, chvíli zaváhala, ale pak si uvědomila, že nemá na vybranou. Přehoupla se přes roh a šplhala zpět na svůj balkon.

Jakmile vstoupila, zatáhla Chantal záclony. "Jak to šlo?" začala se vyptávat, "stalo se něco zlého?"
"Priem se vrátil. Skoro mne přistihl. To znamená, že jsem neměla možnost ty papíry ofotografovat. Tak to udělám teď."
Položila složku na stůl a přinesla si noční lampu, kterou měla u postele.
"Co chcete dělat?"
"Jít tam znovu a doufat, že se vrátil na ples. Půjdu tam rychle zpátky, než mne začne postrádat."
"A co Erik?"
"Musím vsadit všechno na to, že Maresa ho zdrží dost dlouho."
Vytáhla stříbrné pouzdro, odstranila z objektivu kryt a přesně tak, jak ji to naučil Craig Osbourne, udělala dvacet snímků. Chantal jí obracela listy. Víc snímků se nedalo udělat, a tak několik listů ještě zůstalo.
Když skončila, ozvalo se zaklepání. Obě ztuhly. Chantal zašeptala. "Já jsem zamkla." Zaklepání se opakovalo. Klika cvakla. Genevieve bylo jasné, že se musí ozvat. "Kdo je tam?" zavolala.
Žádnou odpověď nedostala. Strčila Chantal do koupelny a poručila jí: "Zůstaňte tam a buďte zticha."
Poslechla ji. Genevieve schovala složku do nejbližšího šuplíku a chtěla na sebe vzít župan, když zámek povolil, dveře se otevřely a vstoupil Max Priem. Posadil se na okraj stolu a kýval nohou. Vážně si ji prohlížel a natáhl ruce. "Vraťte mi to," řekl.
"O čem to, prosím vás, mluvíte?"
"O složce, kterou jste právě vzala z aktovky polního maršála Rommela. Mohu nechat prohledat celý pokoj, ale to záleží jen na vás. Nikdo jiný tady není. Kromě toho je mi nápadná změna vašeho oblečení..."
"Tak dobře!" vyjela na něho. Otevřela zásuvku a dala mu složku,
Položil si ji vedle sebe na stůl. "Lituji, ale nevyšlo vám to."
"Vypadá to s vámi zle, slečno." Vytáhla pouzdro a vzala si cigaretu.
"Není mi to právě příjemné, ale bude lepší, když vám to, Miss Trevaunce, řeknu přímo. Já vím, kdo jste."
Potáhla z cigarety, aby získala rovnováhu a odpověděla: "Nerozumím vám."
"Máte to všechno v očích, Genevieve," řekl tiše, "a toho se nikdy nezbavíte. Úplně stejná barva jako u ní, ale to světlo uvnitř je docela jiné, jako vše okolo vás dvou. Stejné, ale přece naprosto rozdílné."
Nebyla schopna si něco vymyslet, jen čekala, kdy dopadne sekera.
"Naučili vás o ní vše, není to tak?" pokračoval. "Předpokládám, že náš přítel Dissard, rádce a průvodce, zapomněl na jediný podstatný fakt, nejdůležitější ze všech. Ten mi hned prozradil, že nemůžete být Anne-Marie Trevaunce."
Přestože se kontrolovala, vyslovila zmatenou otázku: "A to je co?"
"Že pracovala pro mne," řekl prostě Priem.

Posadila se a s chladnou hlavou zvažovala situaci a vše, co jí říkal. Rozhrnul záclony a bylo vidět, jak déšť bubnuje do oken, jako by Anne-Marie klepala svými jemnými prsty na sklo a domáhala se vstupu dovnitř. Pokračoval v řeči, aniž by se k ní obrátil.
"Další věc, která by sotva podepřela vaše tvrzení, je skutečnost, že jsem byl o vaší totožnosti informován dříve, než jste přijela. V britském Útvaru pro řízení strategických operací je náš agent, který pro nás určitou dobu pracoval a posílal nám z Londýna informace."
To jí otřáslo: "Nevěřím vám."
"Je to tak, ujišťuji vás, ale vrátíme se k tomu později. Zůstaňme ještě u vaší sestry." Obrátil se a hovořil přímo k ní: "Kdybychom tento dům nechali výhradně pro vojsko, byli bychom vzbudili pozornost. Rozhodl jsem se, že opatřím protihráče. A kdo mohl být pro Londýn výhodnější osobou, než Anne-Marie Trevaunce?"
"Kterou jste za její služby nechali žít takovým způsobem, na jaký byla zvyklá. To mi asi chcete povědět."
Zatáhl záclony a otočil se. "Ne tak docela. Ať byla jakákoliv, nikdy nebyla laciná."
"A co pak?"
"Zásobovala zpravodajské pracovníky Útvaru SOE spoustou informací a každý byl spokojený, i když většina z nich nebyla, samozřejmě, důležitá. Používala člověka z hnutí odporu, kterého jsme dokonale znali, ale nechali jsme ho pro ni pracovat: Dokonce jsem jí dovolil zatáhnout do hry Dissarda, aby byla scéna úplná. Potom Londýn vypátral dost důležitou konferenci a udělal nepředvídatelný krok. Poslali pro Anne-Marii."
"A vždycky udělala, co jste jí řekl?"
"Ale jistě. Víte, je zde Hortensie. Ona jediná vás dvě dává dohromady. Myslím, že to dělala z lásky k tetičce."
Genevieve na něj hleděla s prázdným výrazem. "Byl to snad od začátku jediný důvod?" Zavrtěl hlavou: "Myslím, že jste svou sestru dost dobře neznala."
Déšť bušil do oken intenzivněji než před chvílí. Genevieve seděla a nebyla schopna jediného slova.
"Když se tetička dozvěděla, že si se mnou začínáte zahrávat, považovala za moudré probrat to s Dissardem."
"S Renémˇ?" zašeptala.

"Já jsem zařídil, aby ho naléhavě zavolali. Když se blížil k určenému místu, čekal ho tam Reichslinger se svými muži."
"A kde je nyní? Co jste mu udělali?"
"Zastřelil se," odpověděl Priem, "dřív než ho stačili odzbrojit. Střelil se do hlavy, aby vás zachránil. Uměl si spočítat, jak dlouho by v rukách Reichslingera vydržel. Každý člověk se dříve nebo později zlomí. Náš člověk v Londýně k tomu poskytl všechny potřebné informace. Tím krtkem zahrabaným v Útvaru pro řízení zvláštních úkolů je dr. Baum, kterého jistě znáte. Jediný problém, který s ním máme, je fakt, že začal pracovat i pro druhou stranu. Ale mám v Londýně i spolehlivější zdroj informací, víte?"
"Lžete!"
"Vaše sestra se v této době nachází ve sklepě domu číslo 101 na Raglan Lane v Hampsteadu. Jak jsem pochopil, zešílela a vám je to dobře známo."
V tu chvíli se v ní uvolnil nahromaděný hněv, instinktivně a prudce vybuchla: "Vy svině, to je vaše práce. Vašich agentů a hlídky SS, která ji sebrala. Ten dobytek ji zničil, víte o tom?"
"Nemáte pravdu," řekl a něco jako nepatrný záblesk lítosti se mu objevilo v očích. "Byli to vaši lidé, nikdo jiný."
V místnosti nastalo ticho a ona se vyděsila. "Jak to myslíte?" zašeptala. "Co tím chcete říct?"
"Ubohá Genevieve," politoval ji. "Myslím, že by bylo lepší, kdybyste mne poslouchala."

To, co jí řekl, bylo v podstatě totéž, co se Craig Osbourne dozvěděl od Bauma. Byla to pravda o její sestře, dobrém doktorovi, o Munroovi a o domovu zdravotních sester v Rosedenu.
Když skončil, seděla a křečovitě svírala opěradla židle, pak sáhla po cigaretovém pouzdru a vzala si gitanku. Byla překvapená, jak jí cigareta ulevila. Vstala a šla k francouzským oknům, otevřela je a dívala se ven, do deště. Priem stál za ní.
Otočila se proti němu tváří v tvář. "Proč bych vám měla věřit? Jak jste se to všechno dozvěděl?"
"U Britů jsou agenti, kteří pracují pro obě strany. U nás je to stejné. Hrajeme protihru. Jak jsem vám řekl, když židovský odboj informoval Bauma o smrti jeho dcery, přešel k Munroovi. Aby nám jeho počínání nebylo nápadné, nemohli si dovolit zasáhnout proti paní Fitzgeraldové. Ona rovněž dostala dvě možnosti. Pracovat pro obě strany, anebo riskovat svůj krk. Pochopitelně, že volila rozumnější řešení, alespoň se to tak zdá."
"Komu se to zdá?"
"Paní Fitzgeraldová je Jihoafričanka holandského původu a Angličany nemá ráda. Její manžel byl Ir, který je nenáviděl ještě víc a v roce 1921 pracoval pro IRA s Michaelem Collinsem. Ona udělala pro Munroa vše, co si přál, ale co si starý brigadýr neuvědomil, je fakt, že ona s touto organizací stále udržuje v Londýně kontakty. A IRA má pro nás veliké pochopení. Jejich prostřednictvím nás před několika měsíci varovala, že Baum se dal naverbovat. Říká nám jen to, co oni uznají za vhodné, což v tomto případě znamená, že nás informoval o vašem výsadku. Další informace, které nám nechtějí sdělit, nám paní Fitzgeraldová posílá po svých dobrých známých z IRA."
"To je nesmysl," řekla, ale s hrůzou si uvědomila, že Priem má pravdu.
"Jaký byl smysl vaší mise? Konference polního maršála Rommela? Plány o Atlantickém valu?" Zavrtěl hlavou: "To je vyloučeno. Poslali vás sem proto, aby vás Baum zradil, protože si stále myslí, že my mu věříme."
"Ale proč by to dělali?"
"Lidé Reichslingerova typu mohou být v tomto světě velmi přesvědčiví. Vaši lidé očekávají, že se zhroutíte. Chtějí to. Něco před vámi řekli, jako by jim to uklouzlo, něco, co jste si nemohla ani sama tehdy zapamatovat. Něco jakoby mimořádně důležitého."
Vzpomněla si na Craiga Osbourna na Lili Marlene, znovu cítila stisk jeho ruky na své a vzpírala se tomu uvěřit. Pak si vzpomněla na Munroa v jeho pracovně v Cold Harbouru, na mapu, rozloženou na stole, kterou před ní rychle uklidil, sotva si stačila přečíst, že se jedná o místa vylodění v den D.
Priem ji velmi pozorně sledoval. Nyní se usmál. "Došlo vám to?"
Unaveně přisvědčila: "Co chcete ještě vědět?"
"Řekla byste mi to všechno?"
"Myslím, že ne, jedině, kdyby to vypadalo špatně. Velmi úspěšně jste mi dokázal, že na mé straně jsou právě tak bezohlední a zkažení lidé, jako jste vy. Ale přála bych své straně vítězství. V místě, odkud pocházím, je mnoho dobrých lidí, a pomyšlení, že by do St. Martin přišli esesáci, mne děsí."
"Dobrá," řekl, "přesně to jsem od vás očekával."
Zhluboka se nadechla. "Co bude teď?"
"Znovu se převléknete do vašich večerních šatů a vrátíte se na ples."
Zatočila se jí hlava: "To přece nemyslíte vážně."
"Ano, myslím. Polní maršál Rommel za hodinu odjede se svou eskortou do Paříže. Vy budete stát mezi hosty, kteří se budou usmívat a přát mu šťastnou cestu. Ztratíte s ním několik slov. Úsměvy pro fotografy a tak dál. Rommel zmizí v temné noci a vy, má drahá, budete pokračovat v tanci."
"A budu hvězdou večera, že?"
"Zajisté. Mohlo by se mi namítnout, že se chopíte příležitosti a pokusíte se utéct. To by ale znamenalo nechat hraběnku v našich rukách. Rozumíte, co myslím?"
"Naprosto."
"Dokonale si rozumíme." Políbil jí ruku. "Asi jsem se do vás zamiloval. Jen trochu. Nikdy jste však nebyla Anne-Marií, Genevieve. Vždy jen sama sebou."
"Pusťte to z hlavy."
"Samozřejmě." Než stiskl ozdobnou kliku u dveří, dodal: "Čas všechno vyléčí. Ale na to přijdete sama."

Chystal se již otevřít dveře, když Genevieve promluvila: "Domníváte se, že jste ji dobře znal? Ano?"
Překvapeně se otočil: "Anne-Marii? Jako každého jiného."
Její hněv vzkypěl tak, že se neovládla: "Říká vám něco jméno Grand Pierre?"
Klidně se zeptal: "Proč to chcete vědět?"
"Je to velmi důležitý vůdce hnutí odporu, nemám pravdu? Jsem si jistá, že byste dal cokoliv za to, abyste ho dostal. Nepřekvapí vás, když řeknu, že má sestra spolupracovala i s ním?"
Jeho tvář zbledla. "Mám-li být upřímný, tak ano."
"Nepodařilo se vám chytit vraha generála Dietricha. A víte proč?"
"Nevím, ale domnívám se, že mi to řeknete."
"Anne-Marie ho vyfoukla vašim nepřekonatelným esesákům před nosem. Měla ho schovaného pod sedadlem svého rollse." Zlomyslně se zasmála a vychutnávala své malé vítězství. "Tak vidíte, plukovníku Prieme, nikdy nebyla úplně taková, jak jste si stále myslel."
Chvíli se na ni zahleděl, pak se otočil, odešel a tiše za sebou zavřel dveře. Nabrala dech, vběhla do koupelny a řekla: "Zůstaňte tady, dokud neodejdu."
"Ano," zašeptala Chantal.
Poslouchala, jak déšť buší do oken. Tak to vypadá, když život končí. Žádný velký třesk, jak říká básník. Priem má všechno v rukou. Jde o Hortensii. Vše se jí vymklo z rukou a prchnout není kam. Nejhorší na tom je fakt, že ve skutečnosti je Max Priem stejný jako Craig Osbourne a Craig Osbourne se neliší od Maxe Priema.
Takže... povzdechla si a začala se převlékat.

patnáct

Sestupovala hlavním schodištěm jako ve snu. Byla zavěšena do Maxe Priema, který se vesele zdravil s důstojníky. Proti své vůli se hlasitě smála a uváděla tak v úžas svého kavalíra, který sevřel pevněji její paži a zeptal se: "Jste v pořádku?"
"Nikdy jsem se necítila lépe."
"Dobře." Prošli předsálím a zastavili se u dveří. "Připravte se a když vstoupíme, usmívejte se. Očekává se to od vás."
Služba otevřela dveře, aby mohli vstoupit dovnitř. Hudba na okamžik přestala hrát. Bylo zde živo, sál byl plný nablýskaných uniforem a krásných žen a jejich hlasitý hovor přerušovaly výbuchy smíchu.
Hortensie seděla na zlacené židli na opačné straně sálu a nad ní se nakláněl plukovník od pěchoty. Smála se něčemu, co jí vyprávěl, když zachytila pohled Genevieve. Na zlomek vteřiny se zarazila, ale pak pokračovala v zábavě s plukovníkem.
"Smím si promluvit s tetičkou?" otázala se Priema.
"Samozřejmě, že ano. Všem to ostatně prospěje, když se dozví, jak se věci mají. Jistě se nepokusíte zapírat skutečnost, že ona ví, jak je to s Anne-Marií a s Genevieve."
Genevieve klidně a beze spěchu prošla mezi účastníky plesu. Hortensie se usmívala, a když k ní Genevieve přišla, nastavila jí tvář k polibku. "Bavíš se dobře, chérie ?"
"Ale jistě," odpověděla a opřela se o zlacenou židli.
Hortensie podala prázdnou skleničku plukovníkovi. "Nemohl byste požádat o trochu vína?" Plukovník poslušně srazil podpatky a odešel. Z cigaretového pouzdra své neteře si vzala gitanku a když Genevieve škrtla zapalovačem, starostlivě se jí zeptala: "Vidím ti na očích, že něco není v pořádku. Co se stalo?"
"Priem přišel v nepravou chvíli. Ví úplně všechno."
Hortensie se rozpustile zasmála a kývala na někoho z druhého konce sálu: "Ví, že nejsi Anne-Marie?"
Genevieve si byla vědoma, že se k nim blíží plukovník s plnými skleničkami v každé ruce. Nasadila strojený úsměv a tiše řekla Hortensii: "Munro mne chtěl použít jako kamufláž, právě jsem se to dozvěděla od Priema. Od začátku je to špinavá hra. Mimo jiné, René je mrtvý."
To se Hortensie silně dotklo. Smích ji náhle přešel. Genevieve jí pevně sevřela ruku a řekla: "Vydrž má drahá, dnešní noc bude dlouhá."
Plukovník stál vedle nich a galantně jí nabízel pití. Genevieve pohladila tetu po tváři a chlácholila ji: "Drž se, nějak to zvládneme." Vstala a vrátila se zpět.
Automaticky sáhla po sklence se šampaňským, kterou jí přinesl číšník. Vzápětí jí někdo sklenici vzal a postavil na mramorový stůl.
"Genevieve, dnes večer musíte mít jasnou hlavu. Neměla byste pít."
Ani se nenamáhala otočit. Jen na něj zírala do zrcadla. Byl pohledný a jako obvykle dokonalý, medaile se leskly, Rytířský kříž na krku.
Čekal na nějakou její reakci, vyrovnaný, s vážným úsměvem na tváři. Znovu mezi nimi zavládla důvěrná atmosféra a to vůbec nebylo dobré.
"Žádné radovánky?" zeptala se.
Když hudba znovu spustila valčík, lehce se jí uklonil a požádal o tanec: "Trochu se projdeme po parketu."
"Proč ne?"
Lehce s ní kroužil po parketu a když míjeli generála, nezapomněla na úsměv. Pozorovala polního maršála Rommela, jak zdvořile hovoří s její tetou, i obrazy dávno zapomenutých, neznámých předků, shlížející do sálu z šeré galerie.
"To byl Strauss," poznamenala, "a teď stará píseň Alla Bowlyho. Hrajete si se mnou, nebo mne varujete. Nebo se vám ta píseň líbí?"
"Teď jsme oba na křehkém ledě," odpověděl vážně.
"Když myslíte."

"V této chvíli to vím jistě. Přejdu k věci. Na konci večírku, až polní maršál odjede, budete vy a vaše teta jako obvykle odvedeny do vašich pokojů. Podstatný rozdíl bude v tom, že dnes tam postavím stráže."
"To chápu."
Zdálo se jí, že koutkem oka zahlédla pohled osoby stojící nenápadně ve stínu. Byl to snad přelud, prchavý záblesk obrazu, který se nedá vymazat z paměti. V typickém sklonu hlavy při zapalování cigarety bylo něco nenuceného a velmi familiárního. Ale to bylo nemožné, absolutně nemožné.
Nyní ho viděla jasně, jak se opírá o stěnu s cigaretou v ruce a zahaleného clonou kouře. Půvabně se usmál, jako by ji viděl poprvé na parketu a vykročil směrem k ní. Byl to Craig Osbourne osobně, dokonalý v černé uniformě plukovníka SS z brigády Charlemagne. Padla mu bezvadně.
Slova Maxe Priema teď nedávala smysl. Proč by tu byl Craig Osbourne právě v tuto chvíli? Ne, to, co jí Priem řekl, nemůže být pravda. Když k nim Craig dorazil, přestali tančit. Priem se zamračil.
"Anne-Marie, jak rozkošné! Doufal jsem, že vás tu najdu." Jeho francouzština byla perfektní. "To mne velmi těší."
Obrátil se na Priema: "Dovolíte, abych vám ji odvedl? Slečna Trevaunce a já jsme staří přátelé," uchopil její ruku a lehce ji políbil. "Červenec 1939, dlouhé horké léto před mnoha tisíci roky."
Priemův výraz vyjadřoval překvapení a Genevieve si uvědomila, že musí hrát roli Anne-Marie, opravdový údiv nad setkáním se starým přítelem, jehož jméno už zapomněla.
"Henri Legrande," představil se klidně. "A vy jste plukovník?"
"Priem, k vašim službám," srazil podpatky a odešel.
Craig ji pevně držel, když tančili. "Často sem chodíte?" zeptal se.
Byla dost vyděšená z toho, co vše se dozvěděla, ale její starost se nyní týkala především jeho. "Vy jste se úplně zbláznil."
"Maminka mi to také neustále říkávala. A netvařte se tak ustaraně. Okamžitě nasaďte svůj oslňující úsměv." Přitiskl ji těsněji k sobě. "Jsem Daniel v jámě lvové, z vůle všemohoucího. Dostanu se odtud v pořádku a vy musíte jít se mnou. Proto jsem přišel. Munro mne rozčílil. Nasadil vám na krk nůž jako obětnímu beránkovi. Musíme rychle něco vymyslet."
"Neříkáte nic nového," odpověděla, "zkoušela jsem to dnes večer, ale chytil mne. Priem ví vše o Baumovi, Anne-Marii a o celé té špinavé věci. Kvůli Hortensii musím dělat vše, co si zamane. Sleduje každý můj krok."
Přestal tančit a vzal její ruce do svých. "Udělejme něco, co s ním pohne," navrhl a pevně ji vedl davem lidí v sále ven přes francouzské okno.

Venku byl ostrý vzduch. Zůstali na kolonádě, aby na ně nepršelo. "Buďte uvolněná, normální a příjemná, trochu smíchu neuškodí. Cigareta vám pomůže."
Vzhlédla k němu, když jí sirkou zapaloval gitanku. "Proč Craigu, proč?"
"Co vám řekl Priem?"
"Že Anne-Marie pracovala pro něho."
Tiše hvízdl. "To je něco pro Munroa. Zatřepe to s ním. Znamená to, že jste neměla žádnou šanci něco předstírat."
"Chcete mi říct, že jste o tom všem nevěděl? Nevěřím vám. Využili jste mne právě tak jako Anne-Marii. Znám celou pravdu. I to, co jste jí udělali."
"Ano. A co René?"
"Je mrtvý. Zastřelil se, aby mne zachránil. Šli po něm."
Nastalo ticho, jen déšť šuměl v poryvech větru. "Teď mi věřte nebo ne, ale stalo se to nešťastnou náhodou. Je to nový trik na začínající agenty, kteří se vracejí z terénu. Zjistil jsem to teprve včera večer u Bauma. Celá ta zvrhlá akce, ve které vás prodali esesákům, byl nápad Munroa. Stejné dobrodružství vyprávěli i mně. Mělo vás to vyprovokovat k odplatě."
"A Baum?"
"Až do včerejšího večera jsem o jeho spojení s německou zpravodajskou službou nic nevěděl. Co řekli vám, bylo řečeno i mně. Vaším úkolem měl být pokus zaujmout místo vaší sestry a zmocnit se jakýchkoliv informací z Rommelovy konference o Atlantickém valu."
"Jestliže je to pravda, proč Munro dovolil, abyste přijel právě teď?"
"Nedovolil mi to. Jednoduše jsem sem přijel na vlastní pěst. Určitě teď pěkně zuří."
S velikou úlevou mu najednou uvěřila. A věřila mu bezvýhradně.
"Všechno mi vyzvonil ubohý Baum, když jsem mu v hospodě přikrmil alkoholem jeho žal. Přiznal, že jeho dcera zemřela teprve před šesti měsíci."
"Vím o tom. Řekl mi to Priem."
"Munro všechno potvrdil. Řekl mi, ať nedělám problémy, že válka je peklo a tak dál. Potom mne dal na noc zavřít, abych si to všechno rozmyslel. Podařilo se mi utéct a rychle zmizet do Cold Harbouru. Martin Hare se svými chlapci mě vzali na palubu E-člunu. Julie odeslala Grand Pierrovi zprávu, aby na nás čekal. Člun kotví v Grosnez. Nebylo těžké se sem dostat v této uniformě. Mám nepříjemný pocit, že mi sluší."
"Jste blázen," řekla.
"Řekl jsem vám přece, že jsem studoval na Yale. A teď mi přesně povězte, jaká je zde situace."
Stručně mu popsala současný stav. Když skončila, bylo slyšet na terase kroky a její mladý poručík se díval do deště a natahoval uši. Rozpustile se rozesmála, přijala od Craiga cigaretu a nakláněla se k němu, když ji zapaloval.
"Začínají mne sledovat každou vteřinu. Tak už jděte, Craigu, dokud můžete."
"Za nic na světě. Myslíte si snad, že vás v tom nechám? Abyste se dostala do sklepů gestapa na Rue Saussaies? Byl jsem tam, a to co dělají lidem jako jsme my, to není ani trochu příjemné. Buď odejdeme spolu nebo vůbec!"

"Není to možné. I kdybych chtěla, nemohu opustit Hortensii. Ještě máte šanci, využijte jí."
Jeho odpověď byla prudká: "Co si vlastně myslíte, že tu dělám? Copak jste v Cold Harbouru byla slepá? Myslela jste si, že jsem viděl pokaždé jenom Anne-Marii, když jsem se díval na vás?"
Následovalo jediné, co mohla udělat. Pochopila, že jde o něho, ne o ni samotnou. Otočila se a beze slov odešla francouzským oknem dovnitř, dřív než se stačil vzpamatovat.
Priem stál u krbu a kouřil doutník. Uhasil ho a nedopalek hodil do ohně. "Už jste nebohého plukovníka opustila?" Jeho oči se nepatrně zúžily: "Nějaké nepříjemnosti?"
"Něco takového. Je to bývalý milenec mé sestry, který po ní stále touží. Vzpomínky na ni, pokud vás to zajímá, ho držely při životě na ruské frontě."
"Ti Francouzi," odpověděl, "jsou romantičtí. Ale je načase vám připomenout, že polní maršál za chvíli odjíždí. Už se po vás ptal. Jste připravena?".
"Jistě."
Pousmál se: "Jste pozoruhodná žena, Genevieve."
"Jsem si toho vědoma, ale za jiných okolností..."
"To zní jako špatné melodrama."
"Velmi často se to v životě stává. Ale teď bych ráda dopila své šampaňské. Vy ne?"

Polní maršál Erwin Rommel opustil zámek de Voincourt. Genevieve s Hortensií stály u schodů, usmívaly se a přály mu šťastnou cestu, jak to od nich Priem žádal. Po Craigu Osbournovi nebylo ani stopy. Zamrazilo ji. Její nervozita stoupala. Nechtěla jít zpět do ložnice své sestry.
Proud odcházejících slábnul. Priem se obrátil k ní a k Hortensii. "Čas k odpočinku, dámy. Byla to dlouhá noc."
"A tak zábavná," poznamenala Hortensie.
Genevieve ji vzala pod paži a začaly stoupat do schodů, následovány Priemem a poručíkem, který měl nyní u sebe automatickou zbraň, schmeissera.
"Při první příležitosti odtud odejdeš. Rozumíš mi?" mumlala Hortensie.
"A nechám tě tady?" podivila se Genevieve. "Dovedeš si představit, že bych to mohla udělat?"
Došli na konec chodby. Priem kývnul hlavou a mladý poručík si přinesl židli. Postavil ji tak, aby viděl na oboje dveře. Jeho pohled byl tvrdý a rozhodný.
"Dnes večer máte opravdu starost o naše blaho, plukovníku," komentovala to Hortensie.
"Poručík Vogel má pouze službu, hraběnko. Mohla byste ho potřebovat. Přeji vám klidnou noc." Na chvíli zaváhala, mrkla na svou neteř a vešla dovnitř.
Priem se obrátil k Genevieve. "Myslím, že to šlo dobře. Polní maršál se skvěle bavil. Jestliže přišel na to, že postrádá jistou dobu nějaký svazek, pak z toho asi velkou radost neměl. Myslím ale, že to zůstane mezi námi."
"Pochopitelně. Vypadalo by to divně. Smím už odejít?"
Otevřel jí dveře. "Dobrou noc, Miss Trevaunce," řekl formálně.
Ráda by mu řekla, ať jde k čertu, ale nemělo by to žádný smysl. Když si prohlédla dveře, zjistila, že klíč je pryč a zástrčka také. Rovněž zmizel její walter.
Převlékla se znovu do kalhot a svetru a vyšla na balkon. Stále pršelo a byla tma. Poslouchala kroky stráže pod balkonem a za malou chvíli uslyšela zakašlání. Římsa k balkonu Hortensie byla tak úzká, že by se po ní odvážil jen trénovaný horolezec.
Vrátila se zpět do ložnice, vzala stříbrné pouzdro a otevřela je. Nezůstala tam ani jediná cigareta, jen ukrytá cívka s filmem. Cítila se unavená a prochladlá. Oblékla na sebe lovecký kostým po Anne-Marii a pouzdro na cigarety strčila do kapsy.
Z postele sebrala župan, přehodila jej přes sebe a usadila se do židle u okna. Nechala svítit světlo jako malé dítě, které se bojí tmy.

Chvíli podřimovala. Když se probrala, byla ztuhlá a unavená. Všimla si záclon, které byly jinak než před chvílí a pohnuly se. Docela se rozhrnuly a do pokoje vstoupil Craig Osbourne s walterem v ruce. Na sobě měl stále uniformu SS. Varovně zvedl prst k ústům.
"Tetičku vezmeme s sebou, ano?"
Genevieve náhle zachvátilo vzrušení: "Jak jste se sem dostal?"
"Vyšplhal jsem na balkon."
"Myslela jsem, že tam postavili stráž."
"Už tam žádná není." Plížil se ke dveřím a poslouchal. "Kdo je tam?"
"Mladý poručík s pistolí."
"Přivolejte ho dovnitř. Řekněte mu, že jste zaslechla zvenku něco podezřelého, cokoliv."
Zastrčil waltera do pouzdra a něco vytáhl z kapsy. Uslyšela cvaknutí a zahlédla lesklou čepel útočného nože. Byla tak fascinovaná, že do ní musel lehce strčit. Popošla ke dveřím, opatrně zaklepala a otevřela. Vogel byl ve střehu s pistolí v ruce.
"Co se děje?" zeptal se špatnou francouzštinou. "Co si přejete?"
Měla tak vyschlé hrdlo, že ani nemohla mluvit. Přinutila se však a začala ukazovat směrem k záclonám, které se vlnily v mírném vánku. "Tam, venku na balkoně jsem něco zaslechla."
Zaváhal a vkročil dovnitř. Craig přiskočil a zezadu mu nasadil chvat kolem hrdla. Přidržel ho a vrazil mu pod lopatku útočný nůž. Genevieve se otočila, uslyšela jen zachroptění. Když si připomněla, jak dobře tančil, ucítila prudkou

nevolnost. Craig odstranil tělo do koupelny, slyšela, jak ho smýkal po zemi. Když se otočila, Craig držel v ruce schmeissera.
"Už je dobře?"
"Ano." Zhluboka se nadechla. "Už jsem v pořádku."
"Tak pojďme."

Hortensie seděla v posteli se šálou přes ramena a četla knihu. Jako obvykle nedala najevo žádné překvapení, dokonale se ovládala.
"Jak vidím, našla jsi přítele, Genevieve."
"Ale ne takového, jak se zdá."
"Major Osbourne, madam."
"Předpokládám, že jste přišel pro mou neteř."
"Pro vás také, madam. Bez vás nechce odejít."
Z kazety u postele si vzala gitanku a zapálila ji stříbrným zapalovačem. Genevieve vytáhla své prázdné pouzdro a rychle je naplnila.
"Víte něco o anglickém spisovateli Charlesů Dickensovi, pane majore?" zeptala se Hortensie. "Ve svém románu Příběh dvou měst píše o panu Sidneym Cartonovi, který pro slavný akt sebeobětování jde pod gilotinu místo jiného člověka. Tradice vypráví, že ten příběh se zřejmě týkal člena naší rodiny." Vyfoukla obláček kouře. "Voincourtové měli vždy rádi velká gesta." Obrátila se k Genevieve: "Ale na nepravých místech."
"Máme málo času, madam," řekl Craig trpělivě.
"Pak vám, pane majore, navrhuji, abyste šel, dokud můžete. Běžte spolu."
Genevieve zpanikařila, přistoupila k posteli a chtěla z ní stáhnout přikrývky. Hortensie jí s velkou silou sevřela zápěstí.
"Poslouchej mne," řekla pevně a její hlas byl jako břitva, "jednou ses zmínila, že víš o mé srdeční vadě."
"To ale nebyla pravda, jen další lež, aby mne Munro pro tuto akci přesvědčil."
"Anne-Marie tomu uvěřila. Tímto způsobem vysvětluji závratě, kterým občas podléhám. Nic si však nenalhávám. Každý máme svou hrdost."
V pokoji bylo takové ticho, že Genevieve slyšela tikání hodinek. "A co je pravda?" zašeptala.
"Zbývají mi už jen jeden, dva měsíce. Dr. Marais mi nic neskrývá. Na to je příliš starý a dobrý přítel."
"To není pravda," rozzlobila se Genevieve, "to všechno jsou lži."
"Už jsi někdy uvažovala nad tím, po kom máš své oči, drahá?" Držela obě její ruce ve svých. "Podívej se na mne."
Její oči byly jantarově zelené, protkané zlatými nitkami a plné lásky. Bylo v nich víc lásky, než si Genevieve mohla představit. Byla to pravda, co jí říkala, dobře to věděla. Přestávala být dítětem. Cítila drtivou beznaděj, bylo to k nesnesení.
"Udělej to pro mne, Genevieve," něžně ji líbala na obě tváře. "Vždy jsi mi dávala svou lásku, celou a nezištnou. To bylo v mém životě to nejkrásnější. V této chvíli ti to mohu prozradit. Chtěla bys mi bránit, abych ti dávala méně?"
Genevieve se odvrátila. Ruce se jí třásly a nebyla schopna odpovědět. Hortensie se otázala: "Pane majore, mohl byste mi tu nechat pistoli?" Ale byl to spíš rozkaz než přání. Craig vytáhl z pouzdra svého waltera a položil ho vedle její postele.
"Hortensie?"
Genevieve natáhla ruku, ale Craig ji pevně uchopil za paži. "Běžte už a pospěšte si, prosím," řekla Hortensie.
Craig otevřel dveře a přitáhl Genevieve k sobě. Její oči byly zarudlé, slzy v nich už vyschly. Tak viděla svoji tetu naposledy, s walterem v ruce a laskavým úsměvem ve tváři.

Tiše se plížili dolů po hlavním schodišti. Vstupní hala byla ponořena do tmy. Nic se tam nepohnulo.
"Kde by měl být Priem?"
"U sebe. Má kancelář v knihovně a tam také spí."
Pod dveřmi pronikalo světlo stolní lampy. Craig chvíli počkal, připravil schmeissera, jemně zmáčknul kliku a vešli. Priem byl ještě v uniformě. Seděl u krbu a pilně pracoval. Když vešli, vzhlédl k nim klidně a sebejistě, aniž dal najevo nějaké překvapení.
"Aha, milenec. Ne tak neškodný, jak se zdálo."
"Vemte mu pistoli," požádal Genevieve anglicky.
"Američan," poznamenal Priem. "Rána ze schmeissera by udělala poplach v celém domě."
"A z vás mrtvolu."
"Ano, to mne také napadlo."
Postavil se, ruce položil na stůl. Genevieve k němu přistoupila a z pouzdra mu odebrala waltera.
"A teď papíry," zavelel Craig. "Papíry o Atlantickém valu. Ze sejfu, který je za vámi."
"Sejf tam je, ale bohužel plýtváte časem," usmál se. "Naposledy jsem je viděl v aktovce polního maršála Rommela. Vzal je s sebou a je v polovině cesty do Paříže. Račte se prosím přesvědčit."
"Není třeba, Craigu." Genevieve si vzala z pouzdra cigaretu a zvedla je. "Na několik minut jsem měla ty dokumenty dnes večer u sebe v pokoji. To pan plukovník dobře ví. Udělala jsem přesně to, co jste mne učil. Nafotografovala jsem všech dvacet snímků."
"To je výborné," odpověděl Craig, "nemám pravdu, plukovníku?"
Priem povzdechl: "Řekl jsem několikrát, že jste pozoruhodná žena, Genevieve. Nevzpomínáte si?" Obešel stůl a zeptal se:

"Co se bude dít dál?"
"Vyjdeme bočním vchodem," řekl mu Craig, "přes šatny. Pak projdeme dvorem. Všiml jsem si tam generálova mercedesu. Mohl by se nám hodit."
Priem ho ignoroval a hovořil k Genevieve. "Nikam se s ním nedostanete. Dnes v noci slouží u hlavní brány Reichslinger."
"Řeknete mu, že polní maršál zapomněl důležité papíry," pokračoval Craig. "Když něco provedete, zabiju vás já nebo ona. Bude nás jistit ze zadních sedadel."
Priem vypadal pobaveně: "On si myslí, že byste to udělala, Genevieve. Já o tom pochybuji."
Skoro totéž si myslela i Genevieve. S rozklepaným prstem na spoušti a se zpocenou dlaní nevylučovala ani tuto možnost.
"Konec řečí," řekl Craig. "Pěkně podle řádů si nasaďte svou čepici a vypadněme odtud."

Kráčeli v dešti po kočičích hlavách. Byl nápadný klid. Zámek se ponořil do tmy a ticha. Nikde se nehnul ani list. Genevieve svírala pistoli v kapse loveckého kostýmu. Přišli k mercedesu. Otevřela zadní dveře a vkradla se dovnitř mezi sedadla, s walterem v pravé ruce. Priem zasedl k volantu a Craig zaujal místo vedle něho. Nepadlo ani slovo. Motor naskočil, vůz se zvolna rozjel a vzápětí zastavil. Slyšela výzvu stráže a cvaknutí podpatků, jak se strážný postavil do pozoru.
"Promiňte, standartenführere."
Priem nemusel nic říkat. Závora se s vrzáním začala zvedat. Najednou se ze strážnice ozval ostrý hlas. Reichslinger. Když mu pod nohama zakřupal štěrk, Genevieve zatajila dech. Asi hned Priema nepoznal, svítilo pouze rozptýlené světlo lampy na strážnici. Sklonil se a vyměnili si s Priemem několik německých slov, kterým nerozuměla.
Jediné slovo, kterému rozuměla, byl Rommel. Takže Priem nakonec přistoupil na Craigovu hru. Nastala krátká pauza, štěrk zaskřípal pod jeho botami a v pevné víře, že se chystá odejít, opatrně zvedla hlavu. Ke svému zděšení uviděla, jak si ji přes boční sklo prohlíží. Když přiskočil zpět s namířenou pistolí, zvedl Craig schmeissera a vypálil na něho. Genevieve zasypaly úlomky skla a svíjející se Reichslinger padl na zem. Potom Craig přiložil Priemovi hlaveň na krk a vyrazili do tmy.
Priem kličkoval a divoce uháněl před palbou stráže. Brzy zmizeli ve tmě.
"Jak jste na tom?" zeptal se Craig.
Na tváři měla krev, tryskající z oděrek, které způsobily střepy rozbitého okenního skla. Pečlivě ji setřela hřbetem levé ruky. Nic ji nebolelo, jen cítila chlad a déšť, který jí šlehal do tváře rozbitým oknem.
"Jsem v pořádku."
"Výborně."
Tiše projeli přes Dauvigne a dali se na lesní cestu. "To nemá smysl," poznamenal Priem. "Každá stanice dostane okamžitě radiem rozkaz k poplachu. Za hodinu bude uzávěra na všech silnicích."
"To nám bude stačit," odpověděl mu Craig. "Hleďte si řízení a dělejte, co vám říkám."

Hortensie de Voincourt ležela v posteli, podepřená polštáři. Dovedla si představit chaos tam dole, když uslyšela střelbu u hlavní brány. Ozývaly se strohé výkřiky rozkazů v hale a na schodišti. Po chodbě dupaly kroky a vzápětí někdo zběsile klepal na dveře jejího pokoje. Vzala si gitanku ze stříbrného pouzdra a zapálila ji. Dveře se rozletěly a v nich se objevil Ziemke s pistolí v ruce. Za ním stál desátník od SS se schmeisserem.
"Copak, Carle," zeptala se, "vypadáte rozčileně."
"Co se tu děje?" vyslýchal ji. "Byl jsem informován, že Anne-Marie, Priem a ten francouzský plukovník právě projeli mým mercedesem přes hlavní bránu. Reichslinger je mrtvý. Zastřelil ho ten zatracený Francouz. Strážný všechno viděl z budky."
"To jsou nejkrásnější zprávy, co jsem za ta léta slyšela. Nikdy jsem Reichslingera neměla ráda."
Mračil se a tiše pokračoval: "Hortensie, co to říkáte?"
"Hra končí, Carle. Je načase, abych jednala jako de Voincourt a připomněla si, že vy a vaši lidé okupujete mou vlast."
"Hortensie?" opakoval jako omráčený.
"Jste pohledný chlap, Carle. Ale to mi nestačí. Jste můj nepřítel. Rozumíte?"
Vytáhla ruku z pokrývek a naposledy promluvila: "Sbohem, můj milý." Dvakrát vystřelila a zasáhla ho do srdce. Rána ho odhodila do předpokoje. Desátník SS se kryl u dveří. Vytáhl schmeissera a vypálil do Hortensie plný zásobník. Smrt hraběnky Hortensie de Voincourt byla okamžitá a milosrdná.

Když projížděli St. Mauricem, bylo tam ticho jako v hrobě. Priem stále řídil a po dvaceti minutách vjeli u Leoně na silnici podél pobřeží. Měsíc vyklouzl z mračen právě ve chvíli, kdy přijeli do lesa na útesech nad Grosnez.
Craig poklepal Priema po rameni. "Tady zastavte."
Němec zabrzdil a vypnul motor. "Co přijde teď? Kulka do hlavy?"
"Nebude to tak snadné," usmál se Craig. "Pojedete do Anglie s námi. Je tam někdo, kdo by se s vámi rád setkal. Jsem si jistý, že mu můžete poskytnout informace o minách."
Vystoupil z auta a zavolal: "Grand Pierre!"
Z lesa se vynořili muži v ovčích kožešinách a s barety na hlavách. Někteří měli pistole, jiní pušky. Zastavili se a Grand Pierre vystoupil před ně.
"Nazdar vespolek," přivítal je vesele.
Když Priem uviděl tvář Genevieve ve zpětném zrcátku, oslovil ji s mírně strnulým úsměvem : "Máte krev na obličeji."

"Je to jen škrábnutí."
"To jsem rád."
Craig otevřel dveře k řidiči. Priem bleskově sáhl pod palubní desku a vzápětí držel v ruce pistoli luger. Genevieve reagovala instinktivně. Ve slepé panice mu vrazila waltera mezi lopatky a dvakrát stiskla spoušť.
Jeho tělo sebou škubalo. V nose cítila kouř, pach střelného prachu. Priem se velmi pomalu zvedal a pootočil se.
Jeho oči na ni zíraly s překvapením, výrazněji než kdykoliv jindy. Z koutku úst mu vytékal pramínek krve a bezvládně se zhroutil na volant.
Craig k ní přiskočil, aby jí pomohl z auta. Odstrčila ho od sebe a zakřičela: "Nesahejte na mě. Nechtě mě!"
Zůstal stát a díval se na ni. Rozepnul si esesáckou blůzu a hodil ji do mercedesu. Grand Pierre mu podal kožich z ovčí kůže. Otočil se a dal pokyn jednomu ze svých mužů, který se skláněl nad Priemovým tělem. Uvolnil ruční brzdu a bez velké námahy strčil do mercedesu, který se rozjel a s rachotem se zřítil z útesu do moře.
Genevieve si uvědomila, že ještě drží waltera v ruce. Otřásla se a strčila ho do kapsy. "Nikdy si nemyslel, že bych to mohla udělat," zašeptala. "A když se to vezme, já také ne."
"Teď jste konečně poznala, jaké to je," řekl jí Craig. "Vítejte do našeho klubu."

Grand Pierre sestupoval s Genevieve a Craigem k molu. Jeho muži zůstali nahoře. Dole čekala Lili Marlene.
Schmidt vykřikl: "U všech čertů, on to dokázal. Přivedl ji s sebou."
Na palubě se ozval vzrušený šum a Hare volal z můstku: "Blahopřeji. Ale teď si pospěšte."
Motory zaburácely. Craig se přehoupl přes zábradlí a podal Genevieve ruku.
"Díky za všechno," řekl Grand Pierrovi.
"Opadané lístky z růží, slečno Trevaunce, pamatujete si?"
"Nevím, jak se s tím vším srovnám."
"Vše pomine. Teď na to nemyslete."
Uchopila Craiga za ruku. Námořníci odvázali loď a Lili Marlene se tiše vydala na moře, do tmavé noci.

šestnáct
Himmler běžně trávil noci v malé studovně u své kanceláře na Prinz Albrechtstrasse. Byly čtyři hodiny ráno, když hauptsturmführer Rossman přistoupil k jeho dveřím. Na chvíli zaváhal a pak zaklepal. Když vstoupil, seděl říšský velitel na úzkém polním lehátku a rozsvítil malou lampu.
"Co se děje, Rossmane?"
"Bohužel nesu špatné zprávy, říšský veliteli," začal. "Jedná se o zámek de Voincourt."
Himmler si nasadil brýle a pokynul rukou: "Chci všechno vědět."
Rychle přečetl depeši a podal mu ji zpátky. "Je to zrádcovské doupě. Měl jsem pravdu, pamatujete Rossmane? Oklamali nás. Priem zmizel beze stopy?"
"Ano, říšský veliteli, vypadá to tak."
"Rossmane, obávám se, že francouzské hnutí odporu je nezničitelné. Jsou to zvířata, která se před ničím nezastaví."
Rossman položil otázku: "Co to všechno vlastně znamená? O co jim šlo?"
"Domnívám se, že jejich cílem byl Rommel. Je to pro ně velké eso. Podle zprávy o jeho pohybu, kterou jste mi doručil, než jsem se odebral ke spánku, jim to nevyšlo. Brzy odešel z plesu a celou noc byl na cestě do Paříže. A to je všechno."
"Samozřejmě, říšský veliteli. Už je mi to jasné. Všechno vojsko v této oblasti je v plné pohotovosti. Pročesávají venkov skrz naskrz. Máte další rozkazy?"
"Ano, rukojmí. Sto lidí. Seberte je z celé oblasti. Popravy proveďte v poledne. Musíme jim dát lekci." Sundal si brýle a odložil je na konferenční stolek.
"Na váš rozkaz, říšský veliteli."
"Vzbuďte mne v šest hodin," řekl klidně a zhasnul světlo.

Bylo ještě šero, když Munro kráčel z opatství do Cold Harbouru. Na hlavě měl tvídový klobouk naražený hluboko do čela, v jedné ruce držel otevřený deštník a druhou rukou si přidržoval límec svého vojenského pláště u krku. Záclonami v oknech hospody U oběšence pronikalo světlo a nápis nad dveřmi se kýval sem a tam.
Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Julie Legrandová seděla u krbu se skleničkou v ruce.
"Ach, tady jste," řekl a otřepával z deštníku kapky vody. "Také nemůžete spát?"
"Nesete nějaké zprávy?"
"Prozatím ne. Jack je u vysílačky." Odložil plášť a čepici a nastavil ruce k ohni. "Co to pijete?"
"Whisky," odpověděla, "trochu cukru, horké vody a citrón. Za mladých let nám to babička dávala proti chřipce. Není to nic jiného než medicína."
"Začínáte dost brzy zrána."
"Z mnoha důvodů, brigadýre."
"Nechme toho, Julie. Již jsem vám řekl, že bych rád zapomněl na vaši účast v té nechutné záležitosti. Skončeme tu blamáž, prosím, a pusťme to k vodě. Mohl bych dostat šálek čaje?"
"Jistě. V kuchyni najdete na vařiči konvici. Krabička s čajem a pinta mléka jsou vedle."
"To je skvělé, děkuji."
Šel do kuchyně. Julie prohrábla oheň a postavila se k oknu. Rozhrnula záclony a vyhlížela ven. Začínalo svítat. Jitro se zvolna probouzelo. Zatáhla záclony a vrátila se ke krbu. Munro přišel z kuchyně a míchal lžičkou čaj. Ve stejnou chvíli bylo slyšet zvenku auto. Dveře se rozevřely, zvedl se průvan a Jack Carter s Edgem vešli dovnitř.

Edge přidržel dveře, aby nebouchly, a Munro se otázal: "Tak jak to vypadá?"
Carter se usmíval a s nádechem respektu odpověděl: "On to dokázal, pane. Craig to děvče skutečně od nich dostal. Podařil se mu perfektní únos."
Julie nedočkavě vyskočila: "Víte to jistě?"
"Absolutně." Carter si rozepnul pelerínu. "Před patnácti minutami jsme dostali od Grand Pierra zprávu. Hare je čekal s Lili Marlene v Grosnez, zatím co Craig pro ni odjel do zámku. Z Grosnez vyjeli něco po půlnoci. Při troše štěstí by zde mohli být za hodinu a půl."
Julie se mu vrhla kolem krku a Munro řekl: "Vždy jsem o něm říkal, že je to Houdini, který nás přivede do průšvihu."
Edge měl na sobě černou vojenskou pláštěnku, přehozenou přes svou uniformu Luftwaffe. Zvolna ji rozepnul, šel k baru, kde si dal velký gin. Jeho tvář byla soustředěná, ale oči prozrazovaly nezadržitelný vztek.
"Není to nádherné, pane?" zeptal se Carter Munroa.
"Je to nanejvýš dramatické, Jacku, a proti předpisům," odpověděl mu brigadýr.
Julie se divoce rozesmála: "Craig rozbil váš malý hanebný plán na padrť, že ano. Vám by se hodilo, kdyby se mu to nepodařilo, kdyby se nikdo z nich nevrátil."
"To je hysterie," odpověděl jí Munro. Sebral svůj kavaleristický plášť a oblékl se. "Mám práci. Pojedu nahoru," obrátil se na Edge a zeptal se ho, "máme vás tam hodit?"
"Ne, pane, děkuji. Půjdu pěšky. Chci na vzduch."
Odešli. Julii ještě nepřešla zlost. Chodila sem a tam a nadávala, "ten zatracený chlap, ten mizera."
"Tak mu to řekněte." Edge vzal z baru láhev ginu a strčil si ji do kapsy. "Mám už toho dost. Měl jsem dlouhou noc. Jdu si zdřímnout."
Když vyšel ven, čerstvý vítr ho probral. Došel až k okraji přístaviště a zahleděl se na moře. Vytáhl z láhve zátku a nedočkavě si přihnul.
"K čertu s tebou, Craigu," řekl tiše. "K čertu s tou tvojí čubkou. Všechny vás proklínám."
Dal láhev zpátky do kapsy a vyrazil po kočičích hlavách do vsi.
Moře hučelo, vysoké vlny se vzdouvaly a déšť šlehal Lili Marlene, která spěchala k pobřeží Cornwallu jako chrt vypuštěný na dostihovou dráhu. Úsvit zbarvil východní oblohu, a když Genevieve vyhlédla z okna kajuty, viděla pustou krajinu cornwallského pobřeží.
Craig seděl naproti ní v ovčím kožichu. Schmidt přinesl čaj. "Anglie, náš krásný domov, už je na dosah ruky." Na sobě měl plovací vestu přehozenou přes nepromokavou kombinézu.
"Co to má znamenat," zeptal se Craig.
"Rozkaz kapitána. Myslí, že bude nepříjemné počasí," odpověděl a položil džbánek na stůl. "Své vybavení najdete v bedně pod lavicí."
Odešel. Genevieve si přesedla, Craig otevřel bednu a vytáhl pár plovacích vest od Kriegsmarine. Pomohl jí do jedné z nich a druhou si oblékl sám. Znovu se posadili proti sobě a popíjeli čaj.
Nabídla mu cigaretu. "Myslím, že bych na tuto věc měla být opatrná," ukázala na pouzdro s onyxem. "Dovnitř se nesmí dostat voda. Zničila by film."
"Nemá šanci. Vyrobil to génius."
Na chvíli seděli beze slov a pak se Genevieve zeptala: "A co bude dál, Craigu?"
"Kdo ví? Situace se poněkud změnila. Tobě se to skutečně podařilo. Ofotografovala jsi vojenské plány Němců na Atlantickém valu. Nejdůležitější je to, že Němci o tom neví. Nic nebudou měnit."
"Ano?"
"To z tebe dělá hrdinku, nemyslíš? A kdybychom s Martinem pro tebe nepřijeli, pak..." pokrčil rameny. "Munro to bude muset uznat a nechá nás na pokoji. V každém případě se i on sám na té slávě přihřeje a Ike si o něm bude myslet, že je kouzelník, až uvidí ty krásné fotografie."
"A potom?"
"Pojďme se projít," poklepal ji po ruce, "a nadýchejme se na palubě čerstvého vzduchu."
Voda se řinula z ochranných plachet. Procházeli se po palubě, kde byly obsluhy protiletadlových děl v plovacích vestách a v plné pohotovosti. Genevieve vyšla po žebříku nahoru k můstku. S Craigem vstoupili do velitelské kabiny. Langsdorff stál za kormidlem a Hare mu připravoval trasu posledního úseku cesty.
"Jak se vede?" zeptal se Craig.
"Fajn. Zbývá nám necelá hodina. Moře je za námi." Vyhlédl z okna a řekl: "Počasí nám nepřeje. Musíme vydržet, než dorazíme na břeh."
Craig objal Genevieve kolem ramen a tiše jí řekl: "Dostal jsem prima nápad. Půjdeme do Savoye na večeři se šampaňským a pak si zatančíme."
Než mohla odpovědět, vylovil Martin Hare z kapsy půlkorunu a řekl: "Mám ještě lepší. Hodíme si, kdo bude mít první tanec."

V půl šesté v Cold Harbouru lilo jako z konve. Joe Edge seděl u okna své pracovny na opatství, pil ze sklenice gin a mrzutě pozoroval, jak se rozednívá. Z láhve ubyla víc než polovina, byl opilý a plný zlosti. Za chvíli dorazí do Cold Harbouru Lili Marlene. Vrátí se hrdina, Hare a ta pitomá holka, Trevaunce. Při této představě si uvědomil, jak ho Američan pokořil a jeho vztek vzkypěl. Nalil si další sklenku ginu a obrátil ji do sebe. Najednou se mu rozbřesklo a věděl, jak jim to všem odplatí.
"Boha jeho, to je krása," rozesmál se opile, "spustím na ty mizery boží dopuštění."
Zvedl telefon, zavolal hlavního mechanika, četaře Hendersona. Byl ubytován s ostatním mužstvem v Nissenově domku

za hangárem. Telefon dlouho vyzváněl, než se z druhého konce ozval hlas: "Ano, kdo volá?"
"Já, vy osle," řekl mu Edge. "Natankujte mi junkerse. Máte ha to deset minut."
"Co se děje, pane? Jde o mimořádnou akci?"
"Dá se to tak říct. Jsem tam hned," a odložil sluchátko. Vzal si ze skříně boty a blůzu, rychle se ustrojil, seběhl po schodech a vyrazil z chalupy ven.
Munro si nešel lehnout, rozhodl se čekat na Lili Marlene. Pracoval v knihovně na nějakých papírech, když slyšel bouchnout hlavní dveře. Vstal a šel se podívat z okna. Uviděl Edge, jak nasedl do džípu a odjel. Do místnosti se vbelhal Carter s podnosem v jedné ruce. "Dáme si čaj, pane?"
Munro se k němu obrátil: "Edge právě odjel. Rád bych věděl kam a proč."
"Pojede k Oběšenci, pane. Brzy se vrátí posádka člunu."
"Asi máte pravdu," poznamenal Munro, "Měli bychom sebou hodit. Tak mi ještě nalijte čaj, Jacku."

Četař Henderson měl pod pláštěm pyžamo. Když se na džípu přiřítil Edge, právě vytahoval junkerse z hangáru. Edge si nasadil leteckou kuklu a brýle. Upravil si pod bradou zapínání a vrávoravě vykročil.
"Všechno v pořádku, četaři?"
"Všechno funguje, pane."
Henderson k němu přiskočil, aby ho podržel. "Jste v pořádku, pane?" V čerstvém ranním vzduchu ucítil, že z něho táhne gin.
"To víš, že jsem, ty idiote. Jdu se pobavit. Udělám posádce E-člunu pěkné cvičení," a rozchechtal se. "Ukážu Haremu a Osbournovi, jak se chová hrdina. Munro mi za to poděkuje."
Henderson ho chytil za paži, když se obracel k letadlu. "Klid, pane. Myslím si, že byste neměl nikam letět."
Edge ho od sebe hrubě odstrčil, vytáhl z pouzdra waltera a okřikl ho: "Zmiz!"
Několikrát vystřelil Hendersonovi pod nohy. Henderson utekl a schoval se za letadlo. Uslyšel klapnutí dvířek na trupu letadla. Za pár vteřin se rozburácela dvojice silných motorů BMW. Letadlo se rozjelo! Henderson běžel k telefonu do kanceláře v hangáru.

Munro a Jack Carter právě dopíjeli v opatství čaj, když nad nimi zahřměly motory letadla. "Dobrý Bože, co se děje?" zvolal brigadýr. Běžel k francouzskému oknu, otevřel je a viděl Ju88 nízko nad přístavem.
"U všech čertů, Jacku, co to vyvádí?" zeptal se.
Z knihovny se ozval telefon. Carter zvedl sluchátko. Munro sledoval, jak letadlo nabírá výšku. Neušel mu vzrušený rozhovor za jeho zády. Otočil se a uviděl ustaranou tvář Jacka Cartera.
"Co je, Jacku?"
"Volal četař Henderson, pane. Zdá se, že ho Edge vytáhl před chvílí z postele, aby mu připravil junkerse do akce. Prý startuje k mimořádné akci."
"Mimořádná akce? Zatraceně, jaká mimořádná akce?"
"Řekl, že Edge udělá posádce E-člunu cvičení, aby Hare a Craig poznali, jak se chová hrdina. Prý mu za to ještě poděkujete."
Munro se vyděsil: "On se musel zbláznit."
"Byl opilý, pane a to tak, že střílel z revolveru Hendersonovi pod nohy, když se ho pokusil zadržet."
"Bůh nás chraň, Jacku," řekl Munro a zbledl. "Co můžeme udělat?"
"Nemůžeme dělat vůbec nic. Lili Marlene nikdy nepoužívá místní rádiové spojení. Má to striktně zakázáno. Nechtěl jste, aby královské námořnictvo nebo pobřežní hlídky věděly, co se na Lili děje. Nemůžeme je varovat. Můžeme jedině vyběhnout na mys a sledovat, co bude."
"Jdeme, Jacku."
Munro na sebe hodil plášť a vyrazili.

Julie vyšla ven, když džíp dorazil k Oběšenci. Carter přibrzdil. Julie řekla: "Co se děje? O co mu jde?"
"Nastupte si," nařídil jí Munro.
Naskočila na zadní sedadla. "Myslím, že to Edge přehnal," poznamenal Carter. "Nevíme, co se děje," řekl Munro, "má vypito a dělá frajera, to je vše. Nic se nestane."
"O čem to mluvíte?" vyzvídala Julie. Cestou k mysu jí Carter vysvětlil situaci. Když skončil, Julie konstatovala: "Vždycky byl šílený, ale tohle je už trochu příliš."
Vyjeli kopec a zaparkovali na okraji útesu. "Máme dalekohledy. Podám je," řekl Carter. Sáhl do skřínky a řekl: "Ano, tady jsou."
Vystoupili z džípu a šli dál. Bylo nevlídné ráno. Černá mračna se rozprostírala velmi nízko nad horizontem. Na hladině moře se převalovala mlha, kterou rozháněly poryvy větru. Moře bylo neklidné, příbojové vlny se prudce hnaly na pobřeží.
Najednou Julie ukázala rukou: "Támhle jsou."
Lili Marlene se právě vynořila z šedého jitra necelou míli od Cold Harbouru. Jasně bylo vidět znaky Kriegsmarine.
Náhle se z mračen vynořil junkers, jako dravec ženoucí se za kořistí. Mířil přímo na E-člun. Za malou chvíli bylo slyšet palbu z kanónů.
Edge zahájil na Lili Marlene palbu. Vypálil dávku po jejím pravoboku. Craig a Genevieve právě byli u Hareho ve velitelské kabině.
"Ježíši, to je Edge. Na co si to zase hraje?"

Hare se otočil k vysílačce, kterou normálně nepoužíval. Vzal do ruky mikrofon a zavolal: "Ozvi se, ozvi se a řekni, co se děje?"
Junkers spustil další dávku, tentokrát po levoboku.
"Napálím to do vás, všichni chcípnete," jeho hlas zněl jasně. Hystericky se rozchechtal. "Slyšíte mě, Hare?" Přehnal se nízko nad jejich hlavami. "Nadělal jste nám spoustu problémů. Brigadýr bude rád, když se vy, Osbourne a ta malá hloupá Trevaunce nevrátí. Bude po problémech."
Znovu pálil po pravoboku. Hare otevřel bednu, vytáhl složenou vlajku. Odstrčil Langsdorffa stranou. "Myslím, že by mohly nastat potíže. Vezměte sebou jednoho muže, stáhněte Kriegsmarine a vyvěste na její místo tuhle vlajku."
Příď lodi se nadzvedla, když zvýšil rychlost. Stáhl kormidlo k pravoboku. Langsdorff odešel a zavolal na Wagnera. Předal mu vlajku a rozkazy a vrátil se zpět.
"Ještě vám to nestačilo?" znovu se ozval z reproduktoru hlas Edge. "Sledujte, jak blízko se k vám dostanu."
Nalétával na záď lodi, sotva patnáct metrů nad vodou, když Wagner stáhl vlajku Kriegsmarine a vyvěsil americkou. Za okamžik se nad kapitánským můstkem rozevlál prapor s pruhy a hvězdami. To Edge ještě víc rozzuřilo.
"Prokletí Yankeeové," zaječel.
Byl opět blízko a spustil palubní kulomet. Poškodil zadní palubu a na místě zabil Hardta a Schneidera. Oba srazil dávkou přes zábradlí do moře.
"Ježíši, on vážně zešílel!" volal Craig.
Wagner s Bauerem začali připravovat na zadní palubě Boforse. Sledovali junkerse v zaměřovači a Wittig na přední palubě za ním poslal dávku z protiletadlového kanónu.
Projektily ráže 20 mm provrtaly do pravého křídla junkerse díry. Letadlo zakolísalo, Edge ho vyrovnal a stočil junkerse k přístavu. "Tak dobrá, vy parchanti. Když to chcete takhle, máte to mít."
Spustil se dolů, byl nebezpečně nízko a znovu nalétával na záď lodi. Hare hnal Lili Marlene na plné obrátky. Vytáhl z motorů Daimler-Benz víc než 40 uzlů a kličkoval s lodí zleva doprava. Edge byl vždy dobrým pilotem, ale teď byl opilý a vzteklý a bylo mu všechno jedno. Hnal se šílenou rychlostí těsně nad hladinou. Craig uchopil Genevieve za ruku. "K zemi," vykřikl a zakryl ji svým tělem.
Edge znovu použil palubního kulometu a ničil zadní palubu. U děla smetl Wagnera s Bauerem, rozstřílel okna velitelské kabiny a zasáhl Langsdorffa, který hlavou dopředu proletěl dveřmi.
Lili Marlene začínala zpomalovat. Craig se zvedl z paluby a Genevieve ho následovala. Viděla Hareho, jak se potácí a krev, jak prosakuje jeho kabátem. Polovina posádky byla postřílena a ležela na palubě. Na přední palubě visel přes protiletadlový kanón Wittig.
"Martine, vy jste poraněný," řekla a chytila ho za rameno. Odstrčil ji od sebe, protože junkers nalétával opět po levoboku. Lili Marlene začínala hořet a přes kouř bylo vidět Schmidta, jak se šplhá k přední palubě, odsunuje Wittigovo tělo a nastavuje dělo do palebné polohy.
Hare volal: "Potápíme se, zachraňte Genevieve."
Craig ji tlačil před sebou. Loď pomalu začínala nabírat vodu. Hare k nim doběhl. Společně s Craigem uvolnili jeden gumový záchranný člun a hodili ho přes zábradlí.
Craig držel provaz. "Dělej, skoč dovnitř," řekl Genevieve.
Poslechla ho, odrazila se a po hlavě skočila do člunu. V tu chvíli Edge opět zaútočil.
Hare řekl: "Já toho hajzla dostanu." Otočil se a běžel k dělu.
Craig na chvíli zaváhal a potom pustil z ruky provaz. Než si Genevieve stačila uvědomit, co se děje, byla vzdálena od E-člunu skoro sto metrů. "Craigu," zavolala, ale bylo pozdě.
Craig stál vedle Hareho u kanónu po kolena ve vodě. "Mířte mu na spodek," křičel Craig. "Tam jsou nádrže s oxidem dusíku!"
Junkers útočil naplno. Odpověděly mu výstřely z kanónu a Genevieve uviděla, jak byl Hare vymrštěn do vzduchu. Dělo převzal Craig. Točil hlaveň za letadlem, které bylo nad lodí a začínalo nabírat výšku.
Exploze, která následovala, byla strašná. Něco takového ještě nikdy neviděla. Junkers se proměnil v ohromnou ohnivou kouli a výbuch nádrže s oxidem dusíku rozmetal úlomky trupu na všechny strany. Padaly do moře jako krupobití.
Velká vlna vynesla gumový člun nahoru. Teď už byla od Lili Marlene vzdálena víc než půl kilometru a proud ji unášel stále dál. Viděla příď Lili Marlene zvednutou nad vodu. Po Craigu Osbournovi nebo malém Schmidtovi nebylo ani památky, nikoho z nich ve vlnách neviděla. Příď lodi se strmě zvedla nad hladinu, pruhy a hvězdy na moment zavlály a pak Lili Marlene zmizela pod vodou.
Munro na vrcholu útesu pomalu odložil dalekohled. Jeho tvář byla popelavá. Julie Legrandová plakala. Carter ji k sobě přitiskl a snažil se ji utišit.
"Pane, myslím, že jsem zahlédl záchranný člun. Co teď?"
"Jeďme zpět do vsi, Jacku. Uvědomíme pobřežní hlídky. Nemůžeme je nechat na moři dlouho. Z Falmouthu to není daleko. Zachrání je."
Neznělo to ale moc přesvědčivě.
Vlny prudce zmítaly záchranným člunem. Genevieve se znovu udělalo špatně, ale nemohla už ani zvracet. Obloha byla temná víc než kdykoliv jindy a hustě pršelo. Člun byl plný vody a ona sama byla promoklá až na kůži. Ležela bez pohnutí, s podepřenou hlavou, cítila, že je u konce sil. Od potopení Lili Marlene uběhly asi tři hodiny, když zaslechla zvuk motorů. Zvedla se a viděla člun falmouthské pobřežní hlídky. Blížil se k ní. O pět minut později byla v kabině, zabalená do přikrývek a jeden člen posádky jí podával hrnek kávy.
Byl to muž středního věku v záchranářské kombinéze, šedovlasý, s příjemným obličejem. "Jsem velitel tohoto člunu,

slečno. Jste v pořádku?"
"Ano," odpověděla.
"Nikoho jiného jsme zatím nenašli."
"Myslím, že se vám to ani nepodaří," řekla otupěle.
"Budeme hledat ještě hodinu a pak vás dopravíme do Cold Harbouru. Nic jiného se nedá dělat." Zmlkl a po chvíli řekl: "Co se to tam stalo, slečno?
"Nejsem si jistá," odpověděla, "ale myslím si, že to byla nějaká hra, která se zvrtla a dopadla špatně. Stejně jako celá tahle válka."
Zamračil se, nepochopil smysl jejích slov, pokrčil rameny a odešel. Genevieve držela hrnek kávy oběma rukama, aby se zahřála. Posadila se a hleděla do prázdna.

V temné komoře vybalil Carter film. Munro seděl vedle něho. "Je v pořádku, Jacku?" zeptal se. "Myslím, že byla v moři hodně dlouho."
"Vypadá perfektně. Měl by být. Dokonce cigarety zůstaly suché."
Munro se zeptal: "A jsou to fotografie všech papírů z Rommelovy aktovky?"
"Skoro všechny. Řekla, že tam bylo víc papírů, ale měla film jen na dvacet snímků."
"Je to zázrak, Jacku. Jedna z největších kořistí zpravodajské služby v této válce. Eisenhower a jeho operační štáb Expedičního sboru spojenců bude štěstím bez sebe, až to uvidí."
S uznáním pokýval hlavou a řekl: "Jacku, ta malá to nakonec zvládla. Vypadala jak amatér. Mýlil jsem se."
"Ano, ale za jakou cenu, pane?"
"Luftwaffe provedla další bombardování Londýna. Lidé umírají. Mám pokračovat, Jacku?"
"Ne, pane. Rozumím."
"Musím volat Londýn. Za třicet minut se uvidíme v knihovně."
"A co Genevieve, pane?"
"Přiveď ji za každou cenu."

Genevieve ležela v horké koupeli, kterou jí připravila Julie. Vstala a pečlivě se osušila. Byla samá modřina, ale necítila žádnou bolest. Prakticky necítila vůbec nic. Julie jí nechala na posteli spodní prádlo, teplý svetr, domácí šaty a kabátek. Rychle se oblékla. Než přišla Julie, byla hotova.
"Jak je ti, drahá?"
"Ujde to, necítím nic, co by stálo za řeč." Na chvíli se zarazila a pak se zeptala: "Je něco nového?"
"Bohužel nic."
"Myslela jsem si to."
"Mluvila jsem s Jackem. Řekl, že film je perfektní. Požádal mne, abych ti toto předala."
Podala jí onyxové pouzdro na cigarety. Genevieve se pousmála a vzala si ho. "Je to hezký suvenýr. Mám si ho nechat?"
"Nevím. Munro vzkázal po Jackovi, že máš za ním přijít do knihovny."
"Dobře," řekla Genevieve. "Docela ráda si s ním promluvím." Vyšla ze dveří, zastavila se a sebrala kabátek z loveckého kostýmu, který ležel na hromadě s ostatními věcmi. Strčila ruku do jeho kapsy a vytáhla waltera.
Julie ji starostlivě pozorovala a potom šla za ní.

Munro seděl v pohodlném křesle u krbu a popíjel z křišťálového poháru šampaňské. Když vstoupila Genevieve, stál Carter u komody a naléval si skotskou.
Brigadýr řekl: "Pojďte dál, Genevieve, popovídáme si." Pokynul jí, aby šla blíž. "Nebylo to nejhorší. Jistě víte, že váš film je v pořádku. Předvedla jste opravdový talent pro práci tohoto druhu. Mohu vás použít v Útvaru pro řízení strategických úkolů. Myslím to vážně. Dělala byste to dobře."
"Moc bych o to stála."
"Ano. Genevieve Trevaunce, důstojník letectva. Máte královské pověření. Budete poslouchat rozkazy a provedete přesně to, co vám bude řečeno. Lysander tu bude za chvíli. Poletíte s námi do Londýna."
"Tak jak jsem?"
"Je pro vás připraveno zasloužené vyznamenání. Francouzi vám zřejmě udělí Řád čestné legie. Myslím, že bychom vás mohli vyznamenat Válečným křížem. U žen je to dost výjimečné vyznamenání."
"Vím všechno o mé sestře," odpověděla. "Baum to řekl Craigovi a Craig to řekl mně. Dokonce o tom věděl i Priem."
"Mrzí mne to, ale taková je válka."
"Vy tu klidně sedíte a popíjíte brandy, a vůbec vás netrápí svědomí, že jste mne zaprodal. A co je ještě horší, že jste to od začátku chladnokrevně připravoval. Víte, co je na tom komického, brigadýre?"
"Nevím a myslím si, že mi to povíte."
"Nebylo nutné, aby mne Baum zradil. Anne-Marie pracovala pro druhou stranu. Neměla jsem vůbec žádnou šanci něco předstírat. Max Priem znal pravdu dřív, než jsem přijela. Zastřelila jsem ho. Dvakrát jsem stiskla spoušť téhle hračky."
Vytáhla waltera a ukázala mu ho.
"Je mi to moc líto, milá slečno. Předpokládám, že jste to neměla v plánu."
"Ne, neměla."
"Ale zvládla jste to. Říkám, že máte předpoklady pro tuto práci. Víte to o Anne-Marii jistě?"
"Vím, a kromě toho je zde ještě někdo jiný." Zamračila se a hledala vhodná slova. "Ta žena z Romney Marsh, která vám

dělá dvojitého agenta. Víte o tom, že její manžel pracoval s Michaelem Collinsem v IRA, když v Irsku vypukly nepokoje?"
Munro pokračoval velmi zdrženlivě: "Ne, myslím, že nám to není známo. Proč?"
"Ona vás vodí za nos. Stále pracuje pro německou zpravodajskou službu. Používá svých známých v Londýně."
"Je to pravda?" Munro ožil a podíval se na Cartera. "Jakmile přijedeme zpět do Londýna, navštívíme speciální oddělení Scotland Yardu pro irské záležitosti. V každém případě to zarazíme." Obrátil se k Genevieve: "Tato věc potěší Ikeho. Kopie Rommelových plánů Atlantického valu a fakt, že Rommel o tom neví, to je fantastické."
"Senzační," řekla, "nabídne vám doutník?"
"Podle vás jsem krysa, ale lidé jako já vyhrávají války."
Udělala několik kroků ke stolu a s walterem v ruce se o něj opřela. "Chtěla jsem vám jen povědět o pravidlech hry a cti v této odporné partii. Jste stejná špína jako ti na druhé straně." Munro řekl: "Jak jste na to přišla? Co změnilo váš názor?"
"Myslím na všechny z Cold Harbouru a ze zámku de Voincourt. Na Reného Dissarda, Maxe Priema, Martina Hareho, na posádku Lili Marlene, na Craiga Osbourna. Na všechny ty statečné muže, kteří odešli na věčnost. Proč?"
"Milá Genevieve, čas běží a já stále nevím, o co vám přesně jde."
"Že mezi vámi a gestapáky není žádný rozdíl a jako s gestapákem s vámi skončím."
Namířila waltera. Munro se ani nehnul a byla to Julie, která k ní přiskočila a zavolala: "Ne, Genevieve, on ti za to nestojí."
Genevieve s walterem v ruce ztuhla. "Pokračujte," vyzval ji Munro netrpělivě, "dokončete svůj úmysl, slečno."
"Kašlu na vás, brigadýre." Nadechla se a položila waltera vedle sebe na stůl.
Jack Carter k ní přikročil, dal jí do ruky pohárek s whisky a waltera strčil do kapsy.
"Velmi moudré. Na vašem místě bych se napil. Potřebujete to. Vaše sestra minulou noc zemřela."
Zavřela oči. Obklopila ji tma. Dolehl k ní starostlivý Carterův hlas. "Necítíte se dobře?"
"Jak?"
"Nařídil jsem pitvu. Bylo to srdce."
"Další vedlejší účinek vaší drogy?"
"Je to velmi pravděpodobné."
"Kde je? Chci ji vidět."
"Nevím jistě, bude-li to možné."
"Další úřední tajemství? Chcete mne zastrašit?"
"Ne, to nechci. Ale nepřeji si, aby u toho byl váš otec. Kdyby se to rozvířilo, vyšly by najevo i jiné nepříjemné věci. Například, že jeho milovaná dcera byla agentkou nacistů. To by ho zničilo. Nemyslíte?"
Genevieve mu odpověděla: "Přivezla jsem vám fotografie. Myslím, že mi za ně něco dlužíte."
"Jako vždy máte pravdu," povzdechl Munro. "Bude pochována na místě pro chudé, v neoznačeném hrobě. Pozítří v šest hodin ráno. Na hřbitově v Highgate."
"A kde je teď?"
"Tyto věci pro nás vyřizuje pohřební ústav v Camberwellu. Jack vás tam odveze."
"Co doktor Baum," tázala se dál.
"Dělal pouze svou práci, jako my všichni."
Zazvonil telefon a Carter šel k němu. "Lysander právě přistál, pane," oznámil.
"Musíme vyrazit," řekl Munro a zvedl se.
"Ale Craig a ostatní mají snad ještě nějakou naději," řekla Genevieve.
"Vůbec žádnou," odpověděl Munro, "pojďme."

sedmnáct

Následujícího dne ji Jack Carter odvezl do pohřebního ústavu v Camberwellu. Počkal na ni venku. Uvnitř byla vkusně zařízená malá čekárna, obkládaná dubovým dřevem. Ve vzduchu byla vůně včelího vosku, hořících svíček a v měděné váze byla kytice lilií. Muž, který se o všechno staral, byl starý, šedovlasý a třásly se mu ruce. Byl už asi v penzi, ale protože byla válka, sloužil tady dál. "Aha, ano," řekl, "už mi volali. Vaše sestra je v čísle tři. Ale je tam nějaký muž."
Prošla kolem něho a vešla do malé chodby. V prvním boxu byla zavřená rakev, druhý byl prázdný, ale přes třetí byla zatažena záclona. Nějaký hlas mumlal hebrejsky modlitbu za zesnulé. Často ji slyšela na ambulanci v nemocnici svatého Bartoloměje při bombardování Londýna.
Odhrnula záclonu a stála tváří v tvář doktoru Baumovi, který právě zavíral modlitební knížku. Na hlavě měl malou černou čepičku. Po tváři mu kanuly slzy.
"Je mi to strašně líto. Bůh je mi svědkem, že jsem netušil, že by to mohlo tak dopadnout."
Za ním uviděla Anne-Marii. Měla ruce zkřížené na prsou, kolem hlavy byl rubáš. Její krásná tvář byla naprosto klidná. Genevieve vzala její ruku do své dlaně. Mlčela. Nebylo co říct.

Bylo šedivé ráno. Hřbitov v Highgate nepatřil mezi nejlepší místa na světě v tuto denní dobu. K bráně ji přivezl opět Carter v zelené limuzíně.
"Nemusíte čekat, Jacku. Zpátky trefím sama."
Nebývalo to zvykem, ale nic nenamítal a odjel. Šla hřbitovem s rukama hluboko v kapsách svého kabátku. Nemusela hledat hrob, zdaleka ho viděla v rohu hřbitova. U něho stál muž z pohřebního ústavu, starý pán v černém plášti s hlavou úplně bílou, s buřinkou v ruce, a dva pomocníci s rýči. Kněz sloužil smuteční obřad.

Čekala, až skončí, pak se otočil a odcházel společně s mužem od pohřebního ústavu. Když hrobníci začali házet hlínu, přistoupila k okraji jámy. Hrobníci, staří muži, kteří měli vojenskou službu už dávno za sebou, vzhlédli od práce. "Je to někdo, koho jste znala?"
Dívala se na víko rakve, částečně pokryté mazlavou hlínou. "Myslím, že kdysi ano. Nejsem si tím docela jistá." Začalo pršet, vzhlédla k obloze a zašeptala: "Nevím, jestli Bůh chtěl stvořit takové ráno, jaké je to dnešní."
Muži se poplašeně podívali jeden na druhého. "Není vám dobře, slečno?"
"Jsem v pořádku, děkuji," odpověděla.
Otočila se a uviděla Craiga Osbourna, který stál jen pár kroků od ní a pozoroval ji.
Byl v uniformě. Na hlavě měl lodičku a na sobě plášť do deště. Když si ho svlékl, měl pod ním olivově zelenou polní uniformu, s nohavicemi zastrčenými do kanad. Stužky medailí v ranním světle zářily, právě tak jako dvojitá křídla na jeho pravém rukávu.
"Líbí se mi víc než ta minulá, myslím uniforma."
Přehodil přes ni plášť bez jediného slova. Kráčeli zvolna mezi náhrobními kameny. Mlha se plazila při zemi, až je docela obklopila. Když déšť zesílil, rozběhli se, aby se schovali pod malý přístřešek u studny. Nemohla myslet na nic jiného, než na jiný hřbitov v dešti a na Maxe Priema.
Posadila se. Craig vytáhl balíček cigaret a nabídl jí. "Je mi to líto, že jsem přišel pozdě. Zprávu o smrti Anne-Marie mi Munro oznámil teprve včera v noci."
"Nikdo mi neřekl, že jsi se zachránil. Nezmínil se o tobě ani Jack."
"Byla půlnoc, když jsem dorazil. Řekli mi, že bys tu měla dnes ráno být." Pokrčil rameny, "chtěl jsem ti to říct sám."
"Co se ti stalo?" zeptala se.
"Stačil jsem uniknout, než se Lili Marlene potopila. Schmidt se taky zachránil. Dlouho jsme plavali spolu a nakonec jsme se dostali až k Lizard Pointu."
"A Martin?"
"Je mrtvý, Genevieve. Všichni jsou mrtví."
Vzala si z pouzdra cigaretu. "Co bude s tebou? Munro nebyl radostí bez sebe."
"Zpočátku soptil. Chtěl mne přeložit do Číny. Útvar strategických služeb tam má nějaký projekt. Jedná se o výcvik čínských komandos v bojových uměních, v skákání s padákem a podobně."
"A dál?"
"Vrchní velitel si prohlédl fotografie z filmu, který jsi přinesla."
"Změnilo to něco?"
"Mají obrovský význam, Genevieve. Blíží se velký den. Rozhodli se, že Útvar strategických služeb spolu s Útvarem speciálních leteckých operací pošlou tam hluboko do týlu své jednotky. Ty se spojí s francouzskými Maquis a budou ničit německé pozice."
"Řečeno jinými slovy, Munro zjistil, že tě bude zase potřebovat, že ano? Přidají ti další dubové ratolesti k medaili? Další Válečný kříž?"
Na tuto otázku jí přímo neodpověděl, ale pokračoval: "Jack mi řekl, že ten starý parchant tě chce do Útvaru pro řízení zvláštních úkolů."
"Ano, vypadá to tak."
"Ať jde kčertu!" Objal ji kolem ramen a pokračoval, "vždy jsi byla sama sebou. Nikdy jsi nebyla Anne-Marií, uvědom si to!"
Priem jí říkal totéž. Překvapena tou podobností přikývla: "Já vím."
Stál a prohlížel si ji. "Takže je všechno jasné?"
"Předpokládám, že ano."
Náhle se otočil a zmizel v mlze. To nebylo dobře, to se jí vůbec nelíbilo. Válka pokračovala. Žiješ jenom dnes a bereš to, co ti dnešek dává. Je to tak jednoduché.
Rozběhla se za ním a zavolala: "Craigu!"
Obrátil se s rukama v kapsách, "Ano?"
"Co bude s tou slíbenou večeří v Savoyi?"

JACK HIGGINS
COLD HARBOUR
Z anglického originálu COLD HARBOUR vydaného nakladatelstvím Pan Books, Ltd. v Londýne 1990 přeložil Jan Navrátil. Sazba Petr Jančík. Obálku s použitím ilustrace Zbyňka Války navrhla Jiřina Vaclová. Redakce Petr Pistorius. Vydalo nakladatelství Votobia v Olomouci roku 1997. Digitalizoval Lusiko 2003
ISBN 80-7198-213-X